

FILIPPILÄISKIRJE – ILON KIRJE

Fil. 1:1-2

1. Paavali ja Timoteus, Kristuksen Jeesuksen palvelijat, kaikille Filippissä oleville pyhille Kristuksessa Jeesuksessa sekä seurakunnan kaitsijoille ja seurakuntapalvelijoille.

2. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

Johdannollista

Makedonian Filippi oli Paavalin ensimmäinen työalue Euroopassa (Ap.t.16). Ensimmäinen siellä uskoon tullut oli Lydia niminen purppurakauppias perheineen. Hän oli kotoisin Tyatirasta nykyisen Turkin alueelta. Tästä maahanmuuttajanaisesta Herra löysi sillanpääaseman, josta Euroopan valloitus alkoi. Filippi oli myös tämän maanosan ensimmäinen paikka, missä hän joutui vainottavaksi ja Silaan kanssa vankilaan. Heidän siellä ollessaan yöllä tapahtui maanjäristys, vankilan ovet avautuivat, ja vanginvartija perheineen tuli uskoon.

Läheinen seurakunta

Filippin seurakunnan ja apostolin suhteet olivat erityisen lämpimät. Tämä seurakunta lähetti hänelle taloudellista apua ensin Tessalonikaan (4:16) ja myöhemmin Roomaan, jossa hän oli vankina. Epafroditus oli tuonut sinne hänelle Filippin kristittyjen lähetyksen (4:18). Roomassa ollessaan Epafroditus oli sairastunut ja ollut ”kuoleman partaalla” (2:26-30), mutta oli toipunut. Hän oli lähdössä kotimatalle, ja apostoli lähetti tämän kirjeen hänen mukanaan. Se oli sydämellisen rakkauden ja kiittolisuuden läpitunkema.

Epafroditus – kirjekuriiri

Paavali oli viimeksi käynyt Filippissä kolmannen lähetysmatkansa loppuvaiheessa varhain keväällä v.57 (Ap.t. 20:3-6). Hänen sanansa (2:25-26) osoittavat, että Filippin seurakunta oli saanut viestin Epafrodituksen sairaudesta, ja että siellä oltiin asian johdosta huolestuneita. Jos laskemme, että matkaan Rooman ja Filippin välillä meni noin viikko, tämä merkitsee, että Epafroditus oli ollut Roomassa lähes kuukauden.

Oikeudenkäynti Roomassa yhä menossa

Filippiläiskirjeen kirjoittamisen aikana Timoteus oli Paavalin luona (1:1). Apostoli toivoi voivansa lähettää hänet Filippiin saadakseen tarkempia tietoja sen seurakunnan tilasta (2:19). Timoteuksen lähettäminen riippui kuitenkin Paavalin asian ratkaisusta keisarin tuomioistuimessa: ”Hänet minä. . . toivon voivani lähettää heti, kun olen saanut nähdä, miten minun käy” (2:23). Nämä sanat osoittavat, että Paavalin asian käsittely valtakunnan korkeimmassa oikeudessa oli alkanut, ja että ainakin yksi kuulustelu jo oli tapahtunut. Siinä oli käynyt selväksi, että häntä syytettiin toiminnasta kristillisenä lähetyssaarnaajana. Jakeessa 1:7: Paavali kuvaa tilannettaan sanoin: ”sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani/apologia/ja vahvistaessani”. Timoteuksen lähettämisestä puhuessaan Paavali kirjoitti luottavansa Herrassa siihen, että hän itsekin oli pian tuleva Filippiin (2:24). Tämä osoittaa, että hän odotti saavansa pian vapauttavan tuomion, ja että hän kirjoitti tämän kirjeensä Rooman vankeusaikansa lopulla v.62.

Ilo ja huoli

Paavalin Epafroditukselta saamat tiedot Filippin seurakunnan tilasta olivat antaneet aiheita iloon ja luottavaisuuteen (1:4-6). Niissä oli kuitenkin myös huolta aiheuttaneita seikkoja: Seurakunnan kahden naisen, Euodian ja Syntyken, välillä oli erimielisyyksiä. Apostoli kehotti heitä "olemaan yksimielisiä Herrassa" (4:2). Vakavampi asia oli juutalaishenkisten harhaopettajien toiminta. Paavali sanoi heitä "koiriksi" ja "pahoiksi työntekijöiksi", joita oli kavahdettava (3:2). He olivat hengellisesti "pilalle leikattuja", siinä merkityksessä, että he vääristivät kristillistä oppia ympärileikkauksen merkityksestä ja suhteesta uuteen liittoon. Tämä osoittaa, että kiihottajat olivat ulottaneet toimintansa Euroopan puolellekin.

Kirjoittaja

Filippiläiskirjettä pidettiin vanhassa kirkossa ilman epäilyksen häivettäkin Paavalin kirjeenä (jo Polykarpus 69-155 mainitsee asian).

Sisällön tiivistys

Jaksossa 1:1-2:11 Paavali ja Timoteus tervehtivät Filippissä olevia pyhiä Kristuksessa sekä seurakunnan kaitsijoita (*episkopoi*) ja seurakuntapalvelijoita (*dialconoi*). Apostoli sanoo vankina olonsa koituneen evankeliumin menestykseksi siten, että toiset olivat sen johdosta saaneet lisää rohkeutta julistaa Jumalan sanaa. Oli kuitenkin myös sellaisia, jotka tekivät sitä kateudesta ja riidan halusta, toivossa tuottaa hänelle murhetta hänen kahleissaan.

Apostoli kehotti Filipin kristittyjä vaeltamaan keskinäisessä rakkaudessa ja evankeliumin arvon mukaisesti. Heillä tuli olla Kristuksen mieli, hänen, joka tyhjensi itsensä (*heauton ekeneisen*) ja otti orjan muodon, nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristin kuolemaan asti. Mutta nyt hän on korotettu Herra, jonka nimeen kaikkien polvien on notkistuttava.

Jaksossa 2:12-30 Paavali korostaa, että kristittyjen tulee olla kuuliaisia lapsia ja toimia pelolla ja vavistuksella, että pelastuisivat, käsittäen, että Jumala vaikuttaa heissä tahtomisen ja tekemisen. Heidän on pyrittävä elämään nuhteettomasti nurjan sukukunnan keskellä, pitäen kiinni elämän sanasta. Paavali kertoo aikomuksestaan lähettää Timoteus Filippiin sekä Epafrodituksen tuomasta avusta, sairaudesta ja toipumisesta.

Luvuissa 3 ja 4 Paavali varoittaa judaistisista kiihottajista. Heidän kerskailuaan vastaan Paavali korosti, että hän itsekin kuului Israelin kansaan, Benjaminin sukukuntaan. Hän oli ollut seurakunnan vainooja ja lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. Mutta se kaikki oli arvotonta, roskaa Kristuksen tuntemisen rinnalla. Hän ei vielä ollut saavuttanut täydellisyyttä, mutta hän riensi sitä kohti, ikävöiden Kristuksen ja hänen ylösnousemuksensa voiman syvempää ja täydempää tuntemista. Kristuksen ristin vihollisten loppu on kadotus, mutta häneen uskovien yhdyskunta (politeuma, valtakunta ja sen hallitustapa) on taivaissa, josta he odottavat Kristusta Vapahtajaksi. Hän on tullessaan muuttava uskovien alennustilan ruumiit oman kirkkautensa ruumiin kaltaisiksi ylösnousemusruumiiksi.

Ilon kirje

Filippiläiskirjettä on syystä kutsuttu ”ilon kirjeeksi.” Sana ilo toistuu tässä lyhyessä kirjeessä joko kuvaten Paavalin iloa tai kehotuksena iloitsemaan Herrassa yhteensä 17 kertaa. Paavali oli vankeudessa ja kovan paineen alla oikeudenkäyntinsä edetessä, hänen ilonsa löytyi Herrasta. Samaa olosuhteista riippumatonta iloa hän rukoili Filippin seurakunnalle toivottaessaan sekä kirjeen alussa että lopussa armoa, joka tulee Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta. Meillekin ilon salaisuus on kätkeynä Jumalan armon omistamisessa.

Tervehdys

Paavali aloittaa yhdessä Timoteuksen kanssa kirjoittamansa kirjeen kuvaamalla, keitä he ovat. Paavali ilmoitti heidän identiteetikseen Jeesuksen Kristuksen palvelijana tai orjana olemisen. Hän käyttää sanaa doulos, joka tarkoittaa sekä palvelijaa että orjaa. Ilmaisua tarkoittaa sitä, että he olivat alistaneet tahtonsa Jeesukselle ja toteuttivat elämässään, ei suinkaan omia unelmiaan niin kuin tänä päivänä on suositua, vaan sitä tehtävää, jonka Jeesus oli heille antanut. Korinttilaisille Paavali kuvasi tehtävänsä näin:

*17. Jos siis joku on Kristuksessa, hän on **uusi luomus**. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle! 18. Kaikki tämä on Jumalasta, joka Kristuksen kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa ja antanut meille **sovituksen viran**. 19. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. 20. Kristuksen puolesta me siis olemme **lähettäviä**, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. 21. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2. Kor. 5:17-21)*

Kristuksen palvelijoina voivat toimia vain ne, jotka Jeesus Kristus itse on saanut tehdä uusiksi luomuksiksi. Kristuksen orjana palveleminen on suurinta mahdollista vapautta, koska ihminen on vapautettu synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ja siirretty Jumalan valtakuntaan. He ovat vapaat omien himojensa hallinnasta ja heidän sydämensä on sidottu Jumalan hyvän tahdon toteuttamiseen. Heille on annettu myös hyvin käytännöllinen tehtävä edustaa Kristusta Hänen suurlähettiläinään julistaen sovituksen sanaa vielä pimeydessä eläville Jumalan vihollisille. Heillä ei siis ole mitään omaa agendaa, vaan vain ja ainoastaan se sanoma, evankeliumi Kristuksen sovituksesta, jota he lyhentämättömänä ja mitään siihen lisäämättä julistivat. Koko heidän elämänsä lepäsi sen varassa, että Jumala oli Kristuksessa sovittanut heidät itsensä kanssa. Heidän ja jokaisen uskovan kristityn palvelustyön voima on jatkuva yhteys Kristuksen kanssa Pyhässä Hengessä.

Toisin kuin joissakin muissa kirjeissään Paavali ei tällä kertaa mainitse mitään tehtävästään apostolina eli Jumalan ilmoituksen välittäjänä. Syy on siinä, että Filippin seurakunnassa tätä hänen asemaansa ei kukaan kiistänyt niin kuin esimerkiksi Korintissa tai Roomassa.

Uskovan identiteetti

Tänä aikana ihmiset etsivät omaa identiteettiään eli käsitystään omasta minuudestaan ties mistä. Ihmiselle on varsin perustava kysymys: ”Kuka minä oikein olen?” Juuri tähän kysymykseen tämän päivän suomalaiset ovat menettäneet kykynsä vas-

tata. Identiteettiä etsitään seksuaalisuudesta, työstä, harrastuksista ja oman sielun syvyyksistä uususkonnollisuudessa. Kun sen lisäksi vaaditaan, että jokaisen muunkin on hyväksyttävä ja kunnioitettava sitä identiteettiä, jonka kukin väittää löytäneensä, ollaan tämän päivän identiteettipolitiikassa eli rajussa arvojen konfliktissa. Jos joku ei hyväksy minun valitsemaani ja julkituomaani identiteettiä, hänet pyritään joko vaientamaan tai pakotetaan hänet hyväksymään se julkisessa tilassa.

Paavali kuvaa Filippin uskovien identiteetin sanoilla: ”Pyhät Jeesuksessa Kristuksessa.” Ilmaus on tiivis mutta sisältö on rikas. Se sisältää ensinnäkin sen, että ihminen on alun perin luotu Jumalan kuvaksi ja hänet on erotettu Jumalaa varten toteuttamaan maan päällä Jumalan antamaa tehtävää ”Viljellä ja varjella luomakuntaa”. Mutta kun ihminen nousi kapinaan Jumalaa vastaan, hän joutui kuoleman ja kadotuksen alaiseksi. Jumala ei kuitenkaan suuressa armossaan ja rakkaudessaan hylännyt ihmiskuntaa, vaan lähti itse pelastamaan synteihinsä hukkuvia ihmisiä. Sen Hän toteutti lähettämällä oman ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan sovittamaan ihmisen synnin Golgatan ristillä ja vapauttamaan ihmiset synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta riemullisella ylösnousemuksellaan. Näin Jumala palauttaa ihmisen pyhäksi eli Hänen käyttöönsä erotetuksi ja puhtaaksi astiaksi, mutta se ei voi tapahtua yksilön kohdalla muulla tavalla, kuin että Kristuksen oma pyhyys ja puhtaus lahjoitetaan hänelle ja että synnit anteeksi saaneena hän vaeltaa Jeesuksen Kristuksen yhteydessä. Hän on pyhä, mutta hänen pyhyytensä ei ole hänen omaansa vaan Jeesuksen Kristuksen pyhyttä, joka on hänelle lahjoitettu.

Kaikenlaisia pyhimyskehiä kartteleva suomalainen kristillisyyden on välttänyt puhetta itsestään pyhänä, koska liittyy siihen väärän ajatuksen siitä, että jotenkin omin voimin pitäisi päästä pyhäksi. Mutta jokainen uudestisyntynyt, Jeesuksen uhrin tähden lahjavanhurskauden saanut uskova on pyhä Kristuksessa eikä missään omassaan. Siksi saamme aivan rohkeasi ja suurella kiitollisuudella omistaa identiteettimme Kristuksen pyhinä, Hänelle kuuluvina ja Hänen palvelukseensa erotettuina. Pyhät eivät ole synnittömiä ja siksi tarvitsevat jatkuvaa uutta armoa ja uutta puhdistusta Kristuksen veressä. Siksi pyhät myös jatkuvasti kasvavat pyhyudessa ja Kristuksen armossa. He ovat Kristuksessa pyhät ja juuri siksi he haluavat pyhittää Jumalan nimen elämässään.

Seurakunnan virat

Paavali kohdisti kirjeensä koko Filippin seurakunnalle, sen pyhille. Mutta sitten hän lisäsi, että erityisesti seurakunnan kaitsijoiden ja diakonien eli seurakuntapalvelijoiden tuli ottaa kirjeestä vaarin. Sillä hän muistutti siitä, että seurakunnan sisällä kaikilla ei ole samanlaista roolia. Seurakunta tarvitsee myös kaitsijoita ja erityiseen palveluun erotettuja jäseniä.

Armo

Paavalin opetus armosta voidaan tiivistää sanoihin:

"Missä synti on tullut suureksi, siinä armo on tullut ylen runsaaksi." (Room.5:29)

Sitä selittää jae: *"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme."*

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen ei voi välttää sitä, että hän joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi viime kädessä

paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua. Vain jompikumpi. Vastakohtat ovat toisella puolella palkka, synti, kuolema ja toisella armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaa lahja, armolahja on jotain sellaista mitä ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synnin vastakohtaksi Paavali asettaa Jumalan. Synti liittyy palkkaan tässä yhteydessä ja viittaa siis tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä tai puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhyytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Ihminen, joka on Jumalan ajatuksissa, ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on ainoa vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkkaseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehitymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne.

Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lie- neekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheut- tama sotatila on päätynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tuleekin Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityl- lä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyyde- tään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kä- velyllä. Tulimme asemalle kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katok- sen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oi- retta. Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mi- kään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Mutta kun Paavali rukoilee ja siunaa Filippiäisiä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Fil. 1:3-11

3. Minä kiitän Jumalaani niin usein kuin muistan teitä.

4. Kaikissa rukouksissani rukoilen aina iloi- ten teidän kaikkien puolesta.

5. Kiitän siitä, että olette osallistuneet evan- keliumin työhön ensi päivästä tähän asti,

6. ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätök-

seen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.

7. Onkin oikein, että ajattelen näin teistä kaikista, koska te olette minun sydämessäni. Niin kahleissa ollessani kuin puolustaessani ja vahvistaessani evankeliumia te kaikki olette minun kanssani osallisia armosta.

8. Jumala on todistajani, kuinka minä kaipaan teitä kaikkia Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella.

9. Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja tieto ja kaikenlainen ymmärrys lisääntyisi,

10. niin että voisitte tutkia, mikä on parasta, ja olisitte puhtaita ja moitteettomia Kristuksen päivään saakka,

11. täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.

Rukouskirje

Useimmissa Paavalin kirjeissä hän kertoo, mitä hän rukoilee kirjeen saajien puolesta. Hänen tapansa oli kertoa, millaisia rukouksia hän itse rukoili kirjeittensä saajien puolesta. Taustalla on se, millaisena hän näki ja ymmärsi oman rukouselämänsä.

Uskonnollinen rukous

Joskus kuulee sanottavan, että ihminen on rukoileva eläin. Väitteen taustalla on se tosiasia, että kaikki ihmiset kaikkialla rukoilevat, niin jopa ateistitkin, kun joutuvat pahaan tilanteeseen. Rukoileminen on siis yleisinhimillistä. Kristillinen rukous eroaa kuitenkin ratkaisevasti yleisuskonnollisesta rukouksesta, jota esiintyy esimerkiksi idän uskonnoissa:

Idän rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä ylliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (shintopappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat lainaavat voimansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen pyrkii vain käyttämään ylliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous

Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea, **kenen** kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että Hän on Herra, se sisältää myös tosiasiain, että Hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä Hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä Hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä Hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkastumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esirukous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kun idän rukouksessa vastaukset riippuvat käytetystä menetelmästä ja siitä, että jumalien ja henkien palvonta on suoritettu asianmukaisella tavalla, siitä saattaa puuttua lähes kokonaan moraalinen ulottuvuus. Kristillinen rukous edellyttää, että synti, joka erottaa ihmisen Jumalasta, on saatu anteeksi, jotta persoonallinen yhteys olisi mahdollista.

Pyhän Hengen synnyttämä rukous

Kristillinen rukous ei oikeastaan ala uskovan ihmisen sydäimestä vaan itse Jumalasta, Pyhä Henki synnyttää Jumalan tahdon mukaiset rukoukset niin kuin Roomalaiskirje kuvaa:

Myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta. (Room. 8:26-27)

Uskovassa asuu Pyhä Henki mutta myös syntinen liha, joka osaa myös rukoilemisen taidon. Siksi uskovanakin rukouksiin saattaa sotkeutua itsekkäitä ja vääriä pyyntöjä. Siksi rukoillessamme Jeesuksen nimessä pyydämme, että Jeesus puhdistaisi rukouksistamme kaiken Hänen tahtonsa vastaisen ja toteuttaisi vain sen, mikä on Isän tahdon mukaista.

Jumalan käsittämättömään suuruuteen kuuluu sekin, että Hän on sitonut omien suunnitelmiansa toteuttamisen myös omiensa rukouksiin. Jumala voi toki toimia vapaasti omassa hallintavallassaan. Mutta Hänelle on ilo saada jakaa sydämensä omiensa kanssa ja vastata omiensa rukouksiin. Siksi Hän itse huolehtii siitä, että he rukoilevat ja rukoilevat Hänen tahtonsa mukaisia rukouksia.

Miksi uskova rukoilee?

Miksi ylipäänsä uskova rukoilee? Onko kysymys jonkinlaisesta uskonnollisesta suorituksesta, jota kristitynkin pitää harjoittaa voidakseen pysyä uskossa? Jos niin

olisi, se olisi lain teko ja yritys kelvata Jumalalle. Jos niin ajatellaan, niin helposti mietitään, kuinka paljon ja millä tavalla pitäisi rukoilla. Mutta tällaisen ajatuksen Paavali tyrmää kehottamalla rukoilemaan aina. Yksinkertainen vastaus kuuluu: ”Rukoilemme, koska olemme avuttomia emmekä pysty mihinkään. Ellei Herra vastaa rukouksiimme olemme auttamattomasti hukassa.” Rukoilemme, koska emme kykene elämään muuten. Rukous on näin ollen jatkuvaa riippuvuutta yksin Jumalan elämästä.

Kun esimerkiksi rukoilemme: *”Isä, pyhitä nimesi tai anna valtakuntasi tulla tai toteuta tahtosi maan päällä...”* tunnustamme, että emme kykene itse pyhittämään Hänen nimeään, ellei Hän itse sitä vaikuta. Emme kykene saamaan mitään hyvää aikaan, ellei Herra itse sitä vaikuta meissä tai meidän kauttamme. Päivittäinen ruoka-annoksemekin on täysin ja kokonaan sen varassa, että Herra antaa sen meille.

Mutta tähän avuttomuuteen sisältyy ihmeellinen voitollisuus: Tiedämme, että Isä osaa, Hän voi ja Hän tekee. Saamme olla kuin pikkupoika, joka kehuu omaa isäänsä maailman parhaaksi ja maailman voimakkaimmaksi.

Paavalin rukous Filippiin uskovien puolesta

Tästä näkökulmasta saamme nyt katsoa, miten ja mitä Paavali rukoili Filippiin uskovien puolesta. Hänen rukouksessaan on jotain vapauttavan iloista ja suurta rakkautta, jopa hellyyttä rakkaiksi tulleita uskovia kohtaan. Eräässä merkityksessä siinä on merkillinen vapauden ja keveyden tuoksu, koska koko ajan hän suuntasi mielensä ja ajatuksensa ja tunteensa siihen Herraan, jota hän rukoili. Hän tiesi täsmälleen, että Herra kykenee tekemään juuri sen, mitä hän oli rukoilemassa, koska hänen rukouksensa oli Pyhän Hengen synnyttämää. Hän saattoi myös vapaasti kertoa, milaista hänen rukouksensa oli ei siksi, että halusi näyttää, miten hienoa hänen rukouselämänsä oli, vaan siksi, että hän tiesi sen olevan Pyhän Hengen synnyttämää suurta lahjaa. Kun hän myöhemmin kehottaa filippiläisiä iloitsemaan, hän teki sen samasta lähtökohdasta käsin. Ei heidän tarvinnut iloa itsestään puristaa, riitti, että he suuntasivat katseensa ilon Antajaan eli Herraan itseensä. Sieltä ilo pursuaa, vaikka elämäntilanne olisi ulkoisesti miten ahdistava tahansa.

Rukous jae jakeelta:

Minä kiitän Jumalaani niin usein kuin muistan teitä. (3)

Mitä sinun sydämeesi läikähtää, kun mieleesi nousee joku uskonystävä tai seurakunta, jossa olet saanut palvella tai olla palveltavana? Voi olla, että ensimmäinen ajatuksesi on katkeruus, jotakuta uskonveljeä tai sisarta kohtaan. Voi olla, että alat surra joidenkin uskovien uskonelämän pinnallisuutta tai evankelioimisinnon puutetta. Kyllä näitäkin tunteita Paavalilla oli esimerkiksi Galatian tai Korintin uskovia ajatellessaan. Mutta ensimmäiseksi hän halusi muistuttaa itselleen niistä, Jumalan teoista, jotka hän oli nähnyt noiden puutteellisten seurakuntienkin ja uskovien elämässä. On nimittäin suuri armon ihme, että Jumala ylipäänsä on jonkun saanut pelastaa. Siksi Paavali halusi kaikkein ensimmäiseksi kiittää Jumalaa uskon veljistään ja sisaristaan. Hän tiesi, että Jumala voisi jatkossa huolehtia siitä, että nekin, jotka tuottivat hänelle murhetta, voisivat kasvaa uskossaan syvemmälle ja päästä lopulta perille kirkkauteen Jeesuksen toisessa tulemisessa.

Kaikissa rukouksissani rukoilen aina iloiten teidän kaikkien puolesta. (4)

Joka kerta kun Paavali rukoili, hän muisti myös Filippin seurakuntaa. Rukoillessaan monien muidenkin seurakuntien puolesta hän muisti aina myös Filippiä. Itse sain Japanissa palvella kahdeksassa seurakunnassa ja rukouksissa ne kaikki nousevat aina mieleeni, joskus erityisesti jokin niistä. Vaikka näen monia puutteita niissä, aina saan iloita siitä, että Herra jatkaa työtään omissaan. Toki tuohon iloon sotkeutuu ajoittain huoli ja murhe joidenkin hengellisestä tilasta. Paavali rakasti erityisen syvästi Filippin seurakuntaa ja iloitsi siinä näkemistään Herran teoista. Silti kirjeen jatkossa hänellä oli myös huolen aiheita.

Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumin työhön ensi päivästä tähän asti. (5)

Paavalin ensimmäinen kiitoksen aihe oli se, että Filippin seurakuntalaiset eivät uskoon tultuaan odotelleet, että he olisivat riittävän kypsiä uskossaan voidakseen alkaa julistaa evankeliumia. Heti samana päivänä, kun he olivat uudestisyntyneet, he alkoivat kertoa Jeesuksen ihmeellisestä rakkaudesta, joka ilmeni Golgatan ristissä ja ylösnousemuksen voitossa. Usein vasta uskoon tulleet ovat parhaita magneetteja vetämään muita Jumalan valtakuntaan. Heissä tapahtunut muutos on usein niin selkeä, että se herättää ihmetystä ja ehkä kateutta ulkopuolisista. Mutta Filippin uskovat eivät myöhemmässä uskon kasvussa menettäneet yhtään tuota ensirakkaiden hehkua. Siitä Paavali iloitsi. Uskon ilon ja palavuuden ei tarvitse välttämättä meidänkään elämässämme hiipua, kun suuntaamme katseemme evankeliumin kautta Kristuksen täytettyyn työhön.

Luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (6)

Toinen suuri kiitoksen aihe on se, että Paavalin ei tarvinnut huolehtia Filippin uskovien perille pääsystä. Heidän pelastusvarmuutensa ei ollut Paavalin varassa, vaikka toki sanan julistajan tulee huolehtia siitä, että sanan kuulijat saavat kuulla koko evankeliumin. Mutta hän saattoi sen tehtyään ”*uskoa heidät Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun.*” (Ap.t. 20: 32) Pelastusvarmuutemme ei perustu oman vaeluksemme hyvyyteen vaan ainoastaan Kristuksen täytettyyn työhön Golgatalla ja siihen, että Herra pitää omistaan huolta aina Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Paavali suuntasi rukouksissaankin mielensä Herran lopulliseen voittoon asti. Niin saamme mekin tehdä. Herramme saapuu pian.

Onkin oikein, että ajattelen näin teistä kaikista, koska te olette minun sydämessäni. Niin kahleissa ollessani kuin puolustaessani ja vahvistaessani evankeliumia te kaikki olette minun kanssani osallisia armosta. (7)

Paavali oli kovennetussa vankeudessa oikeudenkäynti prosessin keskellä. Hän joutui keisarin edessä puolustamaan kristillistä kirkkoa ja samalla huolehtia siitä, että Rooman horjuva seurakunta saisi vahvistua evankeliumin ymmärtämisessä ja uskossa. Sen keskellä häntä rohkaisi se, että Filippin seurakunta oli mukana hänen taisteluissaan. He olivat kaiken aikaa yhdessä osallisia Jumalan armosta.

Paavalin työ ja taistelu ei ollut sitä varten, että hän pääsisi armosta osalliseksi, sillä ansaittu asia ei ole armoa. Päin vastoin hän niin kuin Filippin uskovatkin elivät kaiken aikaa pelkästä armosta, Jumalan hyvyydestä ja laupeudesta. Siksi taistelun keskellä he saattoivat iloita keskinäisestä rukouksesta ja tuesta toisilleen.

Jumala on todistajani, kuinka minä kaipaen teitä kaikkia Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella. (8)

Paavali ikävöi Filippin seurakuntalaisia ja toivoi pääsevänsä vielä heitä tapaamaan. Hänen rakkautensa uskonveljiä ja sisaria kohtaan ei perustunut näiden ihastuttavaan luonteeseensa, sillä esimerkiksi entinen raaka vanginvartija ei välttämättä ollut elegantisti sivistynyt mies. Mutta Jeesuksen Kristuksen vaikuttama rakkaus oli muuttanut tämänkin miehen uudeksi. Paavalillakaan, joka oli varsin kiivasluontoinen mies, ei rakkaus ollut hänen synnynnäisessä luonnossaan vaan Jeesuksen synnyttämää. Mutta uskon yhteys Jeesuksen rakkauden kokemisessa voi tehdä uskovien välisen yhteyden niin sydämelliseksi, että emme voi olla kaipaamatta heidän yhteytensä, kun olemme joutuneet heistä erille.

Paavalin pyyntörukous

Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja tieto ja kaikenlainen ymmärrys lisääntyisi, niin että voisitte tutkia, mikä on parasta, ja olisitte puhtaita ja moitteettomia Kristuksen päivään saakka, täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.

Kiitososion jälkeen Paavali jatkoi kertomalla millaisia pyyntöjä hän esittää Jumalalle Filippin uskovien kasvua ajatellen. Hän tiedosti, että uskoille on äärimmäisen tärkeää päästä kasvamaan rakkaudessa ja ymmärryksessä.

Meidänkin on hyvä miettiä, missä suhteessa erityisesti tarvitsemme kasvua voidaksemme elää puhdasta ja hyvää elämää ja voidaksemme kantaa vanhurskauden hedelmää. Voi olla, että meillä on paljon tietoa ja ymmärrystä Raamatun opista ja siitä, mikä on paras ja oikea tapa toimia Jumalan valtakunnassa, mutta voi olla meiltä puuttuu rakkautta. Voi tietysti olla päinvastainen tilanne niin kuin näyttäisi tilanteen olleen Filippissä, että rakkautta ja intoa on paljon, mutta tietoa, ymmärrystä ja taitoa puuttuu.

Kasvu tapahtuu tietystä järjestyksessä. Evankeliumin sanan kautta Pyhä Henki on lahjoittanut Jumalan rakkauden sydämiimme niin kuin Paavali toteaa: *Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.* (Room. 5:5) Tämä rakkaus tarvitsee nyt tiedossa ja ymmärryksessä kasvamista. Uskoon tullessamme tietomme tai ymmärryksemme määrää ei testata. Yksinkertainen jättäytyminen Jeesuksen Golgatan uhriveren varaan riittää. Saamme syntimme anteeksi ja Pyhä Henki tulee sydämeemme. Mutta siitä eteenpäin tarvitsemme aivan samalla tavalla kasvua kuin vastasyntynyt lapsikin.

Kasvun päämääräksi Paavali toistaa jälleen sen, että Jeesus Kristus tulee pian takaisin ja meidän tulee valmistautua siihen elämällä jatkuvassa Jeesuksen veren puhdistuksessa ja myönteisessä pyhityksessä.

Uskoon tullessamme saamme Kristuksen lahjavanhurskauden, joka johtaa elämän vanhurskauteen eli kantamaan Pyhän Hengen hedelmää: *Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä.* (Gal. 5:22-23) Paavali korostamalla korostaa, että näitä hedelmiä ei saa aikaan uskovien paraskaan yrittäminen vaan Jeesus Kristus. Siksi hän sitä juuri ruokoilee. Mutta hän on samalla täysin vakuuttunut siitä, että Jeesus myös saa sen aikaan.

Kun vanhurskauden hedelmä ei ole meidän aikaansaannoksemme, sitä ei usein näytetäkään meille itsellemme vaan toisille ihmisille niin, että he tajuavat sen tulevan Jumalalta ja antavat siitä myös kunnian vain Herralle. Omenapuukaan ei kannata hedelmää itseään varten. Jeesus ilmaisee saman asian näin:

"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa." (Matt. 5:16)

Fil. 1:12-26

12. Tahdon teidän tietävän, veljet, että se, mitä minulle on tapahtunut, onkin koitunut evankeliumin menestykseksi.

13. Niinpä koko henkivartioston ja kaikkien muidenkin tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen tähden.

14. Useimmat veljistä ovat saaneet kahleistani rohkeutta Herrassa ja uskaltavat yhä enemmän puhua Jumalan sanaa ilman pelkoa.

15. Jotkut tosin julistavat Kristusta kateudesta ja riidanhalusta mutta toiset hyvässä tarkoituksessa.

16. He tekevät sen rakkaudesta, koska tietävät, että minut on pantu puolustamaan evankeliumia.

17. Nuo toiset taas julistavat Kristusta itsekkyydestä, epäpuhtain mielin, ja luulevat tuottavansa minulle murhetta kahleissani.

18. Mitäpä tuosta, kunhan vain Kristusta tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa, ja siitä minä iloitsen. Vastedeskin saan iloita,

19. sillä minä tiedän, että teidän rukoustenne kautta ja Jeesuksen Kristuksen Hengen

avulla tämä kaikki koituu minulle pelastukseksi.

20. Harras odotukseni ja toivoni on, etten joudu millään tavoin häpeään vaan että Kristus nyt, niin kuin aina, tulee rohkeasti ylistetyksi minun ruumiissani, joko elämän tai kuoleman kautta.

21. Sillä minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto.

22. Jos minun on elettävä lihassa, se tuottaa hedelmää työlleni. En tiedä, kumman valitsisin.

23. Olen ahtaalla näiden kahden välissä. Haluaisin lähteä täältä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi,

24. mutta teidän vuoksenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi.

25. Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä iloita.

26. Näin teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampaa Kristuksessa Jeesuksessa, kun taas tulen luoksenne.

Kriisistä kriisiin

Elämämme on jatkuvaa matkaa kriisistä toiseen. Välillä on tosin tasaisempiakin aikoja. Voi olla, että olet juuri nyt ahdistavassa elämänvaiheessa. Ellet ole, niin kuitenkin muistat oikein hyvin edelliset ongelmasi. Jokainen niitä kokee, mutta läheskään kaikki eivät ymmärrä, mistä niissä on kysymys.

Ihminen kestää yllättävän hyvin hiertäviä ongelmia, niin kauan kuin on toivoa, että tilanne tulevaisuudessa paranee. Mutta kun asiat kääntyvät huonoista vielä huonommiksi joudut kriisiin. Koet ärtymystä, hämmennystä, stressiä, tasapainosi järkkyy ja sinut pakotetaan kohtaamaan vaikeutesi ja vastaamaan sen esiin nostamaan haasteeseen raskaan paineen alaisena.

Esimerkkejä kriiseistä voisi luetella loputtomasti, mutta tässä muutama:

1. Lapsesi kuolee rattijuopon yliajamana.
2. Puolisosi jättää sinut.
3. Menetät työsi.
4. Sinua syytetään perusteettomasti varkaudesta.
5. Ajat kolarin.
6. Talosi palaa poroksi.
7. Naimaton tyttäresi tulee raskaaksi.
8. Poikasi pidätetään huumeiden käytöstä.
9. Äitisi, joka ei usko Jeesukseen, kuolee.
10. Menetät kaiken, minkä olit sijoittanut osakkeisiin.
11. Talosi joutuu veden valtaan.
12. Joudut syviin erimielisyyksiin seurakuntasi pastorin kanssa.
13. Sinua painostetaan vaihtamaan työpaikkaa.
14. Et saa taloasi myydyksi.
15. Lääkäri toteaa, että sinulla on syöpä.
16. Joudut opettajasi epäsuosioon.
17. Tärkeä anomuksesi hylätään. Jne...

Ongelmasi voivat johtua kokonaan sinusta riippumattomista tekijöistä, mutta voivat johtua osaksi tai kokonaan myös sinun omista synneistäsi.

Miten käsitellä kriisejä?

Miten vaikeuksia sitten pitäisi käsitellä, niin ettei tarvitsisi jäädä miksi -kysymysten kehään, katkeroitua tai romahtaa? Meidän on päästävä ymmärtämään, mistä vaikeuksissa on kysymys ja mikä oikea tapa käsitellä niitä. Lisäksi meidän on myös opittava varautumaan tuleviin vaikeuksiin oikein - mikä ei tarkoita väärää huolehtimista ja pelon valtaan jäämistä.

Uskova kristitty ja maailman ihminen joutuvat molemmat kokemaan elämässään moninaisia vaikeuksia ja kriisejä. Uskoon tulo voi joitakin ongelmia poistaa, mutta tuo myös sellaisia, joita maailma ei joudu kokemaan - syrjintää ja vainoa uskon tähden. Mutta uskovan ja maailmanihmisen välillä on ratkaiseva ero siinä, miten he käsittelevät näitä kohtaamiaan kriisejä. Uskova tietää, miksi Jumalan hyväksi luomaan maailmaan tuli kaikkinaista ahdistusta. Viime kädessä kaiken syynä on Adamin synni, syntiinlankeemus. Siksi uskova tietää, että hänellä on ja tulee jatkossakin olemaan ongelmia suhteessaan Jumalaan, toisiin ihmisiin ja ympäröivään maailmaan. Lisäksi me syntisinä aiheutamme lisää vaikeuksia niin itsellemme kuin toisillekin ihmisille. Ahdistus ja kriisit ovat jatkuva muistutus synnistä ja sen tuomasta kirouksesta.

Uskova kristitty on kuitenkin ihminen, jonka synnit ovat anteeksi annetut. Jeesuksen ristin uhrin ja ylösnousemuksen tähden hän tietää, että mitä muuta kriisiä, ahdistusta ja vaikeutta hänen elämäänsä tulleeekin, hän on pelastettu kadotuksesta - viimeisestä, ikuisesta ja pahimmasta tuskasta. *"Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* (Room. 8:1)

Toiseksi uskova on saanut Pyhän Hengen ja siksi kyvyn ymmärtää ja käsitellä ongelmia tavalla, johon epäuskoinen ei kykene, sikäli kuin uskova toimii Jumalan tahdolla tavalla.

Uskovan on mahdollista käsitellä kohtaamansa vaikeudet menestyksellisesti. Menestys ei kuitenkaan tarkoita, että hän voisi vaikeutensa välttää tai poistaa ne elämästään, vaan sitä, että niiden kautta pääsee tapahtumaan Jumalan tahto ja suunnitelma hänen elämässään. Uskova tietää, että *"tie Jumalan valtakuntaan kulkee monen ahdistuksen kautta"*. Se ei tietenkään tarkoita, että tie pelastukseen ja Jumalan lapseuteen kulkisi monien ahdistusten kautta: Pelastumiseen riittää, että tunnustat syntisi Jeesukselle ja omistat uskossa anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän Hänen Golgatan uhrinsa ja ylösnousemuksensa perusteella. "Jumalan valtakunta" tarkoittaa laajemmin Jumalan hallintavaltaa meidän elämässämme Hänen totuutensa ja armonsa vaikutuksesta. Monet ahdistukset ovat niitä "kahvoja", joilla Jumalan totuus ja armo saavat tarttumapinnan uskovan sydämessä ja lopputuloksena hän tekee entistä kokosydämisemmin ja suuremmalla ilolla Jumalan tahdon.

Paavali Roomassa

Kirjoittaessaan kirjeen Filippin seurakunnalle Paavali oli eräässä elämänsä monista kriiseistä Rooman vankilassa. Pian hänen oli määrä kohdata julmuudestaan ja mieltömyydestään tunnettu keisari Nero. Hän ei ollut varma, saisiko hän kuolemantuomion vai vapautettaisiinko hänet. Hän oli varautunut kumpaan tahansa lopputulokseen. Hän halusi ennen kaikkea toimia Kristuksen todistajana, niin että Kristuksen nimi tulisi kirkastetuksi joko hänen elämänsä tai kuolemansa kautta. Hän pyysi Filippin seurakunnan esirukousta tässä ahdistuksessaan. Vankeus oli kriisi ja niin myös keisarin eteen joutuminen. Sekä vankeus että tuleva oikeudenkäynti asettivat hänet äärimmäisen rasituksen ja paineen alle ja edellyttivät häneltä Jumalan mielen mukaista reagointia.

Viisi vuotta aiemmin Paavalin yli kaksikymmentä vuotta kestänyt kiertävän pioneeri-lähetysaarnajan ura oli joutunut "sivuraiteelle". Jerusalemissa kiihtynyt kansa oli melkein repinyt hänet kappaleiksi, mutta roomalaiset sotilaat olivat saaneet hänet pelastetuksi. Sieltä tie oli kulkenut kahden Kesareassa vietetyn vankeusvuoden jälkeen vuoden myrskyisälle matkalle Roomaan, sillä Paavalin oli vedonnut keisariin saadakseen oikeutta. Pääkaupungissa hän vietti kaksi vuotta kotiarestissa. Sinä aikana hänellä oli suhteellisen suuri vapaus julistaa evankeliumia. Mutta kun keisarin edessä tapahtuva oikeudenkäynti lähestyi tämä vapaus riistettiin häneltä ja nyt hän oli joutunut keisarillisen henkikaartin erikoisvankilaan. Hänet oli kiinnitetty kahleilla kahteen vartioivaan sotilaaseen.

Keisarillinen henkikaarti (*praetorium*) oli 16 000 miehen erikoisjoukko-osasto, jonka tehtävä oli huolehtia siitä, että Rooman satatuhantiset legioonat eri puolella suurvaltaa pysyivät poliittisesti uskollisina keisarille. Se siis vastasi entisen Neuvostoliiton KGB:tä tai Romanian Securitate joukkoja. Henkivartioston sotilaita kierrätettiin eri varuskunnissa aina puoli vuotta kerrallaan. Sitten he raportoivat legioonien ilmapiirin keisarille.

Paavalin tilanne oli siis muodostunut erittäin tukalaksi. Hän ei vähätellyt omia vaikeuksiaan. Eivät vain hänen ulkoiset olonsa olleet käyneet tuskallisiksi, vaan hänelle tuotti varmasti tuskaa, kun jälleen kerran häneltä vietiin rajoitettukin vapaus julistaa evankeliumia. Seurakunnan ongelmat Roomassa painoivat päälle ja myös se, että häntä tukeneet Filippin uskovat eivät ymmärtäneet, miten Jumala oli sallinut "hyllyttää parhaan lähetysaarnajan".

Paavali oli siis todellisessa kriisissä. Moni hänen tilanteessaan olisi katkeroitunut tai joutunut itsesäälin valtaan. Mutta hänen tapansa vastata tilanteeseen oli toisenlainen. Hän kirjoittaa: *"Se, mitä minulle on tapahtunut, on pikemminkin koitunut evankeliumin menestykseksi."* (1:12) Koko henkikaarti ja moni muukin oli saanut kuulla Paavalin oleva *"kahleissa Kristuksen tähden"* (sanatarkasti: "hänellä on Kristuksen kahleet".) Paavali tajusi siis, että hän ei ollut kahleissa siksi, että hänen maanmiehensä syytivät häntä ja halusivat murhata hänet. Hän ei myöskään katsellut käsiensä kahleita vain roomalaisina kidutusvälineinä, vaan Kristuksen kahleina. Kysymys ei ollut vain siitä, että hän oli kärsimässä rakastamansa Herran tähden, vaan ennen kaikkea siitä, että Kristus itse oli sitonut nämä kahleet hänen käsiinsä.

Jeesus itse halusi, että hän oli juuri *praetoriumin* vankilassa. Mutta Paavali oli havainnut vielä enemmän: Kahleiden toisessa päässä oli henkivartiokaartin kaksi sotilasta, jotka eivät neljän tunnin vartiovuoronsa aikana päässeet irti Paavalista. Paavallilla oli erinomainen tilaisuus julistaa heille evankeliumi Kristuksesta. Kun vahtivuoro vaihtui, uudet sotilaat saivat kuulla saman evankeliumin. Paavalin evankeliumilla oli sellainen merkillinen ominaisuus, että monet sen kuulleista tulivat synnin tuntoon ja uskoon. Uskoon tulleilla sotilailla on tunnetusti sellainen ominaisuus, että he eivät voi vaieta kokemastaan pelastuksen ihmeestä. Evankeliumi levisi koko henkikaartiin ja vielä laajemmallekin. Pian näitä uskoon tulleita sotilaita kierrätettiin eri puolella Rooman valtakuntaa ja heidän mukanaan evankeliumi levisi kulovalkean tavoin.

Jumala tiesi, että Rooman valtakunnan evankelioimiseen ei riittäisi se, että jo ikään tynyt Paavali juoksisi kieli vyön alla ympäri valtakuntaa. Tehokkain tapa oli se, että Paavali pantiin kovennettuun vankeuteen. Kaiken lisäksi Paavalin vankeuden vuoksi masennuksen valtaan joutuneet uskovat saivat uuden rohkeuden ja kävivät entistä innokkaammin viemään evankeliumia eteenpäin.

Asioiden käänne rohkaisi Paavalia valmistautumaan tulevaan oikeudenkäyntiinsä toiveikkaalla mielellä. Hän varautui sekä siihen vaihtoehtoon, että saisi kuolemantuomion että siihen, että hänet vapautettaisiin. Perimätiedon mukaan hän sai kokea molemmat. Hänet vapautettiin noin pariksi vuodeksi, vangittiin sitten uudestaan ja lopulta mestattiin. Paavali ei koskaan vähätellyt kohtaamiensa vaikeuksien suuruutta, mutta hän käytti aina parhaalla mahdollisella tavalla evankeliumin menestykseksi ne mahdollisuudet, jotka jokaiseen tilanteeseen liittyivät.

Jumala on vaikeuksissasi!

Paavali näki Jumalan vaikeuksissaan. Meidänkin tulee nähdä. Itsesääli, katkeroituminen ja valittelu sulkee Jumalan pois kuvasta. Sinun kahleesi ovat Kristuksen kahleet. Oletko sairas, taloudellisessa puristuksessa jne. Jos olet, olet siksi, että Herra haluaa sinun olevan, missä olet. Tunnusta Jumalan kaitseminen ja johdatus elämässäsi. Jumala hallitsee ja ylläpitää luotujaan ja heidän ajatuksiaan, tekojaan ja kaikkea tapahtumista, niin että kaikki Hänen armolliset päämääränsä toteutuvat samalla, kun ihmiset ovat täysin vastuussa siitä, mitä he tekevät ja sanovat. Jumala toimii niissäkin asioissa, joita me nimitämme vaikeuksiksi. Me emme kyllä useimmiten silloin tiedä, mitä hyvää Herra kulloinkin on tekemässä, mutta jälkikäteen tulemme näkemään. Kaikella ahdistuksella on tarkoitus. Paavali tiesi sen ja siksi hän oppi myös iloitsemaan ja kiittämään ahdingoissa. (Fil. 4:6)

Kiittäminen ahdistuksissa ei kuitenkaan tarkoita sitä, että voisimme rukoilla: "Herra, tyttäreni teki juuri itsemurhan. Kiitos Herra!" Ei kiittäminen ole tunteiden tukahduttamista, sillä tunne-elämä on Herran meille antamaa. Kiittäminen on silti mahdollista läpi kyyneltenkin, koska usko näkee sen, mikä ei vielä näy: Herran tavoitteet ja päämäärät. Usko tarttuu Raamatun lupauksiin. Voimme kiittää siitä, mitä Herra on toteuttamassa ahdistuksemme kautta, vaikka emme vielä ymmärtäisikään, mitä Hän on tekemässä.

Jumala on tekemässä jotakin

Jumala pyrkii vaikeuksillasi tiettyyn päämäärään. Jumala on tekemässä jotakin. Vanhan Testamentin Joosefin veljet eivät tehneet mitään muuta kuin aitoa syntiä, kun he kateudessaan ja vihassaan myivät hänet Egyptiin orjaksi. Potifarin vaimolla ei ollut mitään muuta kuin himokkaita ja vihan täyttämiä ajatuksia, kun Joosef heitettiin tyrmään. Mutta kaikesta tästä Jumala teki ajallisen pelastuksen kansakunnalle ja hengellisen pelastuksen veljille - kun heidät johdettiin Jumalan edessä parannukseen.

Kun vaikeuksien tulos kehittyy riittävän pitkälle, et voi olla näkemättä sitä hyvää, mikä oli Jumalan tarkoitus. Monissa asioissa lopullinen ymmärrys tulee vasta kirkkaudessa, mutta tulee kuitenkin. Se mitä Jumala tekee, koskettaa sinua ja myös muita ihmisiä - ehkä hyvinkin monia muita. Meidän tehtävämme on siksi kysellä, mitä Herra on nyt tekemässä.

Vaikka monissa ahdistuksissa meiltä sulkeutuu joukko sellaisia mahdollisuuksia elämästämme, jotka meillä ennen oli, Herra avaa jokaisen vaikeuden kautta joitakin uusia mahdollisuuksia. Herra haluaa, että pyrimme selvittämään nuo uudet mahdollisuudet ja tarttumaan niihin. Paavali uskoi, että kun vaikeudet lisääntyvät niin myös mahdollisuudet kasvavat. Älä siksi pysähdy alkuun, vaan kulje kärsivällisesti Herran kanssa eteenpäin, niin Jumalan suunnitelma tulee näkyviin elämässäsi.

Jumalan päämäärä on hyvä

"Me tiedämme, että Jumala vaikuttaa kaiken niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat, niiden, jotka ovat kutsuttuja hänen suunnitelmansa mukaan." (Room. 8:28)

Jumala ei ainoastaan tee omilleen hyvää, kun he joutuvat vaikeuksiin, vaan parasta. Mitään sen parempaa meille ei voi tapahtua. Tämä lupaus on ehdollinen - se ei koske muita kuin Herran omia, niitä, jotka rakastavat Häntä. Jos ihminen jää epäuskoon ja syntiin, vaikeudet eivät hänelle koidu miksikään hyödyksi, päin vastoin.

Esimerkiksi raiskaus on hirvittävä tragedia. Mutta kun Japanissa tapasin erään uskovan englannin opettajan, hän kertoi, että juuri raiskauksen aiheuttama syvä kipu ajoi hänet Herran luo. Kuudessa vuodessa Herra paransi kivun, mutta siinä ajassa hänestä kasvoi hämmästyttävän syvällinen, toisia ymmärtävä ja rakastava, valoisa Herran todistaja. Ahdistukset Jumalan kädessä vaikuttavat näin yleisesti pyhittäen, mutta jokaiseen ahdistukseen liittyy myös jokin erityinen siunaus, joka on aina erikseen löydettävä.

Osallistu Herran tavoitteisiin

Niin pian kuin alat nähdä, mihin Herra tähtää sinun vaikeuksissasi, sinun tulee tarttua tilaisuuksiin ja lähteä Jumalan työtoveriksi omassa elämässäsi. Herra sitoo sinut

uusiin mahdollisuuksiin, vaikka menneet eivät enää palaakaan. Sinun on suostuttava siihen, että Herra muuttaa sinun elämäsi tilanteen. Ole siksi joustava. Suostuminen menetyksen keskellä muutokseen vie meidät uusien Jumalan avaamien mahdollisuuksien keskelle. Mutta Herra odottaa, että sinä vastaat haasteeseen, jonka Hän sinulle antaa.

Asenteesi muuttuvat

Kun lähdet osallistumaan Herran mielen mukaisella tavalla tähän prosessiin, saat huomata, että omat asenteesi muuttuvat. Saat uuden rohkeuden, ilon ja voit suhtautua odotuksien tulevaan. Näin jaksat kestää sen kivun, jonka keskellä edelleen joudut olemaan ja saat myös todellisia voittoja. Mutta jos torjut Herran kutsun työtoveruuteensa, joudut helposti katkeruuden, itsesäälin ja masennuksen valtaan. Kun lähdet yhteistyöhön Jumalan kanssa, Kristuksen nimi tulee ylistetyksi. Muutkin näkevät Herran työn sinussa. Voit rohkaista toisia uskovia ja evankeliumi menee eteenpäin.

Valmistautuminen tulevaa

Paavali ei ainoastaan käsitellyt kohtaamiaan vaikeuksia Herran tahtomalla tavalla, vaan hän osoitti, miten voimme valmistautua tuleviin ongelmiin oikein. Kysymys ei ole tulevasta huolehtimisesta, vaan sellaisesta tulevaisuuteen varautumisesta, joka koski elettävää ajankohtaa. Hän tiesi, että edesspäin olisi uusia vaikeuksia. Oikeudenkäynnin lopputuloksen hän jätti Herran käsiin. Hän oli valmis sekä kuolemaan että jatkamaan työtään. Mutta Paavali tiesi, että hän tarvitsi muiden uskovien esirukoustukea. Pyhä Henki antaa kullakin hetkellä tarvittavan avun, mutta juuri siksi Paavali tarvitsi veljien ja sisarten tukea, jotta he rukoilisivat hänelle Pyhän Hengen voimaa kaikissa tilanteissa.

Omista synneistä johtuvat ongelmat

Jos ongelmiasi johtuvat omasta synnistäsi, edellä lausutut periaatteet pätevät niihinkin sillä lisäyksellä, että sinun tulee tehdä parannus synneistäsi. Tunnusta syntisi Herralle ja niille ihmisille, joita vastaan olet rikkonut. Pyydä anteeksiantamusta Jeesuksen veressä. Korjaa ja korvaa se, mikä on korvattavissa. Käänny synnistä Raamatun mukaiseen toimintaan.

1. Näe Jumala ongelmiasi.
2. Näe, että Jumala pyrkii johonkin.
3. Usko, että Hän pyrkii hyvään.
4. Selvitä itsellesi missä ja miten Jumala toimii.
5. Ota osaa Hänen työhönsä.
6. Saat odottaa hyviä tuloksia.

Fil. 1:21-30

21. Sillä minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto.
22. Jos minun on elettävä lihassa, se tuottaa hedelmää työlleni. En tiedä, kumman valitsisin.

23. Olen ahtaalla näiden kahden välissä. Haluaisin lähteä täältä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi,
24. mutta teidän vuoksenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi.

25. Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä iloita.

26. Näin teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampaa Kristuksessa Jeesuksessa, kun taas tulen luoksenne.

27. Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti. Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte sa-

massa hengessä ja yksimielisesti taistelette yhdessä evankeliumin uskon puolesta

28. antamatta vastustajien millään tavoin säilyttää itseänne. Tämä on heille kadoituksen mutta teille pelastuksen merkki, ja se tulee Jumalalta.

29. Kristuksen tähden teidän on suotu, ei ainoastaan uskoa häneen vaan myös kärsiä hänen tähtensä.

30. Teillä on sama taistelu, jota olette nähneet minun käyvän ja jota nyt kuulette minun yhä jatkavan.

Elämä ja kuolema

Jokainen ihminen joutuu jossain vaiheessa kysymään, kuka minä oikein olen, mitä tämä elämä oikein on ja mitä minulle tapahtuu, kun kuolen. Usein näihin perimmäisiin kysymyksiin liittyy myös kysymys, mistä löytäisin rauhan sydämeeni ja miten voisin saada tyydytetyksi syvän rakkauden ja elämän rikkauden kaipuun.

Moni näitä kysymyksiä pohdittuaan on antanut periksi, kun eivät ole löytäneet vastauksia. Moni torjuu ne liian vaikeina asioina ja pyrkii unohtamaan ne heittäytymällä arkeensa, työhönsä, saavutuksiinsa, kiireeseensä, harrastuksiinsa ja huvituksiinsa. Joku toinen ottaa ne taas niin tosissaan, kuin ihminen voi. Hän saattaa lähteä etsimään vastauksia filosofisesta kirjallisuudesta tai mitä moninlaisimmasta uususkonnollisuudesta. Viimeksi mainituissa ihminen yrittää sukeltaa syvälle sielunsa syvyyksiin löytääkseen sen rakkauden ja voiman, jota ulkopuolelta ei löydä. Toisaalta joku toinen pyrkii uskonnollisella mietiskelyllä pakenemaan kipeästä todellisuudesta jollekin korkeammalle tietoisuuden tasolle, jolta hän kuvittelee löytävänsä todellisen elämän pois nykyisestä harhamaailmasta. Todellisuuden kieltäminen ei kuitenkaan todellisuutta muuta miksikään.

Mikä on ihminen?

Mikä on ihminen? Japanin kielessä on kaksi sanaa, jotka tarkoittavat ihmistä. Toinen viittaa yksilöön ja toinen ihmisyyteen. Jälkimmäinen kirjoitetaan kahdella merkillä, joista toinen on yksilöä tarkoittava ja sen perässä on suhdetta ilmaiseva merkki. Ajatus kulkee siis niin, että yksilöstä voi tulla todellinen ihminen vain suhteessa toisiin. Kysymys ei ole vain suhteesta toisiin ihmisiin, vaan myös suhteesta Jumalaan ja luontoon. Jokaisen yksilön elämä riippuu siitä, millaisessa suhteessa hän on näillä eri tasoilla.

Ihminen ei voi elää yksin. Hän syntyy kahden ihmisen ja Jumalan välisen suhteen vaikutuksesta ja hänen elintoimintojensa jatkuvuus riippuu myös hänen suhteestaan luontoon. Elämä on siis riippuvaisuutta näistä suhteista. Synnin tähden kaikki nämä kolme suhdetta ovat joko katkenneet tai turmeltuneet. Synti katkaisi hengellisen suhteen Jumalaan ja jäljelle jäi hengellisesti kuollut, mutta vielä toistaiseksi ruumiillisesti elossa oleva ihminen, jolla on jatkuvasti ongelmia ihmissuhteissaan ja joka toiminnallaan turmelee luontoa, jonka hyväksi huolehtijaksi Jumala hänet alun perin asetti.

Ihminen voi löytää todellisen elämän vain suhteessa Kristukseen, joka sovittaa hänet Isän kanssa, uudistaa hänen suhteitaan toisiin ihmisiin ja antaa hänelle oikean suhteen luontoon.

Elämä on Kristus

Sillä minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto. (21)

Paavalille elämä oli suhdetta Kristukseen, yhteyttä Kristuksen kanssa. Jumala on kaiken elämän lähde. Syntiin langenneen ihmisenkin elämä riippuu kaiken aikaa siitä, että Jumala jakaa hänelle hengellisen kuolemankin keskellä vielä ajallista elämää. Ei ole mitään muuta elämän lähdeä kuin Kristus. Mutta ilman Kristusta kenelläkään ei ole hengellistä eikä iankaikkista elämää.

Sykarin kaivon naiselle Jeesus teki suurenmoisen tarjouksen: *"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."* Sitten Herra selitti, millaisesta vedestä on kysymys: *"... joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, sille ei ikinä tule jano. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään."* (Joh. 4:10, 14)

Elämästä osalliseksi pääsemiseen riitti yksi pyyntö Jeesukselle: "Anna minulle sitä vettä!" Heti Jeesus alkoi panna naisen sydämeen johtavan elämän veden putket kuntoon puhdistamalla ne synnistä. Niin Jumalan elämä Jeesuksessa pääsi virtaamaan naisen elämään. Hänestä tuli uusi ihminen, joka alkoi kuuluttaa muillekin Jumalan ihmeellistä armoa Kristuksen tuntemisessa.

Jokaiselle uskovalle kristitylle elämä on Kristus. Hänen elämänsä päämäärä on elää Kristusta varten Hänen kunniakseen. Hän elää Kristuksen armosta ja Kristuksen sana on väline, jolla yhteys Herraan säilyy. Kristus johtaa hänen elämänsä. Hänen elämänsä kumpuaa Kristuksesta ja johtaa Kristukseen.

Se on Kristuksen elämää hänessä. Sitä ei millään tekniikoilla voi saavuttaa. Se on Pyhän Hengen toimintaa, jossa usko ottaa vastaan Jumalan elämän. Se alkaa hengellisestä kuolleista nousemisesta, jossa synteihinsä kuollut saa armon kääntyä Jumalan puoleen tunnustaen syntinsä ja uskossa Kristuksen uhrikuolemaan Golgatalta saa uuden elämän. Paavali kuvaa tätä elämän alun ihmettä näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (Ef. 2:4-9)

Kuolema voitto

Niille, jotka elävät Kristuksen yhteydessä nyt, kuolema on voitto. Alkukielen sana voitto ei tarkoita kilpajuoksussa saavutettua voittoa, vaan liiketoimissa saavutettua voittoa eli lisää omaisuuteen, liikevoittoa. Tuota voittoa Paavali kuvaa: *...olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi.* Ei ole väärin kaivata sitä uutta

maata ja uutta taivasta, jossa saamme katsella Kristusta kasvosta kasvoihin, mutta se elämä, joka meillä on jo nyt, on sama Kristus kuin siellä kirkkauden puolella. Galatalaiskirjeessä Paavali kuvaa nykyistä elämäänsä näin:

”Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Minkä nyt elän lihassa, sen elän uskossa Jumalan Poikaan, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä alttiiksi minun puolestani.” (Gal. 2:19-20)

Tähän ajalliseen elämään kuuluu vielä taistelu lihaa ja sen synnillisiä houkutuksia vastaan. Herran kirkkaudessa olemme vihdoin vapaat niistä rasitteista. Nytkään meidän ei tarvitse tuijottaa syntiseen lihaamme, koska Kristuksen kuolema ristillä on jo sovittanut syntimme kertakaikkisesti ja lopullisesti ja saamme siihen tarttua kiusoissamme.

Kuolema ei Paavalille ollut oikeastaan minkäänlainen ongelma. Ylösnousemuksellaan Jeesus oli jo kuoleman kukistanut. Herran omalle ajallinen kuolema on vain puvun vaihtoa suurenmoiseen ylösnousemusruumiiseen. Siksi Paavalin ajattelussa ei ollut minkäänlaista ajatusta siitä, että hän ei vielä haluaisi kuolla. Hänelle kuolema oli hyvä vaihtoehto, mutta ei siitä syystä kuin monille, jotka haluaisivat kuolla, kun elämä on niin surkeaa ja kivuliasta. Paavalia piti täällä ajallisen elämän vaivoissa halu täyttää se tehtävä, jonka Jeesus oli hänelle antanut. Efeson seurakunnan vanhimille hän sanoi:

En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia. (Ap.t. 20:24)

Vaihtoehdot

Olen ahtaalla näiden kahden välissä. Haluaisin lähteä täältä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi, mutta teidän vuoksenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi. Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä iloita. (23-25)

Paavalille halu päästä Herran luo ei noussut siitä, että hän olisi väsynyt tähän ajalliseen elämään ja evankeliumin julistamiseen. Oli kysymys Herran luo menemisestä tai ajassa viipymisestä, molemmissa hän kantoi Kristukselle tulevaa hedelmää. Molemmissa on kysymys Kristuksen kirkastamisesta ja Kristuksen kunniasta. Herran luona saamme kirkkaudessa palvoa ja ylistää Häntä. Nyt ajassa saamme evankeliumia julistamalla, uskovia rohkaisemalla ja heitä iloon johtamalla samalla tavalla olla palvelemassa ja kirkastamassa Herran nimeä.

Vaikka keisarin edessä tapahtuvan oikeudenkäynnin lopullinen tulos ei vielä ollut selvillä, Paavali oli jo vakuuttunut siitä, että Herra halusi hänen jatkavan vielä työtään ajassa.

Ajattellessamme Paavalin prioriteetteja (tärkeysjärjestyksiä) meidän kannattaa kysyä itseltämme, missä määrin me itse kunkin olemme tarpeellisia Jumalan valtakunnan työssä. Olen vakuuttunut siitä, että Herra ottaa meidät luokseen juuri sinä päivänä, kun Hän katsoo meidän taivaallisen palvelumme tärkeämmäksi kuin ajallinen työmme evankeliumin levittämiseksi.

Kerskaus

Näin teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampaa Kristuksessa Jeesuksessa, kun taas tulen luoksenne. (26)

Joskus Paavalin tekstejä lukiessa saattaa tulla mieleen, että hän oli aika moinen kerskuja. Oliko hän sitten samanlainen uhoja, kuin monet tämän päivän urheilijat, jotka tsemppaavat itseään muka varmallalla voitolla seuraavassa kisassa. No siitä ei tietenkään ole kysymys.

Paavalin ei tarvinnut itsetuntoaan kohotella, sillä hän tiesi hyvin olevansa ”apostoleista vähäisin. Hän jatkaa: ”...enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä (muista apostoleista), en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani.” (1. Kor. 15:9-10)

Paavalin arvio itsestään ei ollut itsetuntoa vaan armon tuntoa. Siksi hän saattoi kirjoittaa myös: ”*Herramme Jeesuksen päivänä me olemme teidän kerskauksenne kuten myös te meidän.*” (2. Kor. 1:14) Hänelle kerskaus – sana voitaisiin kääntää myös ilmaisulla: riemuita suuresti – merkitsi sitä, että Jeesuksen suurena paluun päivänä hän saisi yhdessä Herran luokse johtamiensa kanssa riemuita Kristuksessa.

Jokainen seurakunnan kokoontuminen on syvimmissä merkityksessä siihen valmistautumista, että saamme yhdessä nousta pilvissä palaavaa Kristusta vastaan ja riemuita Hänen ihmeellisestä kirkkaudestaan ja armostaan.

Rohkaisu taistelun keskellä

Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti. Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte samassa hengessä ja yksimielisesti taistelette yhdessä evankeliumin uskon puolesta. (27)

Paavali kuitenkin huomauttaa, että Filippin seurakunnan tulevaisuus ei ollut millään tavalla kiinni siitä, pääsisikö hän tapaamaan heitä vai ei. Meillä on helposti vaara riipustautua niihin hengellisiin johtajiin, joilta olemme saaneet monenlaista siunausta sekä Sanan palvelijoina että sielunhoitajina. Usein Herra varta vasten erottaa meidät heistä, jotta oppisimme seisomaan omin jaloin evankeliumin varassa emmekä heihin nojaamalla. Jokaisen uskovan tulee oppia ammentamaan itselleen hengellistä ravintoa Jumalan sanasta. Vain pienet lapset Kristuksessa tarvitsevat ”tuttipullosta hengellistä maitoa”. Ratkaisevaa kasvussa on se, että opimme julistamaan evankeliumin aina ensin omalle sydämellemme. Sen jälkeen sitä on helpompi julistaa myös muille.

Kärsimys evankeliumin tähden

Edelleen Paavali korostaa, että täällä ajassa Jumalan seurakunnalle taistelu on normaalitila: *Kristuksen tähden teidän on suotu, ei ainoastaan uskoa häneen vaan myös kärsiä hänen tähtensä. Teillä on sama taistelu, jota olette nähneet minun käyvän ja jota nyt kuulette minun yhä jatkavan.* (29-30)

Paavali ei pidä tätä taistelua ja siihen liittyvää vainoa ja kärsimystä ollenkaan pahan asiana, sillä juuri se, miten seurakunta niiden keskellä toimii, antaa kaikupohjan

julistetulle sanalle. Sana joka on käännetty ”suotu” on alkukielellä ”teidät on armoitettu”. On siis armoa joutua taisteluihin sanan tähden. Jeesuskin nimittää autuaiksi niitä, jotka kärsivät vainoa vanhurskauden tähden. Pietari taas kirjoittaa:

Mutta jos kestätte, kun joudutte kärsimään hyvien tekojenne tähden, se on Jumalan armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu, koska Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, että seuraisitte hänen jälkiään, hänen, joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta havaittu. (1. Piet. 2:20-22)

Meidän ei kannata jäädä haikailemaan niitä aikoja, jolloin uskovaisia pidettiin kunioitettavina kansalaisina tai aikaa, jona heidät hyväksyttiin muiden veroisiksi. Nyt olemme tulleet aikaan, jossa uskovia pidetään enemmän tai vähemmän epäsuotavina, niin jopa vaarallisina ihmisinä. Edessä ovat vaikeutuvat ajat. Tietysti näissä oloissa meidän tulee entistä tarkemmin pitää mielessä kehotus ”käyttäytyä evankeliumin arvon mukaisesti.”

Evankeliumin arvon mukaan

Millaista sitten on evankeliumin arvon mukainen vaellus? Uskovien keskinäisissä suhteissa se merkitsee sitä, että näemme veljet ja sisaret Herrassa samalla pyhällä ja kalliilla Jeesuksen verellä lunastettuina, sanomattoman arvokkaina Herralle kuin itsemmekin. Vaikka meillä on monenlaisia inhimillisiä heikkouksia, puutteita ja myös syntejä, meidän on aina keskinäisissä suhteissamme palattava evankeliumissa ilmaistuun armon ihmeeseen: Tämäkin veljeni on Kristuksen omakseen lunastama, me kuulumme yhdessä samalle Herralle.

Toiseksi se merkitsee sitä, että suhteessa ulkopuolisiin ihmisiin edustamme kaiken aikaa Kristusta ja evankeliumia. Vaelluksemme tulee näin ollen perustua Jumalan sanan kehotuksiin. Mutta ennen kaikkea tehtävämme on rakkaudella jakaa ihmisille evankeliumin sanomaa. Juuri se voi sitten merkitä rajuakin torjuntaa jopa vainoa.

Ilman Jumalan sanan julistusta kukaan ei voi pelastua. Meidän tehtävämme on julistaa sitä sanaa, joka herättää vastustuksen. Paavali muistuttaa, että meidän ei pidä saamaamme vastustusta pelätä, sillä aina on myös niitä, jotka kuultuaan sanan otavat myös sen vastaan: *Tämä on heille kadotuksen mutta teille pelastuksen merkki, ja se tulee Jumalalta. (28)*

Korinttolaiskirjeessä Paavali lisää: *Jos evankeliumimme on peitossa, peite on niissä, jotka joutuvat kadotukseen, niissä epäuskoisissa, joiden mielet tämän maailman jumala on sokaissut, niin ettei heille loista se valo, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva. (2. Kor. 4:3-4)*

Fil. 2:1-11

1. Jos siis on jotakin kehotusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta ja Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta,

2. tehkää minun iloni täydelliseksi, niin että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus ja olette sopuisat ja yksimieliset.

3. Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian vuoksi, vaan pitäkää nöyrästi toista parempana kuin itseänne.

4. Älkää katsoko vain omaa parastanne vaan myös toisten.

5. Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.

6. Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen

7. vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen.

8. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti.

9. Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman,

10. niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla,

11. ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.

Ihmisen suuruus

Muistan kouluajalta, miten suhtautumisemme opettajiimme muuttui vuosien varrella. Alemmilla luokilla ihailimme opettajia, jotka kertoivat hauskoja juttuja ja muutenkin pyrkivät olemaan oppilaiden suosiossa. Oli eräs opettaja, joka kokonaiset kahdeksan vuotta opetti meille sekä kristillistä uskoa että psykologiaa. Hän oli pappi, joka oli sitä ennen toiminut vankilassa pastorina. Hänen opetustyyliinsä oli kuivaa, mutta asiallista ja tinkimättömään totuudellisuuteen pyrkivää. Hän oli mieheksikin ruma, joten alemmilla luokilla hänen suosionsa oli nolla lukemissa. Mutta kun siirryimme lukioon (joka oli saman koulun jatketta) muiden opettajien arvostus alkoi kovaa vauhtia romahtaa, mutta tämän pastori – Oiva Virkkala nimeltään – nousi arvoon arvaamattomaan. Syy oli yksinkertainen: Näimme, että hän oli aito nöyryydessään. Jos hän ei jotain asiaa tiennyt, hän kertoi sen aina avoimesti ja sanoi yrittävänsä selvittää sen seuraavaan tuntiin mennessä. Hänen suuruutensa oli hänen nöyryydessään. Kuvaavaa on, että kun ylioppilaaksi valmistumisestamme oli kulunut 50 vuotta, niin luokkakokous lähetti edustajansa laskemaan kukat juuri tuon opettajan haudalle.

Inhimillinen nöyryys

Mutta mitä sitten on aito inhimillinen nöyryys. Edellä mainitsemani ja syvästi kunnioittamani opettajani määritteli sen näin: "Nöyryys on itsensä oikein arvioimista ihmisten ja Jumalan edessä." Nöyryys ihmisten edessä voi ilmetä lujutena ja peräänantamattomana niin kuin Lutherin nöyryys, kun hän seisoj valtiopäivillä ja häntä vaadittiin hylkäämään opetuksensa. Hän lausui nuo kuuluisat sanansa: "Tässä seison enkä muuta voi." Hän ei suostunut kumoamaan opetuksiaan, koska ne perustuivat Jumalan kirjoitettuun sanaan. Mutta samainen Luther oli kuin maan mato Jumalan pyhien kasvojen edessä. Hän tunnusti ainoaksi pelastukseksi Kristuksen täytetyn työn Golgatalla ja ainoaksi pelastustiekseen Jumalan käsittämättömän suuren armon.

Suurinta Jumalassa

Mutta mikä mahtaa sitten olla suurinta Jumalassa? Ajatellessamme Jumalan ominaisuuksia Johanneksen kirjeestä nousee kaksi lausetta: "Jumala on valo" ja "Jumala on rakkaus". Jumalan suunnaton suuruus, Hänen kaikkivaltiutensa, Hänen iankaikkinen voimansa, Hänen ääretön viisautensa ja hyvyytensä, Hänen pyhyytensä ja armollisuutensa voidaan kaikki tiivistää ilmaisuun kirkkaus. Jumala on kunniansaan täydellinen kirkkaus. Mutta missä sitten Jumalan kirkkaus loistaa meille

kaikkein ilmeisimmin ja väkevimmmin? Se loistaa Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa Golgatan ristillä. Se loistaa Jumalan täydellisessä nöyryydessä Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Siksi taivaallisen ylistyksen keskuksessa on teurastettu Karitsa, jota samalla nimitetään Juudan Leijonaksi. Jumalan rakkaus Kristuksen Golgatan uhrissa tulee olemaan pelastettujen ikuisen ylistyksen kohde.

Jumala on rakkaus

Suurinta Jumalassa on Hänen nöyryytensä! Kun sanotaan, että Jumala on rakkaus, se merkitsee samalla, että Jumalan Pyhän Kolminaisuuden persoonat ovat toisiinsa sellaisessa suhteessa, että sitä kuvaa parhaiten ilmaisu alamaisuus ja nöyryys ja kahden muun persoonan korottaminen.

Rakkauden olemushan on siinä, että henkilö asettuu toisen alapuolelle ja korottaa toista. Ilman nöyryyttä ei ole mitään todellista ja aitoa rakkautta. Pyhässä Kolminaisuudessa Jeesus korottaa Isää ja on kaikessa alamainen Isälle: "*Isä on suurempi kuin minä... minä teen kaikessa Lähetinjäni tahdon*". Mutta Jeesus korottaa myös Pyhää Henkeä sanoessaan, että on Pyhän Hengen tulo on tärkeämpi opetuslapsille kuin Hänen fyysinen läsnäolonsa. Mutta toisaalta Pyhä Henki kirkastaa Jeesusta ja avaa Isän rakkautta meille. Edelleen Isä antoi Pojalle kunnian niin kastehekellä kuin kirkastusvuorella ja lopulta, jokainen kieli on tunnustava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.

Jumalan olemukseen kuuluu siis nöyryys. Jumalan suuruus näkyy Hänen tulemisessaan pieneksi. Hänen tulemisessaan ihmiseksi, sikiämisessä Pyhästä Hengestä neitsyen Marian kohtuun ja syntymiseen likaiseen eläinsuojaan ja kärsimiseen rikollisten kanssa Golgatan ristillä. Jumala on rakkaus ja rakkauden olemukseen kuuluu nöyryys, sillä rakkaus lähestyy aina alhaalta käsin ja korottaa rakkautensa kohdetta.

Kenosis - itsensä tyhjentäminen

Jakeessa 7 Jeesuksen nöyryytymisestä käytetään ilmaisua: Hän tyhjensi itsensä Jumalan muodosta ja otti orjan muodon. Käytetty kreikan kielinen sana *kenosis* on tullut varsinkin liberaalisti Raamattuun suhtautuvissa piireissä tarkoittamaan sitä, että "lihansa päivänä" Kristus oli erehtyvä ihminen, joka esitti virheellisiä lausuntoja. Hänen sanoihinsa ei siksi ole luottamista, koska hän oli inkarnaatiossa pannut syrjään jumalallisen kaikkietävyytensä ja erehtymättömyytensä. Mutta tämä Paavalin sana on ymmärrettävä ja tulkittava muiden asiaa koskevien Uuden testamentin kohtien valossa ja mukaisesti, ennen kaikkea niiden, joissa Jeesus puhuu itsestään. Hän sanoi uudistuvasti puhuvansa vain sitä, Isä Jumala ilmoitti hänelle ja antoi hänelle puhuttavaksi (Joh. 7:17; 8:26-29, 38). Hänen sanansa eivät koskaan katoa, vaan ovat iäti pysyvää ja kestäväää sanaa (Joh. 8:46; Matt. 24:35). Paavalin mukaan Jeesuksessa Kristuksessa "asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti", ja hänessä ovat "kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytyinä" (Kol. 2:9,3). Nämä apostolin sanat, jotka ovat kirjoitetut vain vähää aikaisemmin kuin Filippiläiskirje, osoittavat, että hän ei tarkoittanut Kristuksen "itsensä tyhjentämisellä" jumaluudesta ja jumalallisesta tiedosta luopumista. Sen täytyi tarkoittaa vain, että hän oli ihmisten silmissä tavallisen miehen kaltainen kuitenkin ilman syntiä. Hänen jumalallinen voimansa tuli kuitenkin näkyviin uudistuvasti hänen teoissaan.

Jeesuksen herruus ja nöyryys

Kun viimeisellä aterialla Jeesus pesi opetuslastensa jalat, Hän ei vain antanut omilleen esimerkkiä nöyryydestä, vaan osoitti samalla, että nöyryys on syvintä Jumalan olemuksessa. Se on rakkauden lähde. Jeesuksen asettuminen opetuslasten jalkojen juureen ja niiden lian peseminen – normaalisti se oli orjan työtä – ei merkinnyt sitä, että Jeesus olisi jotenkin luopunut herruudestaan. Johannes 13 kuvaa tilanteen näin:

Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä, ja että hän oli lähtenyt Jumalan luota ja oli menevä Jumalan luo. Hän nousi ehtoolliselta, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesuastiaan, rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja kuivasi ne vyötäisillään olevalla liinalla. (Joh. 13:3-5)

Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvollisia pesemään toistenne jalat. (Joh. 13:13-14)

Jeesus tiesi että Hänen käsissään on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän tiesi, että Hän on Herra. Mutta juuri tämän herruutensa Hän ilmaisi nöyryydellään. Nöyryys on Jumalan suuruutta.

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesus paistoi opetuslapsilleen kaloja ja tarjoili niitä leivän kera Tiberiaan järven rannalla. Mutta Jeesuksen nöyryys ei pääty tänne maan päälle. Hän itse kuvaa toista tulemistaan toisessa häävertauksessaan näin:

Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän Herransa tullessaan tapaa valvomasta. Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät ateriomaan, käyden itse palvelemaan heitä. (Luuk. 12:36-37)

Karitsan hääaterialla taivaan kirkkaudessa palvelee ja tarjoilee jälleen itse Herra Jeesus Kristus.

Ihmisen ylpeys

Ihmisen syvin syntisyys näkyy hänen ylpeydessään, halussaan nousta muiden yläpuolelle, halussa painaa muut alleen. Meille on myös erittäin vastenmielistä nöyryyttäminen. Jos joku vielä julkisesti saattaa meidät häpeään, emme helposti anna sitä hänelle anteeksi.

Uskovalle ihmisellekään nöyrytyminen ei ole helppoa. Tie Jumalan valtakuntaan voi kulkea vain "ahtaan portin kautta" ja sehän merkitsee, että joudumme kohtaamaan tuskallisella tavalla totuuden omasta ylpeydestämme, rakkaudettomuudestamme, kateudestamme, halustamme voittaa toiset, itsekkyydestämme, himoistamme, saastaisuudestamme ja monista kipeistä lankeemuksistamme. Vain Jeesuksen Golgatalla vuotaneessa uhriveressä on syntiemme anteeksiantamus. Mutta vain parannukseen nöyryvät pääsevät siitä osalliseksi.

Mutta uskovissakin ylpeys nostaa kerta toisensa jälkeen päätään. Jumala joutuu joskus nöyryyttämään meitä tosi kipeillä tavoilla. Mutta kun Jumala nöyryyttää

omiaan, Hän tekee sen suuresta rakkaudesta, jotta Hänen omansa pääsisivät maistamaan jotain Hänen olemuksensa rakkaudesta. Suurempaa lahjaa kuin aidon nöyryyden tuskin voimme tässä ajassa saada.

Johannes Kastajan nöyryys

Loistava esimerkki Raamatun lehdillä ihmisten nöyryydestä oli Johannes Kastaja, kun hänen opetuslapsensa huomasivat tuskallisella tavalla, että ihmiset vetäytyivät Johanneksen julistuksen piiristä Jeesuksen luo. Mikä oli Johanneksen vastaus näille opetuslapsilleen:

Te itse olette todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään. Mies, jolla on morsian, on sulhanen. Sulhasen ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti sulhasen äänestä. Tämä minun iloni on tullut täydelliseksi. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. (Joh. 3:28-30)

Mielenkiintoista on se, mitä Jeesus totesi tästä Johanneksesta vähän myöhemmin, kun Johannes oli jo vankeudessa:

Totisesti minä sanon teille: vaimoista syntyneiden joukosta ei ole noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän. (Matt. 11:11)

Johanneksen suuruus oli hänen nöyryydessään.

Asemamme yhteisöissä

Tekstimme ei puhu ainoastaan nöyryydestä suhteessa Jumalaan, vaan myös suhteessa toisiin ihmisiin. Yhteiskunnallinen järjestys ei merkitse samaa kuin arvojärjestys. Jumala on tehnyt meistä kaikista erilaisia, antanut meille erilaiset lahjat ja myös erilaiset tehtävät. Ihmisen arvo ei määräydy hänen tehtävänsä tai asemansa mukaan, vaan sen perusteella kuinka paljon Jumala meitä Kristuksen uhrissa rakastaa.

Meidän on kuitenkin tärkeää tietää ja tunnustaa oma paikkamme ja asemamme kulloisessakin yhteisössä ja suhteessa toisiin ihmisiin. Ylpeys etsii arvostusta itselleen aseman perusteella. Nöyryys löytää arvostuksen palvelun perusteella. Ei ole väärin, jos toiset ihmiset antavat meille arvostusta – sehän on rakkauden osoitusta. Meidänkin tulee osoittaa toisille arvostusta. Jeesus opettaa tien aitoon arvostukseen. Se on nöyryyden ja palvelun tie. Saat ja itse asiassa sinun tuleekin tavoitella suuruutta, mutta tie siihen on vain palvelun tie. Vain nöyrät löytävät suuruuden. Ylpeydelle aseman menettäminen koituu häpeäksi, sillä siinä paljastuu hänen todellinen luontonsa. Häpeän olemushan on siinä, että ihmisen pahuus tulee sekä hänelle itselleen että muille ihmisille julkiseksi.

Häpeä ja syyllisyys

Todettakoon, että häpeän ja syyllisyyden ero on siinä, että syyllisyys nousee siitä, kun ihminen tajuaa tehneensä jotain väärin. Häpeässä taas on kysymys siitä, että ihminen tajuaa olevansa paha. Sekä syyllisyys että häpeä voivat olla yksilön sisäisiä tunteita tai sitten ne voivat ilmetä julkisia yhteisön edessä. Molemmat asiat liittyvät sikäli toisiinsa, että ihmisen perisyntyisyys tekee hänet ennemmin tai myöhemmin tietoiseksi omasta perus pahuudestaan ja vie hänet tuntemaan häpeää silloinkin kun hän ei välttämättä ole edes tehnyt mitään erityistä pahaa. Sama perisyntyisyys vie hänet kyllä sitten lankeemuksiin ja synteihin, jotka herättävät hänessä syyllisyyttä.

Vapautus häpeästä ei nouse siitä, että ihmiselle vakuutetaan, että hän loppujen lopuksi on aika hyvä, ei hänellä ole mitään erityisyyttä häpeään. Vain se, joka saa kätkeä koko olemuksensa Jeesuksen hänen sijastaan kärsimään häpeään, voi päästä vapaaksi häpeästä niin Jumalan kuin sitten myös ihmisten edessä. Häpeästä vapautettu Herran oma ottaa kiitokset ja arvostuksen vastaan ja suuntaa sen välittömästi suoraan Herraan Jeesukseen. Syytöksiä ja arvostelua kohdatessaankin hän voi viedä kaikki asiat suoraan Herralle. Hänen ei tarvitse pönkittää omaa arvoaan asemallaan, koska hän tietää arvonsa riippuvan kokonaan Jeesuksen rakkauden suuruudessa. Syyllisyydestään hän taas pääsee vapaaksi tunnustamalla ja hylkäämällä rikkomuksensa ja saamalla ne anteeksi päivittäisessä parannuksessa Jeesuksen uhrikuolemaan turvaten.

Alentuminen ja korotus

Jakeita 6-11 voisi kuvata viivalla, joka kulkee ensin hyvin alas syvälle pisteeseen, johon on merkitty risti. Sitten viiva nousee ylös korkeuksiin. Jeesuksen alentuminen oli Hänen aktiivista toimintaansa. Ristillekin Hän kulki omasta tahdostaan eikä suinkaan olosuhteiden pakottamana niin kuin jotkut kuvittelevat. ”Jeesusta ei pitänyt ristillä naulat, vaan Hänen rakkautensa syntisiin ihmisiin.”

Mutta ristin käännekohdasta lauseen subjekti eli tekijä muuttuikin: Isä Jumala korottaa Jeesuksen, Isä antaa hänelle kaikkein korkeimman nimen mitä voi olla, ihmisyyden ruumiissaan saanut Kristus korotetaan Jumalan valtaistuimelle. Hän hallitsee ja odottaa sitä, kun Hänen vihollisensa asetetaan Hänen jalkojensa astinlaudaksi. Isä sanoo: *"Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi"*. (Hepr. 1:13)

Vielä ei ole toteutunut se, mitä jae 11 lupaa: *Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra*. Se tulee tapahtumaan sinä suurena päivänä, jona kaikki kansat kootaan Jeesuksen eteen viimeisellä tuomiolla. Silloin Jeesuksen verellä puhdistetut, pelastetut ihmiset antavat Hänelle kunnian ja ylistyksen Hänen ihmeellisestä armostaan ja pelastusteostaan, josta he olivat päässeet osallisiksi. Ne taas, jotka torjuivat Jeesuksen kutsun ja joutuvat omien syntiensä täydellisen oikeudenmukaisena tuomiona kohtaamaan ikuisen kadotuksen tuskan, polvistuvat myöskin Jeesuksen edessä ja tunnustavat Hänen herruutensa ja sen, että he saivat oikeudenmukaisen tuomion. Sekä pelastetut että kadotetut tunnustavat Jeesuksen Herraksi.

Jälleen tässäkin ihmeellisessä tilanteessa Jeesuksen nöyryys paljastuu suhteessa Isään. Hän suuntaakin saamansa korotuksen Isään ja korottaa kaiken olemuksensa Isän kunniaksi. Jeesuksen käsittämättömän syvä nöyryys paljastaa sen suunnattoman rakkauden, jolla Hän rakastaa Isää.

Kun meillä on tällainen Jumala?

Kun meillä on tällainen Vapahtaja ja tällainen Isä, niin mitä johtopäätöksiä meidän tulee siitä tehdä? Pietari kehottaa meitä ottamaan aseeksemme saman mielen, joka on Jeesuksella Kristuksella: *Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, ottakaa tekin aseeksenne sama mieli - sillä se, joka on kärsinyt lihassa, on lakannut synnistä - ettette enää eläisi tätä lihassa vielä elettävää aikaa ihmisten himojen, vaan Jumalan tahdon mukaan*. (1. Piet. 4:1-2)

Jos katsot vierelläsi olevaa, saatat ajatella olevasi ainakin hiukan parempi kuin hän. Jos sinulla on kiusaus tehdä niin, niin suuntaa katseesi Kristukseen. Niin Pyhä Henki osoittaakin, että sinun virustoverisi onkin sinua parempi. Niin pääset pienen askeleen nöyryyden suuntaan. Kun sitten kuulet tuon kanssaveljen tai kanssasisaren mielipiteen jostain asiasta, et heti ensimmäiseksi ajattele, että sinä tiedät paremmin. Voit pysähtyä kuuntelemaan tuota veljeäsi tai sisartasi ja huomaatkin ehkä, että meillähän on sama Herra, joka haluaa suunnata mieleemme samaan suuntaan aitoon yhteisymmärrykseen. Jokainen askeleesi tiellä aivoon veljesrakkauteen kulkee aina Golgatalle asti nöyrytyneen Jeesuksen katselun kautta. Sieltä loistaa rakkaus sinuun ja myös vierellä olevaan veljeesi tai sisareesi.

Fil. 2:12-18

12. Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen poissa, ahkerointia peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi.

13. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.

14. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä,

15. että olisitte moitteettomia ja puhtaita, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja tur-

meltuneen sukupolven keskellä. Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa,

16. kun pidätte kiinni elämän sanasta, ja silloin minä voin Kristuksen päivänä kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa.

17. Mutta jos minut uhrataankin, kun toimittan teidän uskonne uhripalvelusta, minä iloitsen, ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne.

18. Samoin iloitkaa tekin ja iloitkaa yhdessä minun kanssani!

Kehotuksia rakkaille

Paavali siirtyy nyt kehotuksiin, jotka hän aloitti jo ensimmäisessä luvussa kirjoittaessaan:

Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti. Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte samassa hengessä ja yksimielisesti taistelette yhdessä evankeliumin uskon puolesta. (1:27)

Jakeen 12 alun sana ”siksi” viittaa edellä kuvattuun. Paavali suuntasi Filippin uskovien katseen Kristuksen alennukseen ja korotukseen. Jeesuksen kärsimys ja kuolema sekä Hänen korottamisensa meidän pelastukseemme Isän oikealle puolelle kirkkauteen on syy siihen, miksi Paavali kutsui heitä ”rakkaiksi”. Kysymys ei ollut pelkästään siitä, että he olivat Paavaliille rakkaita, toki sitäkin, vaan ennen kaikkea siitä, että he olivat Jumalalle ja Vapahtajalle rakkaita.

Jos me tänä päivänä koemme joskus, että kukaan ei rakasta meitä, olemme kaikkien hylkäämiä, meidän tulee suunnata katsemme kirkkauden Herraan, joka laskeutui alas meidän luoksemme vuodattaakseen verensä meidän pelastukseemme. Häntä katsellessa emme voi olla näkemättä Hänen pohjatonta rakkauttaan omiaan kohtaan.

Uskon kuuliaisuus

Kehotus kuuliaisuuteen saattaa herättää mielessämme kielteisiä kuvia siitä, miten hammasta purren piti lapsena lähteä vääntämään sementtiä, kun isä valoi perustuksia tai kun tuli käsky marjaan hyttysten syötäväksi tai talkoihin levittämään hiekkaa tietyömaalle. Mentävä oli, kun isä käski, mutta usein se tapahtui nuristen.

Paavali tiedosti tämän vaaran, koska hän jakeessa 14 varoittaa nurinasta ja epäroinnistä. Meillä uskovallakin on vaara lähteä toteuttamaan Herralta saamiaan tehtäviä kuin pakotettuna tekemään sellaista, mitä emme kuitenkaan haluaisi eimmekä ehkä pysty tai joka vie meidät ulos mukavuusalueeltamme. Uskoon tulleellakin on aina vaara sortua yhä uudelleen lain alaiseen kuuliaisuuteen.

Paavali puhuu tässä kuitenkin uskon kuuliaisuudesta, joka nousee siitä, että Pyhä Henki synnyttää rakkauden ja halun tehdä Jumalan hyvä tahto. Roomalaiskirjeen 7. luvussa Paavali tekee selväksi sekä sen, että lain noudattamisella ei voi pelastua että sen, että pelastettukaan ei voi vaeltaa yrittäen noudattaa Jumalan tahtoa oman lihansa voimalla.

Uskovan kristityn kuuliaisuus Jumalan sanaa kohtaan, josta jae 16 puhuu, nousee rakkaudesta Herraa kohtaan. Elämän sana johtaa meidät katselemaan Kristusta ja Hänen kirkkauttaan. Muista aina Raamattua lukiessasi, että tärkeintä siinä ei ole se, mitä Herra puhuu sinulle vaan se mitä Herra puhuu itsestään. Sana on elämän sana, siinä on elämän voima, kun se näyttää meille Kristuksen kirkkauden ja armon suuruuden. Joka kerta kun Jumalan sana avaa silmiesi eteen Jeesuksen kärsivän hahmon, muistuta itsellesi, että se tapahtui juuri sinun pelastuksesi tähden. Kuuliaisuus nousee sitten siitä, että alamme nähdä Herran tahdon niin hyväksi ja makeaksi, että oma tahtomme alkaa tahtoa samaa asiaa.

Tapahtukoon sinun tahtosi

Kun rukoilemme: ”Tapahtukoon sinun tahtosi!” kysymys ei ole siitä, että pitkin hampain suostumme luopumaan omista suunnitelmistamme ja omasta tahdostamme, koska nyt kuitenkin tiedämme, että Jumalan tahto on meille parasta, vaikka siltä ei tuntuisikaan. Päin vastoin me rukoilemme sitä, että Herra näyttäisi meille, kuinka hyvä Hänen tahtonsa on ja pyydämme, että oma tahtomme iloiten yhtyisi siihen niin, että Herran tahdosta tulee meidän tahtomme, jonka halulla ja ilolla haluamme myös toteuttaa.

Muistan, kun eräs lähetyskäsken tosissaan ottanut ystäväni rukoili Herraa: ”Herra olen valmis lähtemään viemään evankeliumi, mihin tahansa sinä minut ikinä haluat viedä. Mutta älä kuitenkaan minua Turkkiin lähetä.” Voitte arvata, missä maassa tuo ystäväni vietti vuosikymmeniä. Niin, tietenkin Turkissa, joka on kyllä yhä vaikea lähetyskenttä. Hän kertoi, että hän oli erään kerran lähetyskutsuaan miettiessä rukoilemassa maailman kartta edessään. Silloin Turkin alue alkoi loistaa hänen silmissään ja hän tajusi Herran haluavan hänen mennä juuri sinne. Lopulta hänessä syntyi suuri halu mennä juuri Turkkiin. Siellä hän sai työskennellä pitkään evankeliumia jakaen.

Paavalin läsnäolo ja kuuliaisuus

Paavali oli Filippissä käydessään nähnyt, miten häntä kunnioitettiin apostolina ja opettajana ja seurakuntalaiset osoittivat kuuliaisuutta Herran sanaa ja evankeliumia kohtaan osin myös suuresta kunnioituksestaan Paavalia kohtaan.

Meillekin uskovien johtajien esimerkki voi antaa suurta innoitusta vaeltaa niin kuin hekin. Mutta niin pian kuin johtaja vaihtuu tai poistuu maisemasta, meillä on kiusaus antaa periksi omasta syntisyydestämme nouseville yllykkeille. Paavali halusi, että uskovat pääsisivät niin syvälle Jumalan sanaan, etteivät he olisi enää riippuvaisia johtajien läsnäolosta. Johtajien tehtävä on varustaa Herran omia vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan, mutta viime kädessä vaellus on kiinni siitä, että kasvamme niin syvälle sanaan, että riipumme Herrassa emmekä ihmisissä, niin tärkeää kuin seurakunnan yhteys meille onkin.

Ahkeroinen pelastukseksi

...ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi (pelastukseksenne). Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (12-13)

Koska on kysymys erittäin keskeisestä ja tärkeästä lauseesta, katsomme sitä hukan alkukielestä käsin. Sana, joka on käännetty muotoon "ahkeroida" voitaisiin kääntää myös "suorittaa, hoitaa loppuun, harjoittaa tai vaikuttaa". Lause antaa selkeän käskyn toimia tietyllä tavalla ja myöskin hyvin aralla mielellä kaikkein tärkeimmässä asiassa eli pelastumisessamme. Tärkeää on myös tiedostaa, mitä sana "pelastuminen" tässä yhteydessä tarkoittaa. Sanalla on Raamatussa sekä suppeampi että laajempi merkitys.

Pelastus suppeassa merkityksessä

Suppeassa merkityksessä sillä tarkoitetaan sitä, kun Jumalasta erossa ollut ihminen pääsee Kristuksen sovitusuhrin tähden Jumalan yhteyteen, hän syntyy uudesti ja siirtyy Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Pelastuksessa tässä merkityksessä parannuksen tehnyt syntinen saa syntinsä anteeksi, hän saa osakseen Kristuksen lahjavanhurskauden ja uuden elämän Pyhässä Hengessä. Hänestä tulee Jumalan lapsi. Se on kertakaikkinen tapahtuma, jossa siirrytään kuolemasta elämään, vaikka siihen johtava tie saattaa ollakin joskus ajallisesti pitkäkin.

Tämä rajoitetun merkityksen pelastus on kokonaan Jumalan työtä. Se tapahtuu toki meidän kokemusmaailmamme kannalta niin, että synnin tuntoon havahtunut ihminen taipuu parannukseen eli **tahtoo** tehdä parannuksen ja **tekee** sen eli tunnustaa syntinsä ja anoo armoa Jeesuksen sovintovereen vedoten. Kysymys ei kuitenkaan ole ihmisen **vapaasta tahdosta**, ikään kuin hän voisi omista edellytyksistään käsin päättää ottaa pelastus vastaan. Pelastuskysymyksessä ihmisellä ei ole mitään vapaasta tahtoa toisin kuin monissa ajallisissa asioissa. Kun ihminen tulee uskoon, sekä tahdon että parannuksen tekemisen vaikuttaa yksin Jumala. Mutta juuri siksi, että Hän sen vaikuttaa, me tahdomme ja teemme. Pelastuksessa Jumala ei siis sivuuta meidän persoonaamme vaan vaikuttaa siinä ja sen kautta. Me tahdomme, koska Jumala vaikuttaa sen tahdon. Me teemme, koska Jumala vaikuttaa tekemiseemme.

Pelastus laajemmassa merkityksessä

Nyt tekstissämme Paavali käyttää kuitenkin sanaa pelastus laajemmassa merkityksessä. Silloin se merkitsee Jumalan yhteyteen pääsemisestä alkanutta elämää, joka saa täyttymyksensä Jeesuksen toisessa tulemisessa, kun pääsemme osallisiksi uudesta ylösnousemusruumiista, siis koko uskoon tulosta kirkkauteen asti kuljettua pelastustietä. Sen tien Jeesus valmisti meille. Siksi kuljemme Jeesuksen perässä haudan ja ylösnousemuksen kautta lopulliseen kirkkauteen.

Paavali käyttää samalla tavalla laajemmassa merkityksessä sanaa pelastus esimerkiksi 1. Kor. 15. luvun alussa:

*Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös **pelastutte**, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet.* (1. Kor. 15:1-2)

Siinä Paavali kirjoittaa jo uskon kautta pelastuksesta osallisille Korintin seurakuntalaisille. Mutta silti hän puhuu vielä edessä olevasta, siis tulevasta pelastuksesta, johon uskovat pääsevät pitämällä kiinni evankeliumin sanasta. Pelastus sanaan siis sisältyy jo nyt – ei vielä jännite. Olemme jo nyt pelastetut, mutta emme vielä lopullisesti perillä. Olemme matkalla. Lopulliseen pelastukseen päästään pitämällä kiinni evankeliumin sanasta. Evankeliumi sisältää Jeesuksen kuoleman meidän syntiemme tähden, hautaamisen, ylösnousemisen ja ilmestymisen yli 500 hengelle. Se on Jumalan voima, joka kykenee pitämään meidät taivaan tiellä loppuun asti. Mutta sen voima vaikuttaa vain, jos evankeliumin sisältöä ei muuteta. Evankeliumi vie meidät katselemaan Kristuksen ristiä juuri omalle kohdallemme välttämättömänä sovituksena, se vie katseemme haudan yli ylösnouseeseen Herraan. Uskovan pitää jatkuvasti ja toistuvasti palata evankeliumin sanaan saadakseen voiman vaellukseensa.

Nyt Filippin uskoville Paavali kertoo, mitä evankeliumista kiinni pitäminen meidän arkielämässämme tarkoittaa. Evankeliumin sanan voimalla Jumala vaikuttaa meissä pyhitystä. Se merkitsee sitä, että elämässämme alkaa tapahtua Jumalan hyvä tahto. Sen taas Paavali kuvaa puhtaaksi, tahrattomaksi, nurisemattomaksi vaellukseksi Jumalan lapsina. Siihen olennaisena osana kuuluu myös Elämän sanan eli evankeliumin levittäminen pimeydessä eläville ihmisille.

Pyhitys ahkerointina

Kärjistäen voisi sanoa, että Jeesuksen Golgatan uhri ja Hänen täydellinen vanhus kautensa eli pelastus suppeassa merkityksessä on lahja meitä varten. Se on yksipuolista armoa, johon meillä ei ole mitään ansioita. Sen sijaan meidän pelastuksemme laajemmassa merkityksessä on Jumalaa varten, jotta Jumala hyvä tahto tapahtuisi ja Jumalan nimi tulisi ylistetyksi. Jeesus kuvaa sitä näin:

"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa." (Matt. 5:16)

Pyhitys ei tapahdu ikään kuin itsestään automaatin tavoin. Siinä on kysymys meidän vaelluksestamme, puhtaudestamme ja teoistamme. Se tapahtuu Raamatussa kirjoitettujen monien kehotusten vastaanottamisella, sydämen taivuttamisena toimimaan niiden mukaan. Kehotukset eivät ole lakia. Niiden noudattamisella emme li-

sää mitään siihen pelastukseen, jonka olemme uskoon tullessamme kerta kaikkiaan saaneet. Se on täydellinen, sen varassa päästään kirkkauteen.

Kehotukset ovat armoa, koska sillä hetkellä, kun alamme niitä noudattaa, Jumalan Henki antaa voiman. Niissä on kysymys samasta, mitä halvaantunut mies sai kokea Jeesuksen edessä. Ensin hän sai kuulla ihanan evankeliumin: ”Poikani ole turvallisella mielellä sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Sillä hetkellä hän sai sydämeensä ihmeellisen rauhan ja levon. Hän tiesi päässeensä yhteyteen Jumalan kanssa. Mutta seuraavat sanat Jeesuksen suusta olivat käskymuodossa: ”Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.” Miten halvaantuneen oli mahdollista nousta? Siten, että hän uskoi Jeesuksen sanan, koska oli jo saanut kuulla pelastuksen evankeliumin. Hän tiesi, että Jeesus tekee mahdolliseksi sen, mitä Hän käskää. Hän oli uskossa kuuliainen ja sillä hetkellä Jumala parantava voima vaikutti. Mies nousi ja kävi. Seuraus oli se, että Jumalan nimeä ylistettiin. Olisihan halvattu mies tietenkin voinut vastata Jeesuksen käskyyn: ”Kiitos, kun annoit minulle synnit anteeksi, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene nousemaan.” Jos hän olisi torjunut Jeesuksen sanan, parantumista ei olisi myöskään tapahtunut. Herran sanassa on voima.

Ei hiekkalaatikko

Paavali oli hyvin tietoinen, millaisessa maailmassa uskovat elävät ja millaisia vastavoimia he joutuvat kohtaamaan: *Me olemme Jumalan lapsia kieron ja turmeltuneen sukupolven keskellä.* (15) Kirjeessään Johannes tiivistää maailmamme tilan näin: *Me tiedämme, että olemme Jumalasta, mutta koko maailma on Pahan vallassa.* (1. Joh. 5:19)

Se tarkoittaa, että uskovatkin joutuvat monenlaisiin kiusauksiin sekä ulkopuoltaan että myös oman lihallisuutensa tähden. Pyhitykseen kuuluu siksi taistelu syntiä vastaan. Uskovina tarvitsemme jatkuvaa Jeesuksen veren puhdistusta omiintuntoihimme. Emme voi kulkea ylvästellen vaan aralla mielellä ja peläten kiusauksia. Niin tehden meistä voi kuitenkin alkaa näkyä sellaista valoa pimeyden keskelle, että jotkut haluavat kääntyä pimeydestä valoon.

Paavalilla oli syvä huoli siitä, että uskovat todellakin kasvaisivat uskossaan lujiksi, miehiksi ja naisiksi, joista Hän voisi koko sydämestään iloita sinä päivänä kun Jeesus tulee takaisin. Vaikka Sielunvihollinen ei voi uskovilta pelastusta riistää, se ainakin tekee kaikkensa, että heistä tulisi niin sääliä oloisia, ettei Jumalan valo pääsisi heistä muille loistamaan.

Kristuksen päivä

... silloin minä voin Kristuksen päivänä kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa. (16)

Kaikkiaan Uudessa testamentissa mainitaan Jeesuksen paluu ja siihen liittyvät tapahtumat 319 kertaa eli siis joka 25. jakeessa. Filippiäiskirjeessäkin tässä kohtaamme jo kolmannen viittauksen siihen päivään, jona Herra Jeesus saapuu kirkkaudessaan. Paavali odotti, että sinä päivänä hän saisi kuulla sanat: *'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!'* (Matt. 25: 21)

Paavali ei ajatellut pyhitystä ja sen lopullista täyttymistä Jeesuksen paluussa vain henkilökohtaisena päämääränään. Hänelle oli äärimmäisen tärkeää, että koko Filip-pin seurakunta olisi yhdessä hänen kanssaan juhlimassa, kun Jeesus tulee takaisin. Sekä yksityisen uskovan että koko seurakunnan suurena päämääränä on ihmeelliset Karitsan häät, joihin meidät on kutsuttu ja joita kohti saamme nyt vaeltaa. Jokaisen seurakunnan jumalanpalveluksenkin tarkoitus on pitää kenraaliharjoitusta Jeesuksen paluun voittojuhlaa varten.

Myös Johannes liittää kirjeessään Jeesuksen paluun odotuksen tiukasti tämän päivän vaellukseemme tässä pimeässä ajassa:

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:1-3)

Pietari korostaa saamaa asiaa kirjeessään:

Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2.Piet. 3:10-13)

Jeesuksen paluuta voimme jouduttaa julistamalla evankeliumia. Se on meille ihana toivo, sillä pääsemme uuteen taivaaseen ja uuteen maahan, joissa asuu vanhurskaus. Mutta matkalla meiltä odotetaan pyhää elämää.

Uhripalvelus

Mutta jos minut uhrataankin, kun toimitan teidän uskonne uhripalvelusta, minä iloitsen, ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne. Samoin iloitkaa tekin ja iloitkaa yhdessä minun kanssani! (17,18)

Myöhemmin käymme vielä yksityiskohtaisemmin läpi ilon teemaa tässä kirjeessä. Nyt kiinnitämme huomion ilon syyhyn näissä jakeissa. Meistä saattaa tuntua oudolta, että Paavali kehottaa Filippiin seurakuntaa iloitsemaan siitä, että hänet tultaisiin surmaamaan. Efeson vanhemmille hän sanoi aikanaan:

En pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia. (Ap.t. 20:24)

Paavali tunsu ylösnousseen Herran ja tiesi, ettei kuolema tulisi olemaan hänelle mikään ongelma. Se olisi se viimeinen ja ehkä vaikutukseltaan jopa merkittävin uhripalvelus, minkä hän saattoi Herransa kunniaksi antaa. Hän halusi antaa Herralle sekä elämänsä että kuolemansa uhriksi, koska Jeesus oli antanut koko elämänsä hänen tähtensä. Mielenkiintoista jakeessa on se, että Paavalille hänen kuolemansa tulisi olemaan myös Filippiin seurakunnan juomauhri Herralle. Hän halusi olla niin elämässä kuin kuolemassa yhtä Kristuksen ruumiin, seurakunnan kanssa.

Fil. 2:19-30

19. *Toivon Herrassa Jeesuksessa voivani pian lähettää Timoteuksen teidän luoksenne, että tulisin itsekin rohkaistuksi saatuani tietää, mitä teille kuuluu.*

20. *Minulla ei ole ketään toista samanmiehistä, joka vilpittömästi huolehtisi teidän parhaastanne,*

21. *sillä kaikki etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä on Jeesuksen Kristuksen.*

22. *Mutta Timoteuksen koetellun mielen te tunnette: kuin poika isän rinnalla hän on tehnyt minun kanssani työtä evankeliumin hyväksi.*

23. *Toivon voivani lähettää hänet matkaan heti kun näen, miten minun käy.*

24. *Olen varma Herrassa siitä, että itsekin pääsen pian tulemaan.*

25. *Minusta on kuitenkin välttämätöntä lähettää luoksenne veljeni, työkumppanini ja*

taistelutoverini Epafroditos, teidän lähettinne, joka auttaa minua siinä, missä tarvitsen.

26. *Hän näet ikävöi teitä kaikkia ja oli kovin levoton, koska olitte kuulleet hänen sairastuneen.*

27. *Hän olikin sairaana, kuoleman kielissä, mutta Jumala armahti häntä, eikä ainoastaan häntä vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen lisäksi.*

28. *Lähetän hänet sen vuoksi kiireesti, että iloitsisitte nähdessänne hänet jälleen ja minullakin olisi vähemmän murheita.*

29. *Ottakaa siis hänet Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa hänen kaltaisiaan.*

30. *Sillä Kristuksen työn tähden hän joutui kuoleman partaalle, kun pani henkensä alttiiksi tehdäkseen minulle sen palveluksen, jota te ette voineet tehdä.*

Tervehdyksen merkitys

Normaalit tervehdykset ovat usein pelkkää muodollisuutta, mutta nekin on tarkoitettu rakkauden välineiksi. Tervehdykset kuuluvat yleensä kommunikaation alimpaan tasoon, mutta niiden merkityksen tunnemme hyvin nahoissamme, kun joku kieltäytyy tervehtimästä meitä. Toisen huomioon jättäminen voi olla mitä suurinta julmuutta tai toisen kiusaamista. Tervehdyksillä rakennamme yhteyttä veljien ja sisarten välille. Eräässä yhteydessä Paavali antaa jopa ohjeita siitä, miten tervehtimisen tulisi tapahtua ”pyhällä suunannolla”. Meidän suomalaisten jäykkien uskovien on syytä oppia tervehtimään toisiamme sydämellisesti.

Kun luemme Paavalin pitempiä kirjeitä, saatamme jopa ihmetellä, miten suurella rakkaudella hän tervehtii useita seurakuntalaisia ja työtovereitaan nimeltä mainiten ja usein liittämällä nimeen vielä lämpöä huokuvan lyhyen kuvauksen henkilöstä. Luen esimerkiksi Roomalaiskirjeen lopusta pätkän:

Tervehdys Priskalle ja Akvilalle, työtovereilleni Kristuksessa Jeesuksessa. He ovat panneet oman kaulansa alttiiksi minun henkeni puolesta, ja heitä kiittävät, en ainoastaan minä vaan myös kaikki pakanoiden seurakunnat. Tervehdys myös seurakunnalle, joka kokoontuu heidän kodissaan. Tervehdys Epainetokselle, rakkaalle veljelleni, joka on Aasian ensi hedelmä Kristukselle. Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän hyväksenne. Tervehdys Andronikokselle ja Juniakselle, heimolaisilleni ja vankitovereilleni, jotka ovat arvossa pidettyjä apostolien joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa. Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalle veljelleni Herrassa. Tervehdys Urbanukselle, työtoverillemme Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalle veljelleni. Tervehdys Apellekselle, koetuksen kestäneelle Kristuksessa. Tervehdys niille, jotka ovat Aristobuloksen perhekuntaa. Tervehdys heimolaisilleni Herodionille. Tervehdys niille Narkissoksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa. Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka näkevät vaivaa Herrassa.

Tervehdys Persikselle, rakkaalle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa. Tervehdys Rufukselle, valitulle Herrassa, ja hänen äidilleen, joka on kuin äiti minullekin. (Room. 16:3-13)

Työ vai ihminen

Meidän suomalaisten työorientoituneiden ihmisten kiusaus on pitää tehtäviämme tärkeämpänä kuin niitä ihmisiä, joihin työmme saattaa kohdistua tai joiden kanssa teemme sitä. Paavalille huoli veljien ja sisarten hyvinvoinnista oli jopa tärkeämpää kuin hänen julistustyönsä. Siitä kertoo tilanne, missä hän keskeytti työnsä ja lähti etsimään työtoveria, josta oli huolissaan:

Tultuani Trooakseen julistamaan Kristuksen evankeliumia Herra avasi minulle oven työhönsä. Minä en kuitenkaan saanut rauhaa hengessäni, kun en tavannut veljeäni Titusta. Siksi jätin hyvästit uskoville ja lähdin Makedoniaan. (2. Kor. 2:12-13)

Paavali tiesi, että paraskaan ja Raamatulle uskollisinkaan julistus ei saavuta ihmis sydämiä, ellei seurakunnassa vallitse keskinäinen rakkaus. Seurakunnan yhteys on julistuksen kaikupohja.

Kuulumiset

Paavalin halua tietää, mitä Filippin seurakunnan jäsenille kuului, ei noussut uteliaisuudesta vaan syvästä halusta kulkea rakkaan seurakunnan ja sen jäsenten kanssa yhtä matkaa työssä evankeliumin levittämiseksi ja kohti Herran kirkkautta. Kysymys nousi aidosta huolesta ja halusta tietää, mikä tilanne oli voidakseen rukoilla konkreettisten asioiden puolesta ja voidakseen lähettää uskoville juuri sellaista opetusta ja sellaista tukea, mitä he kipeimmin tarvitsivat.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Tiedon jakaminen niille, joille tieto kuuluu, on rakkautta. Tiedon panttaaminen on tehokas tapa tuhota luottamussuhteet. Paavalin tavoite ei ollut pelkästään saada Filippin seurakunnasta oikeaa tietoa, vaan hän halusi myös kertoa, mitä hänelle itselleen kuului. Aitona ihmisenä hän toivoi saavansa rohkaisua Filippin kuulumisista. Sydänten jakaminen on seurakunnan kasvun ehto. Avoimuudessa kyetään vaikeita asioita käsittelemään rakentavasti. Ihmisinä meillä on kiusaus sulkeutua kuoreemme pelosta tulla tuomituksi tai väärinymmärretyksi. Mutta samalla menetämme mahdollisuutemme kokea aitoa rakkautta.

Voisimme opetella avoimuutta siten, että alamme säännöllisesti jakaa rukousaiheita keskenämme. Olivat aiheemme mielestämme liian pieniä tai liian henkilökohtaisia, silti niitä kannattaa jakaa. Silloin pääsemme myös yhdessä iloitsemaan siitä, miten Herran vastaa rukouksiimme. Yhteinen ilo vie meidät yhä lähemmäksi toinen toisiamme.

Tilanne

Paavali suunnitteli Timoteuksen lähettämistä Filippiin kertomaan Roomassa keisarin edessä tapahtumassa olevan oikeudenkäynnin tuloksesta ja rohkaisemaan seurakuntaa syventämällä sitä Jumalan sanan tuntemisessa. Oikeudenkäynti oli kuitenkin vielä kesken, joten Timoteusta tarvittiin vielä Roomassa. Siksi Paavali lähetti tämän kirjeen Epafroditoksen mukana Filippiin. Epafroditos oli Filippin seurakunnan jäsen. Hänet seurakunta oli lähettänyt viemään Paavalille Roomaan avustusta ja palvelemaan tätä vankeuden vaikeuksissa. Matka Filippistä Roomaan vaati noin kuukauden

ja oli vaarallinen. Sen seurauksena Epafroditos sairastui vakavasti, mutta oli nyt toipunut. Siksi Paavali päätti lähettää hänet takaisin Filippiin.

Toivo ja varmuus Herrassa

Jaksomme osoittaa, miten suurella rakkaudella Paavali suhtautui sekä Timoteukseen että Epafroditokseen. Kuitenkin kaiken sen keskuksessa, mitä hän heistä kirjoittaa, on hänen suhteensa Herraan Jeesukseen. Yhteys hänen ja työtoverien välillä perustui siihen, että he kaikki olivat Herran kasvojen edessä ja Herra hallitsi tilannetta. Sitä kuvaavat sellaiset ilmaukset kuin ”toivon Herrassa” (19), ”olen varma Herrassa” (24) ja ”Herrassa iloiten” (29). Miksi hän liitti toivoonsa, varmuuteensa ja iloon aina Herran? Siksi, että hän eli joka hetki Herran kasvojen edessä mieli Herraan suunnattuna.

Sana **Herra** tarkoittaa, että Jeesus Kristus hallitsee ja siksi Paavali halusi jokaisen päätöksensä alistaa Herran tahdon alle. Hänen toivonsa lepäsi sen varassa, mitä Herra saa aikaan ja mitä Herra vaikuttaa. Hänen varmuutensa tulevien asioiden täsmällisestä toteutumisesta ei levännyt hänen saamaansa tarkkaan tietoon tai edes profetiaan, vaan siihen, että Herra kykenee viemään asiat läpi ja hän pääsee vielä kierrokselle eri seurakuntiin, niin kuin sitten kävikin. Filippin seurakunnalle taas Epafroditoksen vastaanotto Herrassa iloiten, viittasi siihen, että heillä oli yhteinen ilo Herran tuntemisessa ja yhteydessä toisiinsa Herran omina. Uskovien ilo on pohjimmiltaan iloa siitä, mistä Herrakin iloitsee. Siihen palaamme vielä myöhemmin tässä kirjeessä.

Väärät motiivit

Minulla ei ole ketään toista samanmielistä, joka vilpittömästi huolehtisi teidän parhaastanne, sillä kaikki etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä on Jeesuksen Kristuksen. (20-21)

Suunnitelma Timoteuksen lähettämiseksi Filippiin johtui siitä, että Paavalin lähipiirissä ei sillä havaa ollut muita, joita hän olisi voinut lähettää tukemaan ja rohkaisemaan seurakuntaa siellä. Timoteus oli pariin otteeseen aiemminkin ollut Paavalin kanssa kaupungissa ja tunsii seurakunnan hyvin. Toki Luukaskin olisi ollut mahdollinen ja joku muukin Paavalin tiimissä ollut, mutta ilmeisesti he olivat muualla suorittamassa tehtäviään. Toki Roomassa oli muita seurakuntien vanhimpia, mutta heistä kukaan ei ollut kiinnostunut lähtemään niin kauas. He ehkä kokivat omien seurakuntiansa tarpeet suurempina kuin Filippin. Paavali viittaa ehkä myös niihin, joista hän puhui ensimmäisessä luvussa eli niistä, jotka kateudesta ja väärin motiivein julistivat ihan oikeaa evankeliumia.

Seurakunnan paimenilla on todellinen kiusaus etsiä sanan palveluksessa omaansa. Joskus Japanissa ollessani tuntui siltä, että pioneerityön aloittaneiden lähettien yhtenä tavoitteena saattoi olla halu päästä rakentamaan ainakin yksi uusi kirkkorakennus tietyksi muistomerkiksi omasta työpanoksestaan. Monien pastorien lankeaminen taloudellisen menestyksen ja jopa rikkauden tavoitteluun seurakuntien tai TV ohjelmien kustannuksella on meille varoittava esimerkki. Seurakunnan paimenilta Herra tulee vaatimaan paljon tiukemman tilin, kun he kerran joutuvat Ylipaimenen puhutteluun Jeesuksen paluun jälkeen.

Mutta tämä kiusaus etsiä omaa on kyllä myös jokaisella uskovalla. Siksi meidän on aina suostuttava tarkkailemaan motiivejamme. Julistammeko sanaa saadaksemme

palautetta hyvistä saarnoista vai korottaaksemme Jeesusta Kristusta. Siksi meidän on palattava toistuvasti luvun alun kehotukseen aidosta nöyryydestä. Vain katselemalla meidän syntiemme tähden ristin puulle alentuneen Kristuksen nöyryyden kirkkauteen ja Hänen taivaaseen korotettuun herruuteensa voimme pitää oman palvelustyömme seurakunnassa oikeissa raameissa.

Paavalin ja Timoteuksen suhde

Mutta Timoteuksen koetellun mielen te tunnette: kuin poika isän rinnalla hän on tehnyt minun kanssani työtä evankeliumin hyväksi. (22)

Raamatussa on useita esimerkkejä siitä, miten vanhempi uskova ottaa koulutettavakseen nuoremman veljen kasvattaakseen hänestä työntekijän Jumalan valtakunnan työhön. Mooseksen ja Joosuan suhde oli sellainen, samoin Eliaan ja Elisan suhde. Alussa myös Barnabaksen ja Paavalin suhde oli sellainen, myöhemmin Paavali kasvoi Barnabaksen ohi ja otti uudeksi koulutettavakseen nuoren Timoteuksen toisella lähetysmatkalla Lystran kaupungista. (Ap.t. 16:1-3) Siitä eteenpäin Timoteus seurasi vuosia Paavalin työtiimissä ja kasvoi lopulta Paavalin työn jatkajaksi. Kirjeet Timoteukselle osoittavat, miten syvä ja rakkaudellinen heidän suhteensa oli.

Jokaisen paimenen ja seurakunnan vanhemman uskovan tulisi myös adoptoida itselleen joku Timoteus, jonka kanssa voisi jakaa ei vain opetusta vaan myös yhteistä elämää ja työtä sen pituisen matkan kuin kulloinkin on mahdollista tai tarpeen. Tietenkin jokaisen uskovan isän ja äidin tehtävä on ei vain kasvattaa lapsiaan Herran sanalla vaan myös kouluttaa heitä opetuslapsuus suhteessa. Minulle oli suunnattoman suuri lahja, kun 28 iässä aloin uuden seurakunnan istutuksen Japanissa ja sain tuekseni 70 vuotta vanhan veteraanipastorin Itoon. Sain olla muutamia vuosia hänen Timoteuksenaan ja olen siitä suunnattoman kiitollinen Herralle.

Epafras

Minusta on kuitenkin välttämätöntä lähettää luoksenne veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini Epafras, teidän lähettinne, joka auttaa minua siinä, missä tarvitsen. (25)

Paavali käyttää Epafrasista kolmea hienoa ilmaisua ja kuvaa yhdellä hänen toimintaansa. Raamatussa kohtaamme lukemattomia kertoja ilmaisun veli, joka sisältää yleensä myös sisaret. Voi olla, että olemme tottuneet niin tähän ilmaisuun, että olemme menettäneet sen sisältävän syvän yhteyden merkityksen. Veljeys merkitsee meille uskoille sitä, että meillä on sama, yhteinen Isä. Kuulumme samaan perheeseen, jossa meillä on myös Isoveli eli Jeesus Kristus:

Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi. Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljileni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä", ja vielä: "Minä panen luottamukseni häneen", ja edelleen: "Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on antanut minulle." (Hepr. 2:10-13)

Veljeys eli kasvu samassa perheessä tarkoittaa myös sellaista toisten tuntemista, jossa ei tarvitse salailla mitään. Toisaalta veljekset osaavat tarvittaessa myös riidellä rakentavasti. Nahistelut sovitaan niin, ettei kenenkään tarvitse lähteä omasta kodistaan pois. Sikäli kuin erimielisyyksien tullen hylätään oma Jumalan sanaan pitäytyvä

seurakunta, ollaan vielä aika kaukana aidosta veljeydestä. Toisaalta syntisyytemme tähden uskovien tehtävä on etsiä sopua veljien kesken, sillä se on Jumalan tahto. Niin, miten me näemme toiset veljet ja sisaret? Miten sinä voisit rakentaa veljesyhteyttä Herrassa?

Epafroditos oli Paavalille myös työkumppani tai työtoveri. Hän oli Filippin seurakunnan jäsen ja oli yhdessä Paavalin kanssa levittänyt evankeliumin sanaa kaupungissa ja sen ulkopuolella. Veljien yhteyttä merkillisellä tavalla syventää se, että he saavat tehdä yhdessä samaa evankeliumin työtä. Mutta Epafroditos oli myös Paavalin taistelutoveri. Jos yhteinen työ syventää keskinäistä yhteyttä, yhteiset taistelut lujittavat sitä vielä syvemmin. Molemmilla oli samoja ulkoisia vaikeuksia vastustuksen vuoksi, mutta se, että he saivat jakaa keskenään myös sisäiset taistelunsa, kiusauksensa ja lankeemuksensa Jeesuksen sovintovereen turvaten oli hitsannut heidän sydämensä lujaan yhteyteen, jota Sielunvihollisen hyökkäyksetkään eivät voineet murtaa.

Nyt Epafroditos oli suorittamassa erityistehtävää Filippin seurakunnan lähettiläänä. Hän ei vain tuonut Roomaan taloudellista apua vaan *teki Paavalille sen palveluksen, jota seurakuntalaiset eivät voineet tehdä.*(30) Kysymys oli hyvin diakonisesta palvelusta mitä käytännöllisimmällä tavalla. Evankeliumi, Jumalan rakkauden sanoma, herättää sen uskossa vastaanottaneissa aina myös käytännöllistä palvelustyötä veljien ja sisarten ja muiden tarpeessa olevien hyväksi. Evankeliumi, joka ei synnytä palvelua, ei ole oikea evankeliumi.

Epafroditoksen sairaus

Hän näet ikävöi teitä kaikkia ja oli kovin levoton, koska olitte kuulleet hänen sairastuneen. Hän olikin sairaana, kuoleman kielissä, mutta Jumala armahti häntä, eikä ainoastaan häntä vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen lisäksi. (26,27)

Epafroditos sairastui vakavasti Roomassa. Tiedämme, että Paavalilla oli sairaiden parantamisen armolahja. Siksi herää kysymys, miksi Paavali ei käyttänyt sitä lahjaa Epafroditoksen kohdalla. Efeson herätyksen keskellä kerrotaan muun muassa näin: *Jumala teki harvinaisia voimatekoja Paavalin kätten kautta. Jopa hikiliinoja ja vaatteita hänen päältään vietiin sairaiden päälle, ja taudit kaikkosivat heistä ja pahat henget lähtivät pois. (Ap.t. 19:11-12)*

On tärkeää nähdä, ettei Efesoksessakaan parantajana toiminut Paavali eikä myöskään hänen armolahjansa vaan Jumala itse. Sairaiden parantamisen armolahjan omaava uskova ei voi itse päättää, kuka milloinkin paranee tai millä tavalla parantuminen tapahtuu. Armolahja ei ole mikään automaatti. Vain Jumalalla on valta päättää se. Nyt Jumala oli nähnyt hyväksi, että Epafroditoksen piti sairastaa. Se herätti Paavalissa aitoa huolestuneisuutta samoin kuin Filippissä, kun tieto sinne kantautui. Paavalin aito inhimillisyyden näky siinä, miten hän koki tilanteen surullisena.

Epafroditoksen paraneminen oli pelkkää Jumalan armoa, joka syvensi entuudestaan hänen ja Paavalin välistä ystävyyttä. Uskoisin, että sairauden kestäessä molemmat joutuivat käymään syvää rukoustaistelua. Vastauksena he saivat entistäkin syvemmän kokemuksen Jumalan armosta.

Kun Herra meidän kohdallemme antaa sairautta, se ei tapahdu sattumalta. Vaikka sairaudet ovat syntiinlankeemuksen seurausta, Herran omien elämässä kaikkeen

sairastamiseenkin liittyy Jumalan suunnitelma elämässämme. Voi olla, ettemme sitä sairastuttuamme ymmärrä, voi olla ettemme pitkään aikaan ymmärrä, mutta viimeistään Herran kirkkaudessa saamme vastauksen.

Kunnioitettavat uskovat

Ottakaa siis hänet Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa hänen kaltaisiaan. (29) Raamattu kehottaa toki kunnioittamaan kaikkia ihmisiä ja varsinkin omia vanhempiaan. Aitoon nöyryyteen kuuluu se, että pidämme muita itseämme parempina. Mutta erityistä kunnioitusta uskovien tulee osoittaa johtajiaan kohtaan ja niille, jotka ovat nähneet paljon vaivaa Herran sanan julistamisessa ja tehneet sen jopa henkensä kaupalla. Aito arvostuksen anto on rakkautta. Jos se on aitoa, se ei tee kohteestaan ylpeätä vaan hyvällä tavalla nöyryyttää heitä antamaan kunnian Jumalalle.

Epafroditoksen esimerkki panee meidät kysymään myös sitä, kuinka suuria riskejä Jumalan valtakunnan työssä voi ja saa ottaa. Esimerkiksi lähetystyöhön lähtö voi olla todellinen riski terveydelle tai turvallisuudelle monissa maissa. Oman lähetysjärjestöni työntekijöistä neljä on kärsinyt marttyyrikuoleman kohdemaassaan Afganistanissa. Evankeliumi Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta tarjoaa iankaikkisen pelastuksen ja siksi se on tärkeämpää kuin oma terveys.

Joskus voi tietenkin herätä kysymys, oliko esimerkiksi Fidan ensimmäisten Kiinan lähettien viisasta mennä 1930 luvulla talvi pakkaseen Mantsuuriaan, kun heistä puolen vuoden sisällä kuoli viisi nuorta lähettiä. Jonkinlaisen vastauksen antaa se, mitä tapahtui 50 vuotta myöhemmin. Eräällä alueella Kiinassa alettiin rakentaa pikatietä, jonka alle jäi eräs kristillinen hautausmaa. Kun kotikirkkojen kristityt saivat kuulla suunnitelmasta, he lähtivät yöllä hautausmaalle ja kaivoivat eräät haudat auki ja hautasivat nostamansa luut uuteen paikkaan. Nuo haudat olivat kuolleiden läheyyssaarnaajien hautoja. Seurakunnan siemen Kiinassakin on pitkälti ollut marttyyrien veri ja elämänsä Herralle vuodattaneiden lähetystyöntekijöiden uhrit.

Fil. 3:1; 4:4

3:1. Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Minua ei kyllästytä kirjoittaa teille samoista asioista, ja teille se on turvaksi.

4:4. Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!

Onnen ehdot

Millaisissa tahansa ulkoisissa oloissa onneen riittää ilo, rauha, rakkaus ja toivo. Ilman niitä ei kukaan voi olla onnellinen. Jokainen niistä tarvitaan onneen. Jos yksikin puuttuu, olemme onnettomia. Siksi etsimme iloa, aitoa ja usein epäaitoakin. Etsimme ystävyyttä ja rakkautta. Yritämme löytää kiintopisteitä tulevaisuuteen ja rauhaa huolten ja pelkojemme keskelle.

Ilo

Iloa etsimme usein työn tuloksista ja siitä, että meille tapahtuu jotain suurta ja ihmeellistä. Sellaisia tapahtumia ja kokemuksia elämässämme on kuitenkin ani harvoin, päinvastaisia sitäkin useammin. Ihmissuhteiden tasolla ilo on "kahvikuppi", jonka molemmiin puolin istuu ihminen. He keskustelevat ja kokevat, että "tuohan ymmärtää minua ja minä häntä". Ilo on sydämen jakamista toisen kanssa. Kuiten-

kaan ihminen ei voi, vaikka haluaisikin, kaikkein syvintään toiselle ihmiselle jakaa. Vain Herra Jeesus Kristus kykenee meitä täydellisesti ymmärtämään. Siksi syvimiltään ilon salaisuus on rukous. Siinä ihminen saa avata koko sydämensä Herralle ja Herra avaa omansa rukoilijalle. Henkilökohtainen sydämen yhteys Jeesuksen kanssa onkin onnen ehto numero yksi.

Rauha

Moni sekoittaa rauhan mielen tyyneyteen, jota mikään ei järkytä. Mutta me olemme ihmisiä, jotka olemme luodut nauramaan ja itkemään. Rauhaa ei saa tunteita tukahduttamalla. Jos pientä lasta pyydetään menemään yksin ulos pimeään, hän pelkää eikä lähde. Mutta jos isä tai äiti ottaa häntä kädestä, niin hänellä on rauha, vaikka ympäristö olisi kuinka pimeä. Todellisen rauhan saamme, kun vierellämme kulkee niin suuri ja turvallinen henkilö, ettei meidän tarvitse pelätä. Syvimmässä merkityksessä ihminen ei voi olla toisen turva. Vain se Herra, joka on kuoleman voittanut, voi antaa meille iankaikkisen turvan.

Rakkaus

Vaikka rakkauteen voi sisältyä paljonkin myönteisiä tunteita, se on olemukseltaan tahdonalaista toimintaa. Rakkaus on antamista. Se lähtee liikkeelle päätöksestä toimia toisen hyväksi, antaa hänelle arvostusta, aikaa, vaivannäköä, rahaa, jopa ruumis ja henki. Sen seurauksena syntyy sitten tunneside rakkauden kohteeseen. Onnen ehto on, että voimme saada tällaista rakkautta osaksemme ja voimme antaa samaa rakkautta. Inhimillinen rakkaus on aina rajoitettua ja puutteellista, mutta Jeesus Kristus rakastaa täydellisellä tavalla. Hän antoi itsensä meidän puolestamme ristin kärsimyksiin ja tuskiin antaakseen meille todellisen elämän. Jeesus Kristus on rakkauden lähde. Ilman Häntä rakkaus kuihtuu.

Toivo

Toivo on enemmän kuin unelmia paremmasta tulevaisuudesta. Meillä ei takeita siitä, että pääsisimme jatkossa kokemaan jotain suurta ja mahtavaa. Voi olla, että elämämme huiput ovat jo takanapäin. Toivo on siinä, kenen kanssa saamme viettää tulevaisuutemme. Kestäviin ihmissuhteisiin liittyy toivoa, mutta syvimiltään vain Herra Jeesus on sellainen Henkilö, joka voi taata meidän tulevaisuutemme aina iankaikkisuuteen asti. Hän on luvannut olla omansa kanssa joka päivä ja koko iankaikkisen taivaan verran.

Onni ei ole tunnetta vaan Henkilö

Ilo on siis se Henkilö, jolle saan kaiken jakaa. Rauha on se Henkilö, johon voin kaikessa luottaa ja turvata. Rakkaus on se Henkilö, joka antaa kaikkensa puolestamme. Toivo on se Henkilö, joka lupaa olla iankaikkisesti kanssamme. Todellinen onni ei ole siis mielentila tai tunnetila, vaan yhteyttä tähän Herraan Jeesukseen. Voidaksesi olla onnellinen, anna Hänen, Herran Jeesuksen Kristuksen tulla sydämeesi ja elämäsi. *"Minun onneni on olla Jumalaa lähellä."* (Ps.73:28)

Ilon kirje

Filippiläiskirjettä on syystä nimitetty "Ilon kirjeeksi". Iloa ilmaiseva sana eri muodoissaan esiintyy tässä lyhyessä neljä lukua käsittävässä kirjeessä 16 kertaa. Eräs tuntemani pastori arveli, että kirje korostaa ilon tärkeyttä siksi, että Filippin seurakunnalla oli kokemiensa vainojen ja vaikeuksien vuoksi vaara menettää ilo Herrassa. Voi ehkä niinkin olla, mutta pikemminkin kirje pursuaa Paavalin iloa vankeu-

nessa ja erittäin stressaavassa tilanteessa oikeudenkäynnin jatkuessa keisari Neron edessä.

Katsomme nyt juosten, millaisista asioita Paavali tai Filippiin uskovat tässä kirjeessä iloitsevat:

*Kaikissa rukouksissani rukoilen aina **iloiten** teidän kaikkien puolesta. Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumin työhön ensi päivästä tähän asti, ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristussen Jeesuksen päivään mennessä. (1:4-6)*

Paavalille esirukous rakkaan seurakunnan puolesta oli ilo, hän iloitsi Jumalan evankeliumin pelastavasta työstä heidän keskellään samoin kuin siitä, että heidän pysymisensä pelastuksessa ja evankeliumissa oli Jeesuksen Kristuksen varassa. Hän iloitsi myös, kun uskovat alkoivat levittää evankeliumia ympäristöönsä.

*Mitäpä tuosta, kunhan vain Kristusta tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa, ja siitä minä **iloitsen**. Vastedeskin saan **iloita**, sillä minä tiedän, että teidän rukoustenne kautta ja Jeesuksen Kristuksen Hengen avulla tämä kaikki koi-tuu minulle pelastukseksi. (1:18-19)*

Paavali iloitsi siitä, että evankeliumia julistettiin jopa väärin motiivein. Edelleen hän iloitsi Filippiin seurakunnan esirukouksista.

*Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä **iloita**. (1:25)*

Seurakunnalle Paavalin tapaaminen, hänen ohjauksessaan saatava uskon kasvu oli ilon aihe.

Tehkää minun iloni täydelliseksi, niin että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus ja olette sopuisat ja yksimieliset. (2:2)

Paavali iloitsi seurakunnan yhteydestä ja sen keskellä vallitsevasta rakkaudesta.

*Mutta jos minut uhrataankin, kun toimitan teidän uskonne uhripalvelusta, minä **iloitsen**, ja **iloitsen** kaikkien teidän kanssanne. Samoin **iloitkaa** tekin ja **iloitkaa** yhdessä minun kanssani! (2:17, 18)*

Paavali iloitsi siitä, että hän tulisi saamaan osakseen marttyyrikuoleman. Hän edellytti, että seurakuntakin iloitsisi siitä. Iloa ei ole tarkoitettu vain omaksemme vaan jaettavaksi muiden kanssa. Ilon jakaminen moninkertaistaa sen. Syy miksi Paavali iloitsi edessään olevasta todistajan kuolemasta, oli se, että hän tunsu ylösnousseen Herran eikä ajallisella kuolemalla ole mitään lopullista merkitystä, kun edessä on ylösnousemusruumis ja ihana yhteys Jeesuksen kanssa.

*Lähetän hänet sen vuoksi kiireesti, että **iloitsisitte** nähdessänne hänet jälleen ja minullakin olisi vähemmän murheita. Ottakaa siis hänet Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa hänen kaltaisiaan. (2:28, 29)*

Seurakunta iloitsi, kun sen sairastanut jäsen parani. Mutta se ei ollut vain iloa asioiden kääntymisestä hyvään suuntaan, vaan iloa Herrassa.

*Rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun **iloni** ja kruununi, seisokaa siis lujina Herrassa, rakkaat! (4:1)*

Paavalille Filippin seurakunta oli suuri ilon aihe, jopa hänen työnsä kruunu eli paras-ta, mitä Herra oli voinut vaikuttaa hänen palvelustyönsä kautta. Kruunu se oli myös siinä merkityksessä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa hän saisi yhdessä sen seurakunnan kanssa seistä Herran edessä.

Ilahduin suuresti Herrassa, että te vihdoinkin havahduitte huolehtimaan minusta. (4:10)

Paavali iloitsi seurakunnan palveluhalukkuudesta, sen diakonisesta asenteesta ja toiminnasta kärsiviä kohtaan.

Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Minua ei kyllästytä kirjoittaa teille samoista asioista, ja teille se on turvaksi. (3:1)

Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa! (4:4)

Paavali kehotti seurakuntaa iloitsemaan Herrassa. Hän tiesi, että ilo Herrassa on uskovan ja seurakunnan väkevyys.

On mielenkiintoista, että Paavali toistaa kehotusta iloitsemaan, sillä tiedämme hyvin, että ei ketään saa käskemällä iloiseksi. Ihminen ei kykene tunteitaan hallitsemaan. Masentuneelle kehotus iloita saattaa tuntua lähes musertavalta vaatimukselta. Luvussa 4 näemme, että Paavali tiedostaa ongelma ja osoittaa, että Jumala kykenee hallitsemaan ihmisen tunteita ja Herran läsnäolossa voi iloita jopa surun ja ahdistuksen keskellä, niin kuin Paavali ja Silas aikanaan Filippin vankilassa:

Kun heidät oli perin pohjin piesty, heidät heitettiin vankilaan. Vanginvartijan käskettiin vartioida heitä tarkasti, ja sellaisen käskyn saatuaan hän heitti heidät sisimpään vankityrmään ja varmuudeksi pani heidät jalkapuuhan. Keskiyön aikaan Paavali ja Silas rukoilivat ja lauloivat ylistystä Jumalalle, ja vangit kuuntelivat heitä. (Ap.t. 16:23-25)

Kristityn ilon aiheet

Millaisia ilonaiheita uskovalla kristityllä on tänään? Luettelen niitä:

1. Uskovalla on pelastuksen ilo, joka nousee kiitollisuudesta Jeesusta kohtaan, joka on kantanut meidän syntimme ristille, antanut meille synnit anteeksi, lahjoittanut meille täydellisen vanhurskautensa, jonka varassa pääsemme kirkkauteen, antanut meille uuden elämän Jumalan lapsina ja oman Pyhän Henkensä sydämiimme. Joka ainut päivä uskova saa kiitollisesti iloita saamastaan käsittämättömän suuresta pelastuksen lahjasta. Uskova saa siksi iloita pelastusvarmuudesta, joka ei ole varmuutta oman uskonsa riittävydestä vaan varmuutta Jumalan lupauksen pitävyydestä ja Jeesuksen pelastustekojen riittävydestä.

2. Uskovalla on ilo tulevasta päämäärästä, jonka hän on saanut perintönä Vapahtajan testamenttiliiton kautta. Pääsemme uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Saamme nähdä Herran kasvoista kasvoihin, sen Jeesuksen, joka jo nyt on kanssamme Pyhässä Hengessä.

3. Uskova iloitsee siitä, että hän saa edustaa Herraansa tässä pimeässä ajassa todistamalla. Saamme kehua Vapahtajaa, joka on meitä kohtaan sanomattoman hyvä. Todella rakkaasta on mahdoton olla vaihi.

4. Uskova iloitsee, kun näkee muidenkin tulevan uskoon ja pääsevän osalliseksi pelastuksesta. Joskus se ilo tuntuu jopa ylittävän sen ilon kun itse sai ottaa vastaan pelastuksen.

5. Uskova iloitsee nähdessään uskon sisaren tai veljen kasvavan uskossa. Hän iloitsee surunsa keskellä silloinkin, kun joku jo matkansa lopulla pääsee Herran luo.

6. Uskova iloitsee siitä, että saa tehdä kaikki tehtävänsä ei vain ihmisille vaan viime kädessä Herraa vasten. Hän tietää, että vähäisimmillään rakkauden teoilla on iankaikkisuusmerkitys. Hän saa palvella Herra syödessään, juodessaan, nukkuessaan, valvoessaan, käydessään kouluaan, töissään, palvellessaan muita. Uskovalla on aitoa työniloa, joka ei johdu arvostuksen saamisesta tai palkan suuruudesta vaan hänen varsinaisesta Työnantajastaan Herrasta. Hänellä on palvelemisen ilo.

7. Uskovalle seurakunnan yhteys on ilon ja virkistykseen paikka ei vain siksi, että saa jakaa sydäntään muiden kanssa, vaan myös siksi, että Herra on aina myös läsnä omiensa kanssa.

8. Niin kummalliselta kuin saattaa kuulostaakin, uskova iloitsee saadessaan kärsiä vainoa Jeesuksen nimen tähden. Hän tietää kipujensa keskellä olevansa yhdessä Herran kanssa. Hän tietää, että vainon keskellä hänen todistustaan myös kuunnellaan.

9. Uskova iloitsee voidessaan jakaa ajallisista lahjoistaan muille. Hän tietää, että antaessaan pois hän ei köyhdy, vaikka pankkitilin saldo pienenee. Hän tietää jakavansa siitä, mitä on itse saanut lahjaksi Herran rikkauksista. Hän antaa omastaan lapsilleen, ystävilleen, seurakunnalleen ja köyhille.

10. Uskovalla on ilo ahdistusten ja vaikeuksien keskellä, koska hän tietää, että ne tulevat Herran kädestä ja niiden kautta hän saa parhaita siunauksia elämäänsä.

11. Uskovan päivittäisenä ilona on se, että Herra puhuu hänen sydämelleen niin kiipeitä totuuden ja nuhteiden sanoja kuin myös ihania armon sanoja. On onnea saada kuulla Herran ääni Jumalan sanan kautta.

12. Joskus uskova saa iloita myös siitä, että Herra saa vaikutetuksi hänessä pyhitystä, muutosta Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti syntitottumusten murtuessa, katkeruuden sulaessa, katkenneiden ihmissuhteiden korjautuessa, väsymyksen keskelle virratessa uuden voiman ja saadessaan kärsivällisyyttä vaikeuksien keskellä.

Kaiken edellä mainitun ilon taustalla on kiitollisuus saadusta sanomattomasta armosta. Ilo kulkee yhtä matkaa nöyryyden kanssa. Ilo ei ole vaatimus vaan etuoikeus. Herra tahtoo, että iloitsemme. Hän tietää, että tarvitsemme iloa.

Mitä on ilo Herrassa?

Paavalin lause ”Iloitkaa Herrassa!” sisältää kuitenkin paljon enemmän kuin edellä luettelemani asiat. Mitä oikeastaan tarkoittaa iloitseminen Herrassa? Kaikki edellä luettelemani sisältyy ilmaisuun ”iloita Herrasta”. Mutta ilo Herrassa, Herran sisässä sisältää sen, että uskova iloitsee yhdessä Herran kanssa niistä asioista, joista Her-

rakin iloitsee, niin sellaisistakin asioista, jotka eivät suoranaisesti tapahdu uskovalle vaan itselleen Herralle.

Pyhän Kolminaisuuden ilo

Luukkaan 15. luvun kolmiosainen vertaus kadonneesta lampaasta, kadonneesta hopearahasta ja tuhlaajapojasta, kertoo, mistä Pyhä Kolminaisuus iloitsee. Kadonnut lampaan osuus puhuu Hyvästä Paimenesta, Jeesuksesta Kristuksesta, joka etsii kadotuksen tiellä olevaa syntistä. Etsiessään Hän joutuu kulkemaan saman tien kuin kadonnut lammas, Hän joutuu kantamaan eksyneen synnit ja taakat ristille ja itse eksyneen lampaan taivaalliseen kirkkauteen. Sitten Luukas tiivistää:

Minä sanon teille: samoin on taivaassa suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka kääntyy, kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. (Luuk. 15:7)

Toisessa osassa kadottamaansa rahaa etsivä nainen kuvaa Pyhää Henkeä, joka evankeliumin sanan järjestelmällisellä julistuksella etsii ja tavoittaa kadonneen. Pyhän Hengen ilon Luukas tiivistää samoin: *Minä sanon teille: samoin on Jumalan enkeleillä ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. (Luuk. 15:10)*

Kolmannessa osassa isä odottaa poikaansa, joka kulkee omilla teillään tuhlaten isänsä perintöä hengellisesti kuolleena. Isä kuvaa Isää Jumalaa, joka odottaa, että Pojan ja Pyhän Hengen työn tuloksena lopulta taipuu parannukseen ja palaa Isän luo. Isän ilon Luukas tiivistää: *Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja iloitaan! Sillä tämä minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon! Hän oli kadonnut, mutta nyt hän on löytynyt! Ja he aloittivat ilonpidon. (Luuk. 15:23-24)*

Jumalalle kaikkein suurin ilo on saada armahtaa ja pelastaa parannukseen taipuva syntinen ihminen. Se antaa Jumalalle kaikkein suurimman kunnian, sillä se on kokonaan Jumalan äärettömän armon teko. Siksi uskoille on myös äärimmäisen tärkeää, että saamme nähdä syntisten tekävän parannuksen. Toisaalta se merkitsee myös sitä, että uskova haluaa elää jatkuvassa parannuksessa matkallaan kohti kirkon valtakuntaa.

Palvonnan ilo

Toinen asia, josta Jumala iloitsee tuli näkyviin Martan ja Marian kodissa. Kun Martta rakkaudesta Mestariinsa yritti valmistaa parhaan mahdollisen aterian, Maria istui vain Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli Jeesuksen puhetta. Jeesukselle tuotti suurta iloa, kun Marian sydän oli avoin Hänen äänelleen. Jumalalle tuottaa iloa, kun kuuntelemme Häntä. Avaamalla Raamatun voimme iloita yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän iloitsee kuulevista korvista. *Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille. (Ilm. 2:7)*

Palvelun ilo

Kolmas asia, josta Pyhä Kolminaisuus iloitsee, on palvelu, jota osoitamme Jeesukselle:

Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä. (Joh. 12:26)

Tärkeää on huomata, että nämä kolme Jumalan ilon aihetta on pidettävä oikeassa järjestyksessä: Ensin parannus, sitten Jeesuksen puheen kuuntelu ja viimeksi palvelu. Ilman parannusta emme voi kuulla Herran ääntä, ja vasta sen kuultuamme voimme palvella oikealla asenteella. Jos palvelemme ilman että kuunnellen palvomme Herraa, väsymme ja katkeroidumme. Mutta palvonnasta liikkeelle lähtenyt palvelu tuottaa ilon Herralle.

Ilo Herrassa

Ilo Herrassa on siis osallisuutta Pyhän Kolminaisuuden iloon. Siinä me sielun silmillä ikään kuin hyppäämme Pyhän Kolminaisuuden sisään ja alamme Pyhässä Hengessä riemuita siitä rakkaudesta, jota Poika osoittaa Isää kohtaan ja siitä rakkaudesta, jolla Isä rakastaa Poikaa. Saamme Pyhässä Hengessä olla heidän ylitsepuruvan rakkautensa sisällä. Silloin ilomme on pohjimmiltaan siitä millainen ja kuka Jumala on eikä enää vain niistä suurista lahjoista Häneltä pelastuksessa olemme saaneet osaksemme.

Pienen välähdyksen tästä saamme lukiessamme Jeesuksen sanat:

"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut nämä asiat viisailta ja älykkäiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt. Kaiken on Isäni uskonut minun haltuuni. Poikaa ei tunne kukaan muu kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, jolle Poika tahtoo hänet ilmoittaa." (Matt. 11:25-27)

*Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessani. Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. Olen puhunut teille näistä asioista, jotta **minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.*** (Joh. 15:9-11)

Iloitkaa aina Herrassa!

Paavalin kehoitus sisältää asiallisesti sen, että suuntaamme sydämemme ja ajatuksemme Herraan. Kiitollisina kerromme Hänelle ne suuret lahjat, jotka olemme pelastettuina Häneltä saaneet ja sitten alamme ihmetellen katsella itse Herran rakkauden ja armon kirkkautta, joka loistaa Isän rakkaudessa Poikaan. Herran katselussa ilo valtaa meidät. Sitä ei tarvitse puristaa. Siksi katse Herraan niin kuin Heprealaiskirje toistuvasti kehottaa:

*Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan **ilon** vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.* (Hepr. 12:1-2)

Herrassa löytyy loppumaton syy kiitokseen ja iloon, vaikka kokisit elämäsi nyt kuinka synkäksi tahansa. Ilo Herrassa on uskovan voima.

Fil. 3:2-11

2. Varokaa noita koiria, noita pahoja työntekijöitä, varokaa noita pilalle leikattuja!

3. Todellisia ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Ju-

malaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa emmekä luota lihaan,
4. vaikka minulla on mihin luottaa lihassakin. Jos joku muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin vielä enemmän minä.
5. Minut on ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä, olen Israelin kansaa, Benjaminin heimoa, heprealainen heprealaisista syntynyt, lakiin nähden fariseus,
6. intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton.
7. Mutta mikä minulle oli voitto, sen olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.
8. Niinpä minä luen kaiken tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla. Hänen

tähtensä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, että voittaisin omakseni Kristuksen

9. ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, joka tulee laista, vaan sen, joka tulee uskosta Kristukseen, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella.

10. Haluan tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemuksensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden ja tulla hänen kaltaiseksi samastamalla hänen kuolemaansa,

11. kunhan vain pääsen ylösnousemukseen kuolleista.

Maailman tavoitteet

Maallistunut suomalainen tavoittelee usein menestystä. Siihen hän sisällyttää koulu- ja opiskelumenestyksen, uralla etenemisen, halun perustaa onnellinen perhe, taloudellisen vaurauden, joka ilmenee kauniina kotina, kesämökkinä, ulkomaan matkoina, laajana seurapiirinä, hyvänä terveytenä. Uralla menestyminen voi sitten jakautua monelle alueelle: Joku voi tavoitella johtoasemia, kuuluisuutta taiteen tai tieteen alueella. Jollekulle se merkitsee joko urheilun huippusuorituksia tai lenkkeilyn kilometrien levittelemisenä internetissä. Kaikkia näitä tavoitteita jollain tavalla yhdistää raha, jota ilman oikeastaan moneenkaan tavoitteeseen ei voi päästä. Jossakin vaiheessa kaiken saavutettuaan ihminen saattaa sitten havaita, että juuri hänen tavoittelemansa raha ei tuottanut oikeastaan mitään siitä, mitä hän syvimmiltään kaipasi. Mitä rahalla saa:

Rahalla voi ostaa ruokaa, mutta ei ruokahalua.

Rahalla voi ostaa lääkkeitä, mutta ei terveyttä.

Rahalla voi ostaa sängyn, mutta ei unenlahjoja.

Rahalla voi ostaa tietoa, mutta ei viisautta.

Rahalla voi ostaa ehostusaineita, mutta ei kauneutta.

Rahalla voi ostaa kesähuvilan, mutta ei kodikkuutta.

Rahalla voi ostaa huvituksia, mutta ei iloa.

Rahalla voi ostaa ystäviä, mutta ystävyyttä.

Rahalla voi ostaa palvelijoita, mutta ei uskollisuutta.

Rahalla voi ostaa hiljaisia päiviä, mutta ei sydämen rauhaa.

Uskonnollisen maailman tavoitteet

Kun maailman ihminen on päässyt maistamaan rahan suomaa siunauksia, hän yllättäen törmääkin ihmisten välisiin ristiriitoihin, kilpailuun ja kiusaamiseen, sairauksiin ja läheisten kuolemaan ja löytää omasta sydämestään syvän tyydyttämättömyyden. Hän kaipasi sydämen tyydyttävää rakkautta toiselta ihmiseltä, mutta huomasi ettei kukaan sitä kykene hänelle antamaan. Viihde ja harrastuksetkaan, parhaat tuloksetkaan eivät sammuttaneet halua paremmasta. Hän saattaa havahtua samaan, minkä Buddha havaitsi aikanaan. Mikään maallinen ei häntä tyydytä, kaikkein paraskin rakkauden jano tuotti lopulta kärsimystä, kaipausta, ikävää, vanhenemista, surua ja

lopulta kuolemaa. Siksi aika moni suomalainenkin alkaa jossain vaiheessa etsiä syvempää tarkoitusta elämälleen. Monella se suuntautuu uususkonnollisuuteen, jossa yritetään ikään kuin sukeltaa oman itsensä syvyyksiin, jotta sieltä löytyisi jokin jumalallinen kipinä tai kaikkeuden voimia, joihin voisi samaistua ja löytää todellisen valon elämäänsä.

Joku toinen taas lähtee etsimään vastausta uskonnollisesta toimeliaisuudesta, hyväntekeväisyydestä, luomakunnan pelastamiseen tähtäävästä aktivismista. Toiselle taas ehdottomien ja tiukkojen uskonnollisten määräysten noudattamisesta tulee taivote, jolla he voivat osoittaa olevansa muita parempia. Heille samaistuminen tiettyyn tiukkaan yhteisöön voi olla se lava, jolla he voivat loistaa, koska ovat päässeet uskonnossaan hiukan pitemmälle kuin muut. Tämä kiusaus saattaa riivata vielä jopa aidosti uskoon tullutta kristittyäkin.

Paavalin tavoitteet

Jakeessa 2 Paavalin kirjeen sävy muuttuu, kun hän oli saanut kuulla, että Filippinkin seurakuntaan olivat saapuneet "toisenlaisen evankeliumin" julistajat. He opettivat, että usko Jeesukseen ei riitä, vaan pelastukseen tarvitaan myös ympärileikkaus ja kaikkien juutalaisuuteen sisältyvien säädösten noudattaminen. Hän näki noissa "koirissa" juuri sellaisia uskonnollisuudella suorittajia, joille tärkeämpää kuin Jumala itse on heidän omat uskonnolliset suorituksensa. Paavali väki, miten suuri vaara ja kiusaus uskoville tuollaisella opetuksella oli. Se vetoaa nimittäin ihmisen lihalliseen ylpeyteen: "Olen näin paljon tehnyt Jumalan hyväksi, muidenkin pitäisi se nyt havaita." Ylpeyden kiusaus on samalla myös juoksua Jumala-keskeisyydestä ihmiskeskeisyyteen. Lain suoritusten lisääminen evankeliumin armon sanomaan on yhä meillekin todellinen kiusaus. Sen yksi seuraus on se, että menetämme pelastusvarmuuden, joka perustuu kokonaan Jumalan tekoon Kristuksen Golgatan sovitustyössä ja Hänen täydellisessä elämässään meidän sijaisenamme.

Tänään meidän vaaranamme ei ehkä ole ympärileikkauksen tai juutalaisten säädösten noudattamisessa vaan sinänsä hyvien ja oikeiden asioiden vaatiminen pelastuksen ehtona. Asia voisi ilmaista seuraavan tyyppisten yhtälöiden muodossa:

Paavalin oppi voidaan kirjoittaa muotoon:

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin

Harha taas voidaan yleisemmin kirjoittaa muotoon:

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + ihmisen omaa uskonnollisuutta

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + pyhityskilvoitus

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + Pyhän Hengen armolahjat

Pelastus = usko Kristukseen + ylistys

Pelastus = usko Kristukseen + raamatullinen seurakunta

Pelastus = usko Kristukseen + oikea oppi

Pelastus = usko Kristukseen + evankelioimis- ja lähetystyö

Pelastus = usko Kristukseen + rukoustaistelu

Pelastus = usko Kristukseen + Jeesuksen paluun odotus

Pelastus = usko Kristukseen + Israel-rakkaus

Pelastus = usko Kristukseen + lainkuuliainen ja moraalinen elämä

Pelastus = usko Kristukseen + hyvä itsetunto

Kaikissa evankeliumiin lisätty asia oikein ymmärrettynä on evankeliumin siunausta, mutta väärin ymmärrettynä ihmisen lisäsuoritus ja näin ollen lain tekoa. Omalla uskonnollisella yrittämällä tapahtuva pyhitys, armolahjojen etsiminen, seurakunnan yhteyden vaaliminen, oppi, evankelioiminen, rukous jne muodostuvat kestäättömiksi ja kauheiksi taakoiksi ihmiselle. Ne vievät ilon, vapauden ja rakkauden mennessään. Heti kun ihminen lähtee omin uskonnollisiin suorituksiinsa lisäämään jotain evankeliumiin, heti evankeliumin dynaaminen voima hänen elämässään ikään kuin jähmettyy.

Galatalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa samasta asiasta näin:

Minä, Paavali, sanon teille: jos ympärileikkautatte itsenne, Kristuksesta ei ole teille mitään hyötyä. Vakuutan vielä jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään koko lain. Te olette joutuneet eroon Kristuksesta, te, jotka yritätte lain avulla tulla vanhurskaiksi. Te olette langenneet pois armosta. Mutta me odotamme Hengessä uskon kautta sitä vanhurskautta, jota toivomme. Kristuksessa Jeesuksessa ei hyödytä ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus. Tärkeää on rakkaudessa vaikuttava usko. (Gal. 5:2-6)

Oikea ympärileikkaus

Mikä on sitten ympärileikkauksen merkitys? Oliko se Vanhassa testamentissa uskonnollinen suoritus, jolla saatiin osaksi Jumalan suosio? Ei suinkaan. Se oli Aabrahamille annettu merkki siitä, että hänen uskonsa luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Jumalan hänelle lukema vanhurskauden lahja piirrettiin hänen lihaansa asti, niin että joka päivä hän saattoi ruumiissa olevan merkkinsä nähdessään kiittää Jumalaa siitä lahjasta, että hän sai ilmaisena lahjana uskon kautta omistaa Jumalan mielisuosion ja rakkauden, oikeuden elää Jumalan lapsena kaikki syntinsä anteeksi saaneena. Roomalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa:

Mitä me siis sanomme kantaisämme Abrahamin saavuttaneen lihan mukaan? Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"... Hän sai ympärileikkauksen merkin sinetiksi uskonvanhurskaudesta, joka hänellä oli ympärileikkaamattomana, jotta hän olisi kaikkien niiden isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, ja jotta vanhurskaus luettaisiin heillekin. (Room. 4:1-8,11)

Kolossalaiskirjeessä Paavali selittää vielä tarkemmin, mikä on oikea uskovan kristityn ympärileikkaus:

Hänessä (Kristuksessa) teidät on myös ympärileikattu, ei käsin tehdyllä ympärileikkauksella vaan lihan ruumiin riisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella. Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. Tämän uskon vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vas-

taan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. Hän riisui aseista hallitukset ja vallat ja saattoi ne julkisen häpeän alaisiksi, kun hän sai niistä Kristuksessa riemuvoiton. (Kol. 2:11-15)

Vanhan testamentin ympärileikkausliiton on Uudessa testamentissa korvannut kristillinen kaste, joka liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Siinä meidän hyväksemme luetaan Kristuksen vanhurskaus. Me kelpaamme Jumalalle, koska Kristus kelpaa Isälle ja on Hänen täydellisen rakkautensa kohde. Me saamme osaksemme saman täyden rakkauden Jeesuksen tähden. Saamme sen ottaa vastaan lahjana uskomalla evankeliumin sanan.

Uskonnollisen ylpeyden aiheita

Paavali luettelee jakeissa 4-6 uskonnollisen ylpeyden aiheita, joista Filippiin saapuneet harhaopettajat kerskuivat. Paavali olisi itse voinut kerskua samoista asioista paljon enemmän, sillä hän oli ennen Jeesuksen kohtaamista ollut äärimmäisen pitkällä juutalaisten sääntöjen noudattamisessa. Vaikka hän Kristuksen tähden piti niitä pelkkänä roskana, hän ei missään vaiheessa vähätellyt niitä etuoikeuksia, mitä hän oli saanut juutalaisena osakseen. Efesolaiskirjeessä hän kuvaa asiaa kielteisesti puhuessaan ei-juutalaisista näin: *”Te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa.”* (Ef. 2:12) Kristuksessa pakanatkin pääsevät osalliseksi Israelin kansalaisoikeudesta, lupausten liitosta, toivosta Jumalan tuntemisesta. Mutta ilman Kristusta mikään Israelille annetuista lupauksista ei tule kenenkään osaksi. Siksi nuo itsessään hyvätkin asiat ovat pelkkää tappiota ja turhuutta ilman Kristusta.

Voitto ja tappio

Mutta mikä minulle oli voitto, sen olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä luen kaiken tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, että voitaisin omakseni Kristuksen. (7-8)

Paavalin tavoin moni Jeesuksen kohdannut on joutunut huomaamaan, että se mitä hän oli aiemmin pitänyt elämässään parhaana onkin Kristukseen verraten täyttää roskaa. Paavali käyttää jopa niin voimakasta kieltä, että pitää entistä suorastaan lantana. Jeesus ilmaisee asian myöskin hyvin suoraan:

”Jos joku tulee minun luokseni eikä vihaa isäänsä ja äitiään, vaimoan ja lapsiaan, veljiään ja sisariaan, jopa omaa elämäänsä, hän ei voi olla minun opetuslapseni. ...Niinpä yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä hänellä on.” (Luuk. 14:26,33)

Tällaiset lauseet voi helposti kuulla äärimmäisenä lakina ja vaatimuksena, jota kukaan tavallinen ihminen ei kykene täyttämään. Mutta siitä ei ole kysymys. Syvästi rakastunut neito on valmis jättämään perheensä jopa kotimaansakin taakseen päästäkseen rakastettunsa luokse ja hänen omakseen. Jeesuksen rakkaus on suunnattomasti enemmän kuin mikään inhimillinen rakkaus. Kun se saa ihmisen valtaansa, hänen suurimmaksi halukseen muodostuu se, miten hän pääsisi mahdollisimman lähelle Jeesusta ja tuntemaan häntä entistä syvemmin. Herran rakkaus ilmestyi meille kaikille nähtävällä tavalla, kun Hän antoi oman henkensä Golgatan ristillä voidakseen antaa meille myös iankaikkisen kirkkautensa ja Pyhän Hengen lahjan.

Uskon vanhurskaus

... ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, joka tulee laista, vaan sen, joka tulee uskosta Kristukseen, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella. (9)

Jakeissa 8-11 Paavali kertoo, mitkä ovat hänen elämänsä suurimmat halut, mitä hän syvimmiltään tahtoi. Ensimmäinen on siis hänen halunsa oppia syvemmin tuntemaan Jeesusta, joka oli hänet pelastanut. Tämä on jokaisen uskoon tulleen ihmisen suuri halu.

Toinen asia oli se, että hän toivoisi, että hänen havaittaisiin omistavan Kristukseen uskomisesta johtuva Jumalan vanhurskaus. Sana vanhurskas juontaa joko sanasta "vankan hurskas" tai "vaa'an hurskas". Se siis tarkoittaa sellaista pysyvää oikeaa ja puhdasta ja synnistä vapaata vakaata vaellusta, joka kelpaa Jumalalle eli täyttää lain vaatimukset. Sellaisen elämän Jeesus eli. Hän oli täynnä totuutta, hyvyyttä, laupeutta ja puhtautta. Hän oli nöyrä ja antoi itsensä toisten hyväksi. Jumalan vaa'alla mitattuna Isä sanoi: "Sinä olet minun rakas Poikani, olen mieltynyt sinuun." Tämän Jeesuksen täydellisen vanhurskauden Paavali ja jokainen Jeesukseen uskova on saanut lahjana omakseen. Siinä ei ole mitään omaamme, se on kokonaan Herran antamaa ja aikaan saamaa.

Nyt Paavali halusi, että hänen havaittaisiin omistavan sellaisen vanhurskauden. Keitä hän mahtoi ajatella noina havaintojen tekijöinä? Ilman muuta Jumala havaitsi asian, koska oli sen lahjavanhurskauden Paavalille lahjoittanut ja Paavali oli ottanut sen uskoen vastaan. Mutta Paavali halusi ilmeisesti, että myös muut havaitsisivat sen: siis enkelit ja henkivallat ja tietenkin toisen ihmiset. Miten muut ihmiset voivat nähdä osaksemme tulleen uskon vanhurskauden? Tietenkin siten, että Pyhä Henki vaikuttaa meissä myös elämän vanhurskautta eli samanlaista elämää, jota Jeesus eli. Tietenkin se on vielä täällä ajassa vajaata, mutta heijastaa silti Jeesuksen antamaa täydellistä lahjavanhurskautta. Paavali toivoi siis kasvavansa pyhityksessä eli Jeesuksen elämän ilmenemisessä itsessään.

Ylönousemus voima ja kärsimysten osallisuus

Haluan tuntea Kristuksen ja hänen ylönousemuksensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden ja tulla hänen kaltaisekseen samastumalla hänen kuolemaansa. (10)

Kristuksen voittamana Paavali halusi nyt oppia tuntemaan Häntä yhä syvemmin. Se sisälsi ensinnäkin Jeesuksen ylönousemusvoiman syvemmän tuntemisen. Hän tiesi, että koko hänen elämänsä uudestisyntyneenä oli Kristuksen ylönousemuselämää hänessä. Paavali kuvaa sitä tarkemmin Efesolaiskirjeessä näin:

Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaalli-

sisä, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. (Ef. 1:17-21)

Uskovassa vaikuttaa siis Jeesuksen ylösnousemusvoima, mutta Paavali halusi päästä kokemaan sitä yhä syvemmin, jotta hän kykenisi sitten myös osallistumaan Jeesuksen kärsimyksiin. Hän tiesi, ettei se olisi hänelle mahdollista muuten kuin siten, että ensin pääsee ylösnousemusvoimasta osalliseksi. Tässä järjestys on päinvastainen kuin Jeesuksella. Jeesus kärsi ensin Golgatalla ja sen jälkeen nousi kuolleista. Uskova ei kykene osallistumaan Jeesuksen kärsimyksiin ilman ylösnousemusvoimaa. Mutta sen varassa Paavali saattoi kirjoittaa:

Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor. 12:10)

Paavali oli kääntymisensä yhteydessä saanut Herralta merkillisen sanan Ananiaksen välittämänä: *"Mene, sillä hän on minun valittu aseeni viemään minun nimeäni pakanakansojen ja kuninkaiden ja Israelin lasten eteen. Minä osoitan hänelle, kuinka paljon hän joutuu kärsimään minun nimeni tähden."* (Ap.t. 9:15-16)

Kysymys ei todellakaan ollut siitä, että Jeesus halusi Paavalin kärsivän ikään kuin kostonaan siitä, miten paljon pahaa hän oli ennen pelastumistaan kristityille tehnyt. Kysymys oli suurimmasta mahdollisesta luottamuksen osoituksesta Paavalille. Jumala osoitti rakkauttaan meitä syntisiä ihmisiä kohtaan antamalla oman Poikansa Golgatan kärsimyksiin. Jeesuksen kärsimysten mitta on Jumalan rakkauden mitta. Nyt Herra halusi antaa Paavalin päästä mahdollisimman lähelle Jumalan kärsivän rakkauden olemusta siten, että Paavali saisi kärsiä Kristuksen ruumiin, seurakunnan hyväksi. Sen keskellä hän pääsisi syvimmin tuntemaan kärsivän Jumalan rakkauden syvyyttä. Mutta Paavalille se oli mahdollista vain Kristuksen ylösnousemusvoimasta käsin.

Vastaavalla tavalla Jumala oli aikanaan päästänyt Aabrahamin tuntemaan omaa rakkauttaan, kun hän sai tehtäväkseen uhrata oma poikansa lisäksi vielä samassa paikassa, missä 2000 vuotta myöhemmin Isä Jumala uhraisi oman Poikansa Jeesuksen syntiemme sovituksi. Aabraham pääsi niin lähelle taivaallisen Isän rakkauden tuskaa, kuin ihminen täällä ajassa voi. Samalla tavalla Paavalikin halusi päästä tuntemaan Jumalan rakkauden syvyyttä kärsimyksen tiellä.

Ylösnousemus kuolleista

... kunhan vain pääsen ylösnousemukseen kuolleista. (11)

Paavalin viimeisenä suurena haluna oli se, että hän pääsisi osalliseksi ylösnousemukseen kuolleista. On olemassa kaksi eri ylösnousemusta, vanhurskusten ja väärin. Jeesus sanoi:

Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:28-29)

Kaikki kuolleet nousevat ruumiillisesti ylös viimeisen päivän tuomiolle, mutta Paavalin määränpää oli vanhurskusten ylösnousemus eli ylösnousemus kuolleiden kes-

keltä. Ilmestyskirjasta näemme, etteivät nämä kaksi ylösnousemusta tapahdu samanaikaisesti. Paavali kuvaa sitä tarkemmin 1. Tessalonikalaiskirjeessä:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. (1. Tess. 4:13-17)

Fil. 3:12-21

12. *Ei niin, että olisin jo saavuttanut sen tai tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että voittaisin sen omakseni, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut omakseen.*

13. *Veljet, minä en katso sitä vielä saavuttaneeni. Yhden minä kuitenkin teen: unohdaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessä,*

14. *minä riennän kohti päämäärää saadakseni voittopalkinnon, jonka omistamiseen Jumala on minut kutsunut taivaallisella kutsulla Kristuksessa Jeesuksessa.*

15. *Ajatelkaamme siis näin, niin monta kuin meitä on täydellistä. Jos jossakin kohden ajattelette toisin, Jumala kyllä ilmoittaa teille, kuinka asia on.*

16. *Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä!*

17. *Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja tarkatkaa niitä, jotka vaeltavat sen esikuvan mukaan, jonka me olemme teille antaneet.*

18. *Sillä monet, joista olen usein teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina.*

19. *Heidän loppunsa on kadotus. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja maallisiin on heidän mielensä.*

20. *Mutta meidän yhteiskuntamme on taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi.*

21. *Hän muuttaa meidän alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös kykenee alistamaan kaiken valtaansa.*

Elämäkäsitely

Elämän käsityksestä kertovat monet kuvat, joita käytämme elämästä. Vertaamme elämää usein kilpajuoksuun, merimatkaan, vaellukseen, etsintään ja sodankäyntiin. Kaikki nämä kuvat itse asiassa edustavat elämän kokonaiskäsitelyä. Puhuessamme kilpajuoksusta, emme ajattele vain urheilukentän juoksurataa vaan sitä päämäärää, mihin kurottaudumme. Kuvassa laivasta merellä, emme ajattele vain merta ja myrskyä, vaan myös sitä satamaa, johon olemme kulkemassa. Vaelluksessa ei kysymys ole vain erämaan poluista vaan siitä kaupungista, johon pyritään. Etsiminenkään ei ole mikään itseisarvo, sillä kukaan rehellinen etsijä ei voi tyytyä, ennen kuin hän löytää sen, mitä tavoittelee. Sodankäynnissäkään ei ole kysymys vain taisteluista, vaan siitä voiton riemusta, joka lopussa hämmöittää.

Kaikessa elämässä viimeinen, lopullinen päämäärä sanelee välittömän, käsillä olevan. Juoksemme sääntöjen mukaan päästäksemme maaliin. Merimerkkejä nouda-

tetaan tarkkaan, jotta päädyttäisiin satamaan. Vaellamme kärsivällisesti päästäksemme kaupunkiin. Taisteluissa teemme kaikkemme, jotta saavuttaisimme lopullisen voiton.

Jokaisella ihmisellä on siis kokonais käsitys elämästä. Voi olla, ettei hän osaa sitä ilmaista sanoin. Voi olla, ettei hän ole koskaan puhunut siitä mitään, ei edes ajatellut sitä. Silti syvällä jokaisessa ihmisessä on käsitys siitä, mitä elämä hänelle merkitsee. Jollekin elämä näyttää olevan pelkkää bisnestä, jonka tavoitteena on omaisuuksien kerääminen. Jollekin toiselle elämä merkitsee tarttumista kiinni kaikkiin mahdollisiin huvittelun muotoihin, joiden saavuttamiseksi hän saattaa olla valmis uhraamaan aikaa ja voimiaan paljonkin. Oli ihmisen käsitys elämästä mikä tahansa, se määrää hänen käytöksensä ja vaikuttaa hänen suhteeseensa ympäröivään maailmaan. Elämäntähtäykseen pohjautuva käytös luo hänen ajatustottumuksensa ja elämäntapansa.

Moderni uusateisti uskoo, että koko elämä on vain syntymän ja kuoleman välinen jakso. Koska kaikkeus on hänelle vain sattuman synnyttämää ja elämä sokean kellosepän maapallolle paaskaamaa evoluution tuotetta, hänen on mahdotonta löytää olemassaololle ja omalle elämälleenkään mitään todellista tarkoitusta, koska elämä ja universumi kulkee kohti lämpökuolemaa. Mutta silti hänen sisintään kalvaa sama kysymys: "Mikä merkitys tällä minun pienellä elämälläni on!" Hän ei hevin pääse tästä kysymyksestä eroon, koska kaikki se, mitä hän luonnossa havaitsee, puhuu hänelle hämmästyttävästä suunnitelmallisuudesta. Siksi hän saattaa vastoi perususkomuksiaan väittää, että jokainen ihminen voi aivan vapaasti valita itselleen oman elämänsä tarkoituksen. Näin hän sitten tekee painaen päänsä pensaaseen ja sulkeamalla silmänsä kuoleman todellisuudelle, joka tekee kaikki inhimilliset päämäärät turhiksi, jos elämä päättyy siihen.

Kristityn elämäntähtäys

Uskovan kristityn elämäntähtäykseen lähtökohta on se, että ihminen kohtaa Jeesuksen, näkee jotain Hänen kirkkaudesta ja kuulee Hänen kutsunsa. Kun ihminen vastaa Jeesuksen kutsuun ja kun hänet valloittaa Jeesuksen olemuksen kirkkaus, hän jättäytyy Jeesuksen johdettavaksi ja saa osakseen kaiken sen, mitä Jeesus Golgatan ristin kärsimyksessä ja kuolemassa ja ylösnousemuksen voitossa hänen hyväkseen hankki. Jeesuksen opetuksen mukaan tällaisen ihmisen kaikkea toimintaa, kaikkia hänen suhteitaan toisiin ihmisiin, kaikkea arkielämää tulee hallitsemaan se, että hän odottaa Jeesusta.

Tämän päivän kristillisyyden on niin suuressa määrin kääntynyt tämänpuoleiseen, että sen näköalat tulevaisuuteen ovat kovin kaventuneet. Apostolisen kristinuskon kukoistus syntyi siitä, että alkukristityt katselivat ylöspäin, he kurottautuivat kohti Herraa ja Hänen paluutaan. Siellä, missä Jeesuksen paluun odottaminen on hämärtynyt ja katse kääntynyt alaspäin, saattaa vielä olla jäljellä paljonkin kristillistä voimaa, mutta sen kukoistus on mennyttä. Siksi on tavattoman tärkeätä mietiskellä sitä elämän kokonaiskäsitystä, jonka Herra meille tänään tarjoaa, ja niitä väistämättömiä vaikutuksia, mitä se tuottaa elämäämme, jos se saa meidät valtaansa.

Uusi syntymä ja Herran paluu

Millainen sitten on kristillinen elämäntähtäys? Sen mukaan elämässä on kysymys ajanjaksosta, - kuinka pitkästä tai lyhyestä, sitä ei kukaan ihminen itse tiedä - joka ei

pääty kuolemaan vaan itsensä Jeesuksen tulemiseen. Sillä hetkellä, kun ihminen luovuttaa elämänsä Jeesuksen käsiin, hänen elämänsä rajat muuttuvat. Sille, joka ei ole uskova kristitty, elämän rajat muodostuvat syntymästä ja kuolemasta. Menneisydessä on hänen syntymänsä ja tulevaisuudessa häntä odottavaa kuolemaa hän ajoittain ajattelee pelonsekaisin tuntein.

Mutta uskoon tullessa elämän rajat muuttuvat. Hänen elämänsä alkuhetkeksi muodostuu se, kun hän saa kohdata Jeesuksen ja pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä Hänen yhteydessään. Hetkenä, jona Jeesus tuli hänen elämäänsä, alkaa hänen elämänsä sanan varsinaisessa merkityksessä. Toisen rajan muodostaa se hetki, jona Herra tulee toisen kerran hänen luokseen viedäkseen hänen luokseen.

Lopullinen täyttymys

Tämä merkitsee sitä, että nyt tämän ohikiitävän elämän aikana yhdenkään kristityn elämän päämäärää ei voi savuttaa eikä lopullista tyydytystä löytyä. Se merkitsee myös, että kaikki muut unelmat, toiveet ja tavoitteet asetetaan tuon suuren toivon, Jeesuksen toisen tulemisen odotuksen alaisuuteen. Silloin saamme katsella Herraa kasvoista kasvoihin ja saamme muuttua Hänen kirkastetun kuvansa kaltaisuuteen. Se hetki tuo lopullisen tyydytyksen, ilon ja riemun.

Herran paluuta odottava on valmis siihen, ettei mikään sellainen hänen elämässään pääse toteutumaan, mikä olisi esteenä tämän lopullisen toivon toteutumiselle. Tuo suuri toivo hallitsee ja kaikki pienemmät tavoitteet asetetaan suhteeseen lopulliseen, palvelemaan iankaikkista päämäärää.

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa. Hän kurottautuu aina jotain tavoitetta kohti. Hän tekee niin silloin, kun hän ponnistelee kohti koulunsa päättämistä, ammattiin valmistumista ja vaikutusvaltaisen aseman saavuttamista. Toiveet ja tavoitteet antavat hänelle inspiraatiota ja motivaatiota. Mutta vaikka uskovalla kristitylläkin on vastaavia tavoitteita, hänellä on suurempi, viimeinen ja hallitseva toivo, hänen Herransa paluu.

Yksikään todella kristitty ei halua, että Jeesus siirtäisi paluunsa myöhemmäksi, jotta hän saisi ensin jonkun muun tavoitteen saavutetuksi. Hän on iloinen tietäessään ja täysin valmis siihen, että kaikki muut välitavoitteet, peruutetaan ja menettävät merkityksensä hetkenä, jona Jeesus tulee takaisin.

Vapaaksi pelosta

Jeesusta odottaessa kaikki pelon ja huolen aiheet voidaan asettaa suuren päätöksen valoon. Sydän voi levätä rauhassa. Jeesusta odottavan uskovan ei tarvitse joutua paniikkiin katastrofien keskellä, eikä hänen tarvitse joutua epätoivoon tappioiden ja menetysten hetkinä. Toki pelko saattaa hyökätä hänen kimppuunsa, rohkeus saattaa horjua, mutta silloin kun niin tapahtuu, hän nostaa katseensa ylös ja Herran tulon odotus pitää pelot hallinnassa. Hän saa uuden rohkeuden.

Herra on lähellä

Uskovan kristityn lopullinen tavoite ei voi milloinkaan täytyä, ennen kuin Jeesus tulee takaisin kirkkaudessaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, että hänen toivonsa olisi jossain aivan liian kaukana. Ei, päin vastoin. Juuri silloin, kun pelot ja masentavat asiat hyökkäävät hänen kimppuunsa, hän voi kohottaa päänsä: Jeesuksen tulo on lähel-

lä. Itse asiassa Herra voi tulla milloin tahansa. Kristitty ei tiedä kuinka pitkä hänen elämänsä on ja miten kauan hänen koettelemuksensa täällä ajassa kestävät. Uskovan elämän päätös on aina hänelle ikään kuin seuraava askel.

Ympyrät saa sotkea

Jeesus sanoi: *"Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä."* Kysymys on elämisestä sen varassa, mikä ei nyt näy, mutta mikä voi milloin tahansa tulla näkyviin. Uskova kristitty odottaa Jumalan väliintuloa, sotkeutumista asioihin. Sille ihmiselle, joka haluaa viimeiseen asti hallita omaa elämäänsä, pitää sitä omassa "hanskassaan", kaikki häiriöt ovat pelon aiheita. Mutta sen, joka odottaa jatkuvasti, että Herran väliintulo voi tapahtua milloin vain, ei tarvitse pelätä, että hänen kuvionsa sotketaan. Herran oma tietää, että Jumalalla on suunnitelma häntä varten, Jumala johtaa ja kuljettaa häntä ja voi milloin tahansa muuttaa hänen elämäntilanteensa toiseksi. Herra voi antaa uusia tehtäviä ja uudet ohjeet. Koska se on Herra, niin hän itse saa täyden levon ja rauhan. Hän pitää vaatteensa vyötettyinä ja lampunsa palamassa valmiina mihin tahansa uuteen käänteeseen, joka tulee Herran tahdosta. Herran läsnäolo hallitsee jo nyt Herraa odottavaa.

Vaelluksemme nyt

Jaksossa Paavali kuvaa sitä, millaista vaellus tuota suurta ja ihanaa päämäärää kohti on nyt matkalla. Ensinnäkin hän korostaa, millä voimalla vaellus kohti Jeesuksen toista tulemistä ja ylösnousemusta kuolleista on mahdollista: *...koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut omakseen. (12)*

Sana "voittaa" ei tässä yhteydessä tarkoita voittoa kilpailussa eikä liikevoittoa vaan haltuun ottamista, oman valtansa vallan alle alistamista. Paavali riensi kohti voittonseppelleen eli uuden ylösnousemusruumiin saamista ja sen haltuun ottamista, koska Jeesus oli jo ottanut hänet haltuunsa. Yhteys Jeesukseen teki matkan mahdolliseksi. Mutta se oli kuitenkin vielä vajaata, koska juoksu tapahtui edelleen tässä nykyisessä ruumiissa, jossa asuu myös syntinen liha, joka pyrkii kaikin keinoin tekemään juoksun vaikeaksi ja raskaaksi.

Katse eteenpäin!

Asia, joka helposti tulee jarruksi matkalla kohti päämäärää, on menneisyyden tuijottaminen. Sielunvihollinen pyrkii kääntämään mielemme menneisiin lankeemuksiimme ja tappioihin masentaakseen meitä. Siksi aina kuin menneet synnit nousevat mieleemme, ne on muistettava Jeesuksen sovintoveren tähden jo anteeksi saatuihin. Pietari kirjoittaa asiasta:

*Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. **Hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään.** Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea, ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (2. Piet. 1:5-11)*

Heprealaiskirje korostaa myös, miten tärkeää on suunnata mieli eteenpäin ja katsele Jeesusta Kristusta:

Koska meillä on ympärillämme näin suuri todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo. Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (Hepr. 12:1-2)

Kutsu omistaa voittopalkinto

Vaelluksessamme meidän ei tarvitse myöskään epäillä pelastuksen varmuutta, sillä Herra itse on kutsunut meidät ja kutsussa Hän vakuuttaa, että saamme omaisuudeksemme voittopalkinnon, jonka Hän itse on lunastanut meille Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna.

Entä ne muut

Uskovan vaellus ei kuitenkaan ole mitään yksityisyritteliäisyyttä. Teemme matkaa marssikokoonpanossa, niin kuin alkukielen ilmaus antaa ymmärtää. Teemme matkaa osana Jumalan seurakuntaa ja yhdessä sen paikallisseurakunnan jäsenenä. Samalla tiellä kulkijoilla voi kuitenkin olla erilaisia käsityksiä uskon elämän toissijaisista kysymyksistä, joita nimitetään usein ”ehdonvallan asioiksi”. Paavalin aikana yksi sellaisista oli kysymys epäjumalille uhratun lihan syömisestä. Joidenkin uskovien omatunto salli syömisestä toisten ei. Edellisillä oli kiusaus halveksia jälkimmäisiä tiukkapipoisiksi ja jälkimmäisillä kiusaus tuomita edellisiä liian liberaaleiksi. Paavali joutui kirjoittamaan asiasta varsin paljon sekä Korintiin että Roomaan, kun uskovat kiistelivät näistä asioista. Korona-aikana vastaavaksi uskovia jakavaksi kysymykseksi muodostui rokotuksen ottaminen tai sen torjuminen.

Jakeessa 12 Paavali toteaa, että uskovat eivät kilvoituksessaan ole päässeet vielä täydellisyyteen, mutta jakeessa 15 hän puhuu täydellisistä. Jälkimmäinen ilmaus ei ole ristiriidassa edellisen kanssa, koska ne puhuvat kahdesta erilaisesta täydellisyydestä. Jae 12 puhuu vaelluksen ja siis pyhityksen epätäydellisyydestä, mutta jae 15 Kristuksessa saadun lahjavanhurskauden täydellisyydestä. Jokainen uskova on Kristuksen tähden luettu kokonaan ja täydellisesti vanhurskaaksi. Ilman lahjavanhurskautta kukaan ei ole uskova kristitty. Mutta meille luettu vanhurskaus ei tarkoita sitä, että olisimme kasvaneet ymmärryksessämme yhtä pitkälle. Ratkaisevaa on, että kuljetaan samaa tietä, joka on itse Jeesus. Hänhän sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.”

Uskon sääntö

Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä!

Bysanttilainen tekstivariantti korvaa ilmaisun ”vaellamme samaa tietä” ilmaisulla ”vaellamme saman säännön mukaan”. Vanha kirkon aikana käytettiin ilmaisua ”uskon sääntö” kuvaamaan suunnilleen sitä, mitä me nykyään kutsumme apostoliseksi uskontunnustukseksi. Paavali tarkoitti siis sitä, että keskeisissä opin kysymyksissä emme saa olla eri mieltä, mutta kehällisissä kysymyksissä uskovien ymmärryksessä on paljonkin kasvunvaraa.

Tule sellaiseksi kuin minä!

Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja tarkatkaa niitä, jotka vaeltavat sen esikuvan mukaan, jonka me olemme teille antaneet.

Suomalaisen perus nöyrän uskovan mieleenkään ei tulisi sanoa: ”Olkaa minun seuraajiani ja ottakaa minusta mallia!” Pikemminkin hän sanoisi: ”Älä ota mallia minusta, vaan lue Sanaa ja seuraa Jeesuksen esimerkkiä.” Tietenkin Jeesus on varsinainen esikuvamme kilvoituksessa, mutta tämä maailma ei lue Raamattua vaan ”nahkakantista” eli eläviä uskovia. Jos sanomme ihmisille: ”Usko Jeesukseen!” niin teemme siksi, koska itse uskomme Jeesukseen. Näin ollen kuulija kuulee sen ilman muuta kehotuksena tulla meidän kaltaisiksemme. Siksi meidän aina syytä tiedostaa, että me edustamme aina ja kaikkialla Herraamme. Siksi vaelluksessamme pyrimme siihen, että ihmiset saisivat meidän vaelluksestamme oikean kuvan Vapahtajastamme. Usein se näkyy parhaiten siinä, kuinka nopeita olemme pyytämään omia syntejämme ja virheitämme anteeksi niiltä, joita vastaan olemme rikkoneet.

Itkevä Paavali

Yllättäen Paavali alkaa kesken kirjeen sanelua itkemään sanoessaan:

Sillä monet, joista olen usein teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina. Heidän loppunsa on kadotus. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja maallisiin on heidän mielensä. (18-19)

Kerrotaan, että joka kerta, kun Moody puheissaan varoitti ihmisiä joutumasta kadotukseen, hän teki sen itkien. Tietenkin hän seurasi tässä asiassa Jeesusta, joka joutui itkien kertomaan Jerusalemlle, mikä sitä odotti, kun se ei tehnyt parannusta synneistään. Nyt Paavali itki ei niinkään kadotusta kohti kulkevien tämän maailman ihmisten kohtaloa, vaan Filippin seurakunnan keskuuteen hiipineiden harhaopettajien kohtaloa. On järkyttävää kulkea kohti tulijärveä ja samalla kuvitella olevansa taivaaseen menijöiden saattueessa. Harhaopit ovat Saatanan hirvittävimpiä ansoja.

On rakkautta varoittaa ihmisiä joutumasta kadotukseen, niin epäsuosittua kuin se onkin. Mutta sitä ei saa tehdä koskaan ylhäältä päin lyöden vaan surren kadotusta kohti kulkevien tilaa ja heille evankeliumin armoa tarjoten.

Taivaallinen kansalaisuus

Mutta meidän yhteiskuntamme on taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi. Hän muuttaa meidän alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös kykenee alistamaan kaiken valtaansa. (20-21)

Sana, joka on käännetty ”yhteiskunnaksi” voidaan kääntää myös ”kansalaisuudeksi” tai ”keskinäiseksi yhteyden pidoksi”. Meille on suuri etuoikeus olla Pyhän Hengen synnyttämässä rukousyhteydessä taivaalliseen todellisuuteen. Kaiken sen, mitä teemme maailmassa, saamme tehdä taivaallinen päämäärä silmiemme edessä. Vanha suomalainen sananlasku sanoi: ”Käsi aurassa, mutta sydän taivaassa.” Tänapäivän se ehkä voitaisiin kirjoittaa: ”Käsi tietokoneen näppäimillä, mutta sydän taivaassa.” Maailman ihmisille tilanne lienee: ”Käsi näppäimistöllä ja sydän pankkitilin viimeisessä saldossa.”

Paavali kirjoittaa Kolossalaiskirjeessä:

Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettyä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta. (Kol. 3:1-5)

Heprealaiskirje kuvaa tätä jo nyt tapahtuvaa yhteyttämme taivaalliseen todellisuuteen seuraavasti:

Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhlanjoukon luo, esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydellisiksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (Hepr. 12:22-24)

Taivaallisen todellisuuden kanssa yhteyteen pääsy merkitsee samalla, että olemme valmiit hylkäämään kaiken sen saastan ja synnin, joka vielä sitoo ajatuksemme tähän synnin läpätunkemaan maailmaan.

Johannes tekee täsmälleen samat johtopäätökset kuin Paavali:

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:1-3)

Jeesus näytti kirkastusvuorella kolmelle opetuslapselleen, millainen tulee olemaan meidänkin ylösnousemusruumiimme. Se tulee loistamaan taivaallista kirkkautta. Jeesus hallitsee kaikkea ja tulee oman väkevyytensä voimalla muuttamaan nykyisen ajallisen ruumiimme vastaamaan täydellisesti taivaallista todellisuutta. Meillä on suurenmoinen toivo edessämme. Tule Herra!

Fil. 4:1-9

1. Rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni ja kruununi, seisokaa siis lujina Herrassa, rakkaat!

2. Euodiaa ja Syntykeä kehotan olemaan yksimielisiä Herrassa.

3. Pyydän myös sinua, sinä todellinen työtoveri (sinä minun oikea Synsygukseni), auttamaan näitä naisia, sillä he ovat taistelleet evankeliumin hyväksi yhdessä minun sekä Klemensin ja muiden työtoverieni kanssa, joiden nimet ovat elämän kirjassa.

4. Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!

5. Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä.

6. Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon,

7. ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

8. Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.

9. Mitä myös olette minulta oppineet ja saaneet, mitä minulta kuulleet ja minusta nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.

Ilon salaisuus

Filippiläiskirje on ilon kirje. Edellä tarkastelimme, millaista on ilo Herrassa. Nyt Paavali ottaa esiin muutaman asian, jotka voivat tehokkaasti tukahduttaa ilomme Herrassa. Niitä ovat muun muassa pelastusvarmuuden puute, erimielisyydet uskovien kesken, kovuus ei-uskovia kohtaan ja sisäisen rauhan riistävä levoton huolehtiminen.

Seisokaa lujina Herrassa! (1)

Antaessaan kehotuksen ”Seisokaa lujina Herrassa!” Paavali tekee sen tavattoman syvää rakkautta osoittaen. Filippin uskovat olivat hänelle tavattoman läheisiä, hän iloitsi heistä ja tiesi, että Jeesuksen paluun yhteydessä hän tukisi saamaan voiton kruunun, jonka helminä olisivat juuri Filippissä uskoon tulleet kristityt.

Kehotus seisomaan lujina Herrassa tarkoittaa sitä, että itsessämme olemme voimattomat ja heikot, mutta yhdessä Herran kanssa seistessämme Jumalan voima pääsee vaikuttamaan. Meidän kannaltamme kysymys on siksi vakuuttuneisuuden voimasta, jota voidaan kutsua myös pelastusvarmuudeksi. Se ei ole varmuutta itsestä eikä oman uskon riittävydestä, vaan vakuuttuneisuutta siitä, että Herra pitää armolupauksistaan kiinni niin eläessämme kuin kuollessammekin. Tätä Jeesuksen sovityön perusteella saatua vanhurskautuksen varmuuteen perustuvaa armoa Paavali kuvaa Roomalaiskirjeessä näin:

Koska siis olemme tulleet uskosta vanhurskaiksi, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme (seisomme), ja me kerskaamme Jumalan kirkkauden toivosta. (Room. 5:1-2)

Ristiriidat uskovien välillä

Euodiaa ja Syntykeä kehotan olemaan yksimielisiä Herrassa. Pyydän myös sinua, sinä todellinen työtoveri (sinä minun oikea Synsygokseni), auttamaan näitä naisia, sillä he ovat taistelleet evankeliumin hyväksi yhdessä minun sekä Klemensin ja muiden työtoverieni kanssa, joiden nimet ovat elämän kirjassa. (2-3)

Filippin seurakunnassa Paavalilla oli ollut läheisinä työtovereina Epafrodituksen, Synsygoksen ja Klemensin lisäksi kaksi naista Eudia ja Syntyke. Kaikkien heidän ja muidenkin nimet olivat elämän kirjassa eli he olivat aitoja uskovia, joiden elämä ja kilvoitus kertoi heidän suhteestaan Jeesukseen. Vaikka me emme voi nyt käydä lukemassa elämän kirjaa taivaassa, jossa siis lukee Jeesuksen antamasta pelastuksesta osaksi päässeiden nimet, voimme toki heidän vaelluksestaan päätellä asian suhteellisen varmasti.

Nyt mainittujen kahden naisen välille oli noussut erimielisyyksiä. He eivät jostain syystä kyenneet keskenään sopimaan riitaansa. Siksi Paavali kehottaa Synsygosta ja Klemensia, jotka olivat ilmeisesti seurakunnan paimenia hoitamaan asia niin, että

yhteinen sävel jälleen löytyisi. (Jos sana synsygos käännetään työtoveriksi, niin Paavali tarkoitti ehkä silloin kirjeen mukanaan vievää Epafroditusta itseään, joka oli mahdollisesti myös seurakunnan paimen tai diakoni). Ilo Herrassa edellyttää, että seurakunnan sisällä riidat ja erimielisyydet hoidetaan siten, että kiinnitetään enemmän huomiota keskinäiseen pelastukseemme ja nimeemme elämän kirjassa kuin siihen, missä syystä tai toisesta näemme asiat eri tavalla. Tietenkin sovinto edellyttää myös aitoa anteeksi pyytämistä ja anteeksi antamista, joka nousee siitä, miten Herra on meitä armahtanut.

Kovuus

Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä. (5)

Kun maailma kohtelee usein uskovia kaltoin, halveksii heitä, puhuu heistä pahaa ja saattaa myös vainota heitä, uskovilla on vaara rakentaa ympärilleen suojajanssari. Sellaisen rakentaminen sydämen suojaksi tekee uskovista kuitenkin helposti kovia suhteessa pelastuksen ulkopuolella oleviin. Se taas haittaa evankeliumin ilosanoman välittämistä heille ja vie ilon palvella evankeliumin työssä. Paavali korostaa, että suojajanssareita ei tarvitse rakentaa, koska Herra itse on kaiken aikaa omiensa lähellä heidän suojanaan. Herra ympäröi omansa ja siksi saamme pelkäämättä haavoitetuksi tulemista osoittaa lempeyttä vielä eksyksissä olevia kohtaan. Herran läheisyys merkitsee myös sitä, että Herran toinen tulo maan päälle lähestyy ja on pian käsillä.

Rauhan etsijät

Erittäin tehokas tapa, jolla Sielunvihollinen pyrkii tukahduttamaan uskovien ilon, on huolehtiminen ja murehtiminen, jotka vievät helposti uskovaltakin hänen kokemansa rauhan. Uskovan kristityn tuntomerkinä on rauha Jumalan kanssa ja rauha Jumalassa. Tämän maailman tuntomerkki taas on levottomuus ja rauhattomuus. Kyselytutkimuksen mukaan noin 70% kaikista japanilaisista, jotka tulevat ensi kertaa kristilliseen kirkkoon, etsivät rauhaa sydämelleen.

Kaksi rauhaa

Useissa kielissä on kaksi eri sanaa rauhalle. Toinen tarkoittaa rauhaa sotatilan vastakohtana eli ulkoista rauhantilaa. Toinen taas tarkoittaa ihmisen sydämen tilana esiintyvää rauhaa. Vaikka sekä ulkoinen että sisäinen rauha saattavat liittyä toisiinsa siten, että ulkoinen rauha luo puitteita sisäiselle rauhalla, usein sisäinen rauha saattaa kuitenkin löytyä syvän ulkoisen ahdistuksen keskellä.

Raamatusta näistä kahdesta rauhasta käytetään ilmaisuja kuten ”rauha Jumalan kanssa” ja ”rauha Jumalassa”. Rauha Jumalan kanssa tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila ihmisen ja Jumalan välillä päättyi Jeesuksen Golgatan ristillä tahtuneeseen sovintukseen. Jeesus otti kantaakseen ihmisen syntien rangaistuksen ja sen perusteella ihminen pääsee vapaaksi Jumalan tuomiosta rauhantilaan. Tämä tila on luonteeltaan pysyvä, koska ristin veri ja ylösnousemuksen voitto takasivat täyden ja lopullisen rauhantilan.

Sen sijaan rauha Herrassa liittyy siihen, että yksittäinen ihminen tulee synnintuntoon, omantunnon herätykseen, syvään rauhattomuuteen omasta pelastuksestaan. Sitten evankeliumin sana paljastaakin hänelle, että Jeesus kuoli juuri hänen syntiensä tähden. Tunnustaessaan syntinsä ja ottaessaan vastaan armon sanan ihminen löytää sydämelleen rauhan. Näin syntynyt omantunnon rauha perustuu ulkoiseen

rauhaan Jumalan kanssa, mutta toisin kuin se, sisäinen rauhan kokemus saattaa horjua hyvinkin pian, kun ihminen lankeaa uudelleen johonkin syntiin. Saadakseen sisäisen rauhan takaisin uskovan on toistamiseen käytävä Herran armonistuimen luo omistamaan uutta sydämen puhdistusta.

Sydämen rauhattomuutta uskovalle aiheuttaa lankeemusten lisäksi monenlaiset ulkoiset uhat ja levottomuuden aiheet. Siksi tekstimme jakeet 6 – 7 ovat olleet todella suureksi lohdutukseksi lukemattomille Jumalan lapsille. Ne kertovat myös, miten erilainen on kristityn sisäinen rauha kuin se, mitä tämä maailma tarjoaa. Sana sanoo ykskantaan: *"Jumalattomalla ei ole rauhaa."* Tämä maailma tarjoaa kaikenlaisia terapioida, vakuutuksia, rahastoja, turvaverkostoja, luotettavia ihmissuhteita jne., jotta ihmiset eivät olisi huolissaan. Rauhaa tavoitellaan uususkonnoista, mietiskelystä, joogasta eli sitä haetaan oman sydämen syvyyksistä. Sieltä sitä ei kuitenkaan löydy kuin ohikiitäviksi hetkiksi.

Sydämen aitoa rauhaa kuvaa se, miten pieni lapsi ei uskalla mennä pimeään paikkaan, mutta kun hänen isänsä tai äitinsä pitää häntä kädestä kiinni, hän on levollinen. Todellinen rauha edellyttää sellaista toista persoonaa rinnalleen, joka on niin väkevä, että mikään tai kukaan ei voi uhata häneen turvautuvaa. Vain Jeesus Kristus on sellainen, joka kuolemankin hetkellä kulkee omansa kanssa ja takaa täydellisen rauhan. Siksi rauha löytyy vain yhteydessä Häneen.

Vapaus olosuhteiden hallinnasta

Filippiäiskirje avaa erityisesti meille tien vapautteen olosuhteiden orjuudesta. Uuden testamentin kristityt elivät monella tavalla ahdistavissa olosuhteissa. Keisarinpalvonnasta kieltäytyviä kohtasivat vainot. Monet kristityt olivat orjia tai elivät köyhyydessä. Monenlaiset harhaopit pyrkivät sotkemaan myös heidän elämäänsä.

Psalmi 4 on Daavidin iltarukous. Hän oli Saulin ja poikansa Absalommin takaa ajama, jatkuvassa hengenvaarassa ja kuitenkin hän saattoi nukkua levollisesti, koska hän ei ollut olosuhteiden orja vaan Herrassa oli niiden yläpuolella:

Vastaa minulle, Jumala, minun vanhurskauteni, kun huudan sinua. Sinä päästät minut ahdistuksesta. Ole minulle armollinen, kuule rukoukseni! Ihmiset, kuinka kauan minun kunniaani loukataan? Te rakastatte turhuutta, etsitte valhetta. Tietäkää: Herra on erottanut hurskaan itseään varten. Herra kuulee, kun huudan häntä. Vihastukaa, mutta älkää syntiä tehkö. Puhukaa sydämissänne vuoteillanne ja olkaa hiljaa. Uhratkaa vanhurskauden uhreja ja luottakaa Herraan. Moni sanoo: "Kunpa saisimme osaksemme jotakin hyvää!" Herra, käännä meihin kasvojesi valo. Sinä annat sydämeeni suuremman ilon kuin muilla on sadonkorjuun aikaan runsaasta viljasta ja viinistä. Rauhassa minä käyn levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, sinä yksin annat minun asua turvassa.

Herran huolenpito, Herran läsnäolo ja hyvä omatunto, jonka saamme Golgatan veren armosta, ovat parhaat unilääkkeet unettomuudesta kärsiville. On toinen asia teoriassa hyväksyä ja uskoa, mitä Raamattu sanoo ja toinen elää voittoisaa ja ilon täyttämää uskonelämää, kun kaikki näyttää menevän pieleen, kaikki tuntuu nousevan sinua vastaan ja pyrkii ajamaan sinut epätoivoon.

Evankeliumin menestyksen salaisuus esimerkiksi Kiinassa on siinä, kun tämä maailma näkee Herrassa iloitsevan lauman, vaikka olosuhteet ovat heitä vastaan.

He ovat vaarassa joutua vangituiksi, heitä syrjitään koulutuksessa ja työpaikoilla sekä heitä sakotetaan summilla, jotka vievät heidät köyhyyteen. Tuollaisessa tilanteessa maailman ihmiset tulevat onnettomiksi, turhautuvat ja pelkäävät, miten heille käy. Miten sitten voi säilyttää ilon kaiken tällaisen keskellä?

Mitä on vältettävä?

Kehotus jakeessa 6 *"Älkää mistään murehtiko!"* tarkoittaa, ettei meidän pidä jäädä pyörimään ja mietiskelemään huolen aiheitamme. Raamattu ei opeta, että meidän ei tulisi käyttää maalaisjärkeä, tehdä suunnitelmia ja valmisteluja jne. Meitä ei rohkaista olemaan laiskoja.

Syy siihen, että joudumme huolestuneisuuteen, synkkyyteen, itsesääliin ja huoliin, on sydämemme ja mielemme toiminta, niin kuin jae 7 osoittaa: *Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.* Sydämemme ja mielemme, ajatuksemme synnyttävät huolen ja masennuksen. Vaikka kykenemme hallitsemaan monia asioita elämässämme ja ulkopuolellamme, omaa sydäntämme ja ajatuksiamme emme kykene kontrolloimaan emmekä hallitsemaan.

Buddhalaisuus, zen, hindulainen jooga ja uususkonnollisuus pyrkivät juuri siihen, että sopivin keinoin ihmiset voisivat hallita sydäntään. Vaikka hetkittäin tulosta näyttäisi syntyvänkin, pitkällä tähtäyksellä se on korkeintaan kielteistä: alistutaan kohtaloon. Todellista voittavaa iloa tai sydämen rauhaa ihminen ei voi omin keinoin saavuttaa. Vain Jumala kykenee siihen, kun Hän antaa oman rauhansa sydämiimme.

Ajattelepa, kun olit huolten vallassa. Yritit nukkua, mutta siitä ei yksinkertaisesti tullut mitään. Raamattu on äärimmäisen realistinen kuvatessaan ihmistä juuri sellaisena, kuin hän on. Sydän – persoonallisuutemme ydin – synnyttää ahdistuneisuuden. Sieltä nousevat tunteemme, ajatuksemme ja mielikuvituksemme. "Entä jos tämä tai tämä tapahtuisi?" Ja niin huoli pitää meitä hereillä." Sitten ajatuksemme alkavat pyöriä saaden tunteistamme energiaa ja erittelemme asioita loputtomiin. Huolten vallassa olemme hyödyttömiä, emme halua puhua muille ja toisaalta emme kykene kuuntelemaan, mitä muilla on sanottavaa.

Mitä meidän on tehtävä välttääksemme sisäistä sekasortoamme?

On suuri ero en välillä, miten kristitty käsittelee huolia ja miten psykologia tai "terveen järjen tie". Psykologia sanoo: "Lakkaa huolehtimasta, vedä itsesi kokoon!" Toisin sanoen tukahduta huolet, paina ne pois mielestäsi. Erittäin lujatahtoinen ihminen saattaa kyetä torjumaan huolet pois tietoisuudestaan, mutta ne eivät sillä katoa, vaan vaikuttavat tiedostamattomassa mieleemme ja yleensä vielä tuhoisasti. Sellainen tila on itse asiassa pahempi kuin huolehtiminen sinänsä. Ihminen ei kykene omin keinoin vapautumaan huolehtimisesta.

"Älä turhaan huolehdi, ei sellaista sinulle tapahdu!" Huoli vastaa: "Ehkei, mutta silti niin ja niin voi tapahtua." Toiset sanovat: "Älä välitä, älä huolehdi, on väärin murehtia. Mikään maailmassa ei muutu murehtimalla." Asia on sinänsä aivan totta. Psykologi sanoo: "Älä hukkaa energiaasi! Huolehtimien ei muuta asioita." Aivan niin. Mutta huolehtimisen ydin ei olekaan siinä, mitä tapahtuu, vaan siinä, mitä **voi** tapahtua. Siksi nuo sanat eivät auta vähääkään. Inhimilliset menetelmät aliarvioivat sydämen ja ajatusten toimintaa.

Raamattu antaa todellisen vastauksen: *"Tehkää pyyntönne Jumalalle tiettäväksi!"* (6) Siinä on vastaus. Joku väittää vastaan: "Mutta olen yrittänyt, olen rukoillut, enkä kuitenkaan ole löytänyt sitä rauhaa, josta puhut. On turha puhua meille rukoilemisesta."

Toistan: *"Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon."* Paavali erottaa toisistaan rukouksen, anomisen ja kiittämisen. Mitä hän tarkoittaa rukoilemisella?

Rukoile!

Paavali käyttää rukoilemisesta yleistä sanaa, joka tarkoittaa palvontaa ja kunnioitusta. Jos joku kehottaa sinua rukoilemaan, niin älä ryntää Herran luokse pyyntöinesi. Ennen kuin alat kertoa pyyntöjä Jumalalle, rukoile, palvo ja ylistä. Tule Herran läheisyyteen ja keskity Häneen ja jätä hetkesi ongelmasi sivummalle. Älä aloita pyynnöillä. Tajua, että olet kasvotusten Jumalan kanssa. Rukouksessa on kysymys Jumalasta. Ala aina tulemalla Herran läsnäoloon, tiedosta Hänen olemisensa kanssasi ja suuntaudu Häneen päin. Vuodata sydämesi ylistys ja palvonta Herralle. Palvo Häntä siitä, että Hän on Jumala.

Ano!

Sitten tulee pyyntöjen vuoro. Paavali kehottaa meitä esittämään pyyntömme, tyhjentäen koko sydämemme Herralle. Esimerkinämme on Isä-meidän rukous.

Kiitä!

Kolmas tärkeä asia on kiittäminen. Juuri sen me usein unohtamme, kun olemme huolten ahdistamia. Jumala ei ole meitä vastaan vaan meidän puolellamme. Juuri siksi saamme lähestyä Häntä kiitollisesti. Meillä ei ole mitään syytä epäillä Jumalan hyvyyttä meitä kohtaan. Meillä on selkeitä syitä kiittää Häntä:

"Olen nyt ahdistuksessa, mutta voin kiittää sinua Jumala pelastuksestani, siitä että lähetit Poikasi kuolemaan ristillä minun syntieni tähden." Kiitä Jeesusta rististä ja ylösnousemuksesta. Vuodata sydämesi kiitollisuus siitä Hänelle. Kiitä, että Hän "lukee pääsi hiuksetkin" ja huolehtii sinusta.

Rukouksessa on tärkeää, että olemme oikeassa suhteessa Jumalaan, että tajuamme totuudet Hänestä. Siksi voimme ja saamme tulla Hänen eteensä rakentavalla, ylistävällä, palvovalla ja luottavalla uskolla. Rukous, jota Paavali suosittelee, ei ole huuto pimeyteen vaan tietoista tuloa rakastavan Isän eteen pyyntöinemme.

Jumalan suuri lupaus rukoileville (7)

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

Evankeliumi ei ensisijaisesti kohdistu meidän ympäristöömme vaan meihin itseemme. Vaikka ympäristö ja olosuhteet pysyisivät ennallaan tai jopa pahenisivat, Jumalan rauha vallitsee meitä itseämme. Paavali ei sano, että meille ei tapahdu sitä, mitä pelkäämme. Voi hyvinkin tapahtua. Ydin kuuluu: Vaikka tapahtuisikin, saamme olla

Jumalan rauhan hallinnassa. Se rauha on Jumalan itse vaikuttamaa. Siinä on todellinen voitto. Meidät asetetaan olosuhteiden yläpuolelle.

Huomaa neljä väärää käsitystä:

- Rukous itsessään ei auta meitä niin, että meistä alkaa tuntua paremmalta. Jos niin olisi, kysymys olisi vain itesesuggestiosta. (Psykologit suosittelevat rukousta lähinnä siksi.)
- Rukous ei auta sinua ajattelemaan muita asioita. (Se olisi hyvää psykologiaa mutta huonoa kristillisyyttä.)
- Jumalan ajattelemisen ei työnnä pois turhia huolia. (Sekin on vain psykologiaa.)
- ”Rukoile, rukous muuttaa asioita!” Ei välttämättä muuta.

Rukoile, niin Jumala tekee jotain. Herra sen tekee. Hän varjelee sydämesi, tunteesi ja ajatuksesi. Hän pitää huolen aiheet ulkopuolellasi niin, että sisälläsi on rauha.

Jumalan rauha ylittää ymmärryksemme. Emme pysty selittämään Jumalan Pyhän Hengen toimintaa. Se on Jumalan omaa työtä, ei itesesuggestiota, ei psykologiaa eikä rukouksemme.

Jumalan rauha ei ole vain sisäistä lepoa, vaan sillä on myös selkeä sisältö. Se kiinnittää sydämemme ja ajatuksemme tiettyyn kohteeseen, Jeesukseen Kristukseen. Se on Pyhän Hengen työtä, jolla Hän esittelee, kirkastaa ja valaisee Herran Jeesuksen Kristuksen. Hän muistuttaa meille millainen Hän on:

Jos me jo silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitettuja. (Room. 5:10)

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (Room. 8:28)

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:38-39)

Pyhä Henki vie meidät jatkuvasti katselemaan Golgatan rakkautta, olivat olosuhteet mitkä tahansa.

Älkää *mistään* murehtiko! (6)

Jumalan lupaus omasta rauhastaan on sellaista, mitä mikään ei voi rajoittaa. Se on rajaton lupaus. Mikä ikinä ongelmasi nimi lieneekin, mikään ei ole sellainen, jota lupaus Jumalan rauhasta ei koskisi.

Pelastusarmeijan komentajana toiminut John George Carpenter työskenteli vaimonsa kanssa pitkään lähetystyössä. Heillä oli erittäin lahjakas ja kaunis tytär, josta he olivat ylpeitä. Eräänä päivänä tytär sairastui vakavasti. Jostain syystä John ja hänen

vaimonsa rukoillessaan eivät kyenneet pyytämään tyttärelleen paranemista. He vain toistivat Herralle: ”Tapahtukoon sinun tahtosi.”

Tyttären sairaus jatkui kuusi viikkoa ja lopulta hän nukkui pois. Sinä aamuna mies kertoi vaimolleen: ”Sydämessäni on merkillinen rauha.” Siihen vaimo vastasi: ”Minä tunnen aivan samoin. Tämän täytyy olla Jumalan rauhaa!”

Itsekin olen saanut kokea aivan samaa. Kun tyttäreemme oli pudonnut 6. kerroksesta asfaltille ja viety sairaalaan, häntä leikkasi kolme lääkäriä eri kohteista ruumista. Kysyimme, jäisikö tytär henkiin. Vastaus oli: ”Emme voi luvata mitään.” Sitten soitin ystäville esirukouspyynnön. Menin sitten vaimoni luo ja sanoin: ”En ymmärrä, mutta sydämessäni on ihmeellinen rauha.” Siihen hän vastasi: ”Niin minullakin.” Äärimmäisen stressaavassa tilanteessa Jumala antoi oman rauhansa. Se oli Herran työtä ei mitään omaamme.

Pysyvä rauhan tila

Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa. Mitä myös olette minulta oppineet ja saaneet, mitä minulta kuulleet ja minusta nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne. (8,9)

Niinä hetkinä, joina huolet ja murheet pyrkivät tukahduttamaan ilomme Herrassa, saamme siis turvallisesti kääntyä Herran puoleen rukouksessa, tunnustaa oma avuttomuutemme ja jättää asiat Herran käsiin. Kun me emme mitään voi, Hän on yhä kaikkivaltias.

Sen lisäksi Herra haluaa meidän suuntaavan joka päivä ajatuksemme oikeaan suuntaan, oikeaan Raamatun mukaiseen oppiin ja omistaudumme toimimaan Sanan mukaan. Se edellyttää myös sellaisen sulkemista pois elämästämme, joka vie meitä harhaan tai joka voi täyttää mielemme tämän maailman pimeydellä. Kun niin harjaannumme vaeltamaan katse suunnattuna ”*uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen*”, niin pääsemme nauttimaan pysyvästä rauhasta Jumalassa, koska saamme hetkittäin tiedostaa, että Jumala on aina kanssamme.

Fil. 4:10-23

10. Ilahtuun suuresti Herrassa, että te vihdoinkin havahduitte huolehtimaan minusta. Siihen teillä on toki ollut halua mutta ei tilaisuutta.

11. En sano tätä puutteen vuoksi, sillä olen oppinut tyytymään oloihini.

12. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa. Olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin, olemaan kylläinen ja nälkäinen, elämään runsaudessa ja puutteessa.

13. Kaiken minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.

14. Teitte kuitenkin hyvin, kun otitte osaa minun ahdinkooni.

15. Tiedättehan te filippiläiset itsekin, että evankeliumin alkuaikoina, kun lähdin Makedoniasta, ei mikään muu seurakunta kuin te yksin ryhtynyt kanssani tiliyhteyteen annetusta ja saadusta.

16. Tessalonikaankin te lähetitte minulle kerran, jopa kahdesti, mitä tarvitsin.

17. En toki tavoittele lahjoja vaan haluan, että teidän hyväksenne karttuu hedelmää.

18. Olen saanut kaikkea, jopa runsaasti. Minulla on kaikkea yllin kyllin saatuani Epafraselta teidän lähetyksenne, joka on su-

loinen tuoksu, kelvollinen, Jumalan mielen mukainen uhri.

19. Minun Jumalani on täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa olevan rikkautensa mukaan Kristuksessa Jeesuksessa.

20. Jumalalle ja meidän Isällemme kunnia, aina ja iankaikkisesti! Amen.

21. Tervehtikää kaikkia pyhiä Kristuksessa Jeesuksessa. Luonani olevat veljet lähettävät teille terveisiä.

22. Kaikki pyhät tervehtivät teitä, varsinkin ne, jotka ovat keisarin huonetta.

23. Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa.

Oletko tyytyväinen elämääsi?

Varmaan olet joskus ihmetellyt, miten se ja se ihminen on aina tyytymätön ja valittaa pienistäkin asioista, vaikka inhimillisesti katsoen hänellä pitäisi olla kaikki kunnossa. Hän on terve, hänellä on työpaikka ja hyvä asunto, hän harrastaa monenlaista ja hänellä tuntuu olevan myös ystäviä. Toisaalta olet varmaan ihmetellyt, miten jotkut ihmiset ovat onnellisia ja tyytyväisiä, vaikka sairastavat vakavaa kroonista sairautta tai ovat vammaisia. Näistä jälkimmäisistä mieleen tulee Jukka Sariola, joka on hengityshalvauspotilas ja on viettänyt vuosikymmeniä hengityskoneessa ja joutuu liikkumaan pyörätuolissa ja puhuminen on hänelle vaikeaa. Silti hän on kirjoittanut muun muassa kirjan ”Hyväosainen”. Hän toimii yrittäjänä ja monessa luottamustehtävässä.

Ulkoisen tyytyväisyyden tavoittelu

Moni ihminen kuvittelee, että olosuhteita muuttamalla hänestä voisi tulla tyytyväinen, niin jopa onnellinen. Joku on sanonut, että jos haluat olla päivän tyytyväinen tee jokin mieltäsi ilahduttava ostos. Jos haluat olla viikon tyytyväinen, niin osta uusi auto. Jos haluat olla kuukauden onnellinen, hanki kesämökki, jos kokonaisen vuoden niin hanki uusi omakotitalo. Mielenkiintoinen on myös tutkimustulos, joka kertoo, että naimisiin meno tekee ihmiset vain 1% tapauksia onnellisemmiksi kuin elämä sitä ennen. Mikään ulkonainen ei kykene tekemään ihmistä tyytyväiseksi puhumattakaan onnellisuudesta.

On sitten tietysti niitä, jotka pyrkivät löytämään tyytyväisyyden toisten ihmisten palvelemisesta tai miellyttämisestä. Heille työ ja sen saavutukset, urheilu ja sen tulokset, harrastukset ja matkailu ovat keinoja etsiä tyydytystä ja tyytyväisyyttä. Työn ilo, se että oma panos hyödyttää muita ja ovat mielekkäitä, eivät tietenkään ole mitään huonoja asioita. Ongelma on vain siinä, että parhaatkaan suoritukset eivät sydäntä tyydytä. Pitää saada vielä lisää ja lisää. Kuvaavaa on se, mitä moni olympiakullan saavuttanut sanoo: ”Tästä on hyvä jatkaa eteenpäin” siis korkeammalle, mutta minne? Usein tavoittelun tulos on uupumus ja loppuun palaminen eikä tyytyväisyys.

Sisäisen kautta etsivät

On sitten niitä, jotka tuon tien loppuun kuljettuaan, lähtevät etsimään vastausta uususkonnollisuudesta kieltämällä sen todellisuuden, jossa elävät, löytääkseen jostakin korkeamman tietoisuuden tason, jossa ei enää olisi tyytymättömyyttä. Monet heistä ikään kuin sukeltavat omaan sisimpäänsä löytääkseen sieltä sen onnen, jota olosuhteet ja työ eivät kyenneet antamaan. Mutta pako todellisuudesta ei todellisuutta miksiäkään muuta. Virvatulet eivät osoittaudukaan aidoksi tuliksi.

Uususkonnollisuuden keskellä vastausta etsivät ovat sikäli oikeassa, että tyytyväisyydellä ei oikeastaan ole paljonkaan tekemistä ihmisen ulkoisten olosuhteiden kanssa. Oikeastaan ihmisen todelliset olosuhteet ovat hänen sydämessään ja siinä

tavassa, jolla hän ottaa vastaan sen, mitä hänelle elämässä tulee vastaan. Mutta ihminen ei omaa sydäntään kykene muuttamaan. Muutenhan hän voisi sanoa itselleen: "Ole onnellinen ja tyytyväinen!" ja asia olisi sillä selvä.

Herran kanssa

Paavalin ja Jukan elämä on hyvä osoitus siitä, että heidän varsinaiset olosuhteensa olivat siinä, että Herra Jeesus oli heidän kanssaan. Heillä on silmät, joita he eivät suuntaa oman sisimpänsä uumeniin eivätkä myöskään ulkoisiin olosuhteisiin vaan Herraan. He tietävät, että kaikki se, mitä he saavat osakseen, oli se sitten hyvää tai ahdistavaa, tulee kuitenkin aina Herran Jeesuksen rakastavista käsistä. Eivät he mitään teräsmiehiä ole.

Paavalin tyytyväisyyskoulu

Paavali oli aivan tavallinen ihminen, joka tunsi syvää kipua ja ajoittain ahdistavaa pelkoakin niin kokemiensa vainojen kuin äärimmäisen haastavan työnsä edessä. Hän tarvitsi niin kuin me kaikki muutkin useasti sitä, että Herra hyvin henkilökohtaisella tavalla rohkaisi häntä ja vapautti peloista. Silti Paavali oli tyytyväinen. Hän näki Herran työn myös ahdistusten keskellä ja oppi nekin ottamaan yksin Herran kädestä. Tyytyväisyyden oppiminen vei häneltäkin oman aikansa. Siihen sisältyi monia taisteluita varsinkin silloin, kun Herra joutui kivulla pitämään häntä nöyränä.

Käymästään tyytyväisyyskoulusta ja sen vaikutuksesta Paavali kirjoitti muun muassa:

*Kaikessa me osoitamme olevamme Jumalan palvelijoita: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädässä ja ahdistuksissa, ruoskittaessa, vankiloissa ja mellakoissa, vaivannäössä, valvomisessa ja paastoissa, puhtaudessa ja tiedossa, pitkämielisyydessä ja ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa, totuuden sanassa ja Jumalan voimassa, vanhurskauden aseet oikeassa ja vasemmassa kädessä, kunniassa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, vilpittömyydenä ja kuitenkin totta puhuvina, tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina, kuolemaisillamme mutta kuitenkin elävinä, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettui-
na, murheellisina mutta aina iloisina, köyhinä ja kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta ja kuitenkin omistaen kaiken. (2. Kor. 6:4-10) Tai edelleen:*

Olen nähnyt enemmän vaivaa ja ollut useammin vankeudessa kuin he (valheapostolit). Minua on piesty ylen määrin, monta kertaa olen ollut kuolemanvaarassa. Juutalaisilta olen viidesti saanut yhtä vaille neljäkymmentä raipaniskua. Kolmesti minua on ruoskittu, kerran minua on kivitetty, kolme kertaa olen joutunut haaksiriksoon, vuorokauden olen ajelehtinut meressä. Olen usein ollut matkoilla, ollut vaaroissa virttojen vesillä, vaaroissa rosvojen takia, vaaroissa heimolaisten puolelta, vaaroissa pakanoiden puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä ja vaaroissa väreveljien parissa. Olen ollut työssä ja vaivassa, valvonut paljon, kärsinyt nälkää ja janoa, paastonnut usein ja kärsinyt kylmää ja alastomuutta. Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. (2. Kor. 11:23)

Etten näin suurenmoisten ilmestysten tähden ylpeilisi, minulle on annettu lihaani pistin, Saatanan lähettiläs, runtelemaan minua, etten ylpistyisi. Tämän vuoksi olen kolme kertaa rukoillut Herraa, että se väistyisi minusta. Mutta hän sanoi minulle:

"Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor. 12: 7-10)

Kaiken kuvaamansa jälkeen Paavali oli tyytyväinen, sillä hän tiesi, että se mikä oli hänen elämässään erityisen ahdistavaa, koitui lopulta siunaukseksi sekä hänelle itselleen että ennen kaikkea muille. Hän tiivistää se näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala. Hän lohduttaa meitä kaikissa ahdistuksissamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka ovat kaikenlaisissa ahdistuksissa. Niin kuin Kristuksen kärsimykset tulevat runsaina osaksemme, samoin tulee Kristuksen kautta runsaana osaksemme myös lohdutus. Jos me olemme ahdistuksessa, se on teille lohdutukseksi ja pelastukseksi. Jos taas saamme lohdutusta, sekin on teille lohdutukseksi ja vaikuttaa niin, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme. Meillä on teistä varma toivo, sillä me tiedämme, että niin kuin te olette osallisia kärsimyksistä, samoin olette osallisia myös lohdutuksesta. (2. Kor. 1:3-7)

Herrassa kaikki

Kaiken minä voin hänessä, joka minua vahvistaa. (13)

Syvimmässä merkityksessä tyytyväisyys on sitä, että saa kaikissa elämänsä tilanteissa katsella Vapahtajaa tietoisena siitä, että Hän itse on meidän varsinaiset olosuhteemme. "Hänessä me olemme ja liikumme". Hän ympäröi meidät armollaan silloinkin, kun olemme ahdingossa. Paavali korostamalla korostaa sitä, että hänen tyytyväisyytensä ei ollut vain tottumisen ja kovan koulutuksen tulos, vaan sen teki mahdolliseksi vain Herran voiman läsnäolo jokaisessa elämäntilanteessa. Itsessään hän ei olisi kestänyt, mutta Herra teki mahdollottoman mahdolliseksi.

Paavalin lähtökohta oli tietoisuus siitä, että Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen tähden vanhurskautettuna hän kaikissa elämän tilanteissa oli Jumalan armon ympäröimä. Hän teki siitä johtopäätökset, joita hän kuvaa Roomalaiskirjeessä näin:

Koska siis olemme tulleet uskosta vanhurskaiksi, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme (seisomme), ja me kerskaamme (iloitsemme suuresti) Jumalan kirkkauden toivosta. Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme (iloitsemme suuresti) myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu....Emmekä ole ainoastaan sovitettuja, vaan me jopa kerskaamme (iloitsemme suuresti) Jumalasta Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta olemme nyt saaneet sovituksen. (Room. 5:1-5,11)

Paavali kerskasi eli iloitsi suuresti sekä taivaallisesta toivosta, ahdistusten kautta oppimastaan Jumalan rakkauden syvyydestä ja itse Jumalasta. Meikin saamme ja voimme riemuita itse Jumalasta, koska Jeesuksen sovitus työn tähden vanhurskau-

tettuina meillä on kaikissa oloissa vapaa pääsy Hänen sydämelleen asti. Se on tyytyväisyyden salaisuus. Kamalimmissakin tilanteissa Herran katselu vahvistaa meitä kestämaan koetukset ja löytämään niissä siunauksen.

Kiitollisuus

Tyytyväisyyden taustalla on kiitollisuus Herraa kohtaan, joka on ristin kärsimyksillään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan lunastanut meidät omikseen. Kiitollisuus Herraa kohtaan näkyy myös kiitollisuutena siitä, mitä Herran omat meidän elämäämme voivat antaa ja tuoda. Paavali oli saanut Filippin seurakunnalta merkittävän avun vankeuden vaivoihin ja taloudelliseen puutteeseen. Mutta nytkin Paavali näki siinä enemmän kuin rahaa, lämpimiä vaatteita, lääkkeitä, ruokaa ja pergamentteja. Hän näki Herran toiminnan Filippin uskovien elämässä, hän näki Pyhän Hengen synnyttämän rakkauden.

Köyhissä oloissa eläneet uskovat antoivat todellisen uhrin. He olivat antaneet sen ensi sijassa Jumalalle, sillä jokainen rakkauden palvelu, jonka uskova tekee, kohdistuu viime kädessä myös Herraan. *”Kaiken minkä te teittä näille vähimmille veljileni, te teitte minulle”* sanoo Herra viimeisellä tuomiolla. Jokainen rakkauden teko rekisteröidään taivaassa. Niistä uskovat saavat taivaallisen armopalkan. *En toki tavoittele lahjoja vaan haluan, että teidän hyväksenne karttuu hedelmää. (17)*

Paavali totesi kiitollisena (10): *Siihen (hänen tarpeistaan huolehtimiseen) teillä on toki ollut halua mutta ei tilaisuutta.* Filippin seurakunnalta puuttuivat ajoittain maantieteelliset ja ehkä myös taloudelliset mahdollisuudet saada apu perille. Meidän kohdallamme tilanne saattaa usein olla päinvastainen: Tilaisuutta auttaa muita uskovia olisi kuinka paljon tahansa, mutta halu puuttuu.

Paavali ei ottanut Filippin seurakunnan lahjoja vastaan ihmisiltä vaan viime kädessä Herralta itseltään. Tämän päivän seurakunnan pastorinkaan ei tarvitse ottaa palkkaansa tai saamiaan avustuksia seurakunnan ihmisiltä, sillä seurakuntalaisetkaan eivät niitä ensi sijassa anna seurakunnalle tai pastoreilleen vaan Jumalalle. Kun siis seurakunnassa pidetään tarkka kirjanpito, se perustuu siihen, että kaikki, mitä seurakunnan ja meidän omissakin raha-asioissamme tapahtuu, on viime kädessä Herralta saadun omaisuuden, Herran omaisuuden taloudenhoitoa: *Te olette ryhtyneet kanssani tiliyhteyteen annetusta ja saadusta. (15)*

Seurakunnan varain hoito on osa sen julistusta. Jos siinä sallitaan epäselvyyksiä, menetetään myös maailman silmissä sanoman uskottavuutta. Siksi seurakunnan tilien täytyy tapahtua täydessä avoimuudessa sekä seurakuntalaisiin että myös maailmaan päin.

Viisi sileää kiveä

Kun Daavid lähti taistelemaan filistealaista Goljatia vastaan, hän otti linkoiaan purosota viisi sileää kiveä. Kun me lähdemme hengelliseen taisteluun voittamaan pimeyden vallassa olevia Jumalan valon valtakuntaan, mekin tarvitsemme viisi sileää kiveä, jotka muodostuvat viidestä Jumalan sanan jakeesta. Keskimäinen niistä on tekstimme jae 19. Viisi sileää kiveä kuuluvat näin:

Herra elää

Elia sanoi kuningas Ahabilille hengellisen taistelun keskellä: *"Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, hän, jota minä palvelen, näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muuten kuin minun sanani kautta."* (1. Kun. 17:1) Meidän Herramme elää. Hän on kanssamme joka hetki.

Herra voi

"Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista." (Matt. 19:26) Kukaan ihminen ei voi toista pelastaa, mutta Herra voi, sillä kaikki on Hänelle mahdollista. Työ on Herran ja Hänen voimansa vaikuttaa evankeliumin sanan kautta.

Herra täyttää tarpeet

Minun Jumalani on täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa olevan rikkautensa mukaan Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:19 Herra täyttää kaikki tarpeemme, kun teemme evankeliumin työtä. On kuitenkin huomattava, että tässä ei sanota, että Herran täyttää kaikki halumme vaan tarpeemme. Hän täyttää ne rikkautensa sillä tavalla, että Hänen kirkkautensa tulee niissä ilmi.

Herra on uskollinen

Jos olemme uskottomia, hän pysyy silti uskollisena, sillä itseään hän ei voi kieltää. (2. Tim. 2:13) Antaessaan meille tehtävän viedä evankeliumi pelastuksesta niille, jotka kulkevat yhä kohti kadotusta, Herra kysyy meiltä uskollisuutta, mutta silloinkin, kun me lankeamme, Hän itse pysyy uskollisena, antaa meille uuden armon Golgatan veren tähden ja nostaa meidät uudelleen pystyyn taistelussamme.

Herra tahtoo kaikkien pelastuvan

Jumala, meidän pelastajamme, tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. (1. Tim. 2:4) Työmme ei tule olemaan turha, koska Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastuisivat. Se, että jotkut eivät pelastu, ei johdu Jumalan haluttomuudesta pelastaa heitä, vaan siitä, että he hylkäävät ja torjuvat epäuskossaan Jumalan lahjan.

Kunnia yksin Herralle

Niin rakkauden palvelu kuin evankeliumin julistuskin ovat niitä asioita, joista Jeesus sanoi: *"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa."* (Matt. 5:16)

Koska ne ovat Pyhän Hengen vaikuttamaa hedelmää, niin mistään niistä ei tule antaa kunniaa kenellekään muulle kuin Jumalalle. Jeesus pelasti meidät kalliilla sovitushurrillaan Golgatalla, jotta me eläisimme Jumalaa varten. Koko elämämme suuri päämäärä on korottaa Jumalaa, joka on pyhä ja armollinen. Lopullinen tyytyväisyys, täysi tyydytys löytyy, kun saamme koko sydämeistämme nostaa kiitoslaulun Karitsalle ja kirkkauksien Isälle.

Lopputervehdys

Lyhyt Filippiäiskirje päättyy lopputervehdykseen, jossa Paavali jälleen kerran korostaa sitä, että Jeesuksen pelastamat uskovat ovat pyhiä Kristuksessa. He ovat erotetut maailmasta Jumalaa varten ja Pyhä Henki vaikuttaa heissä pyhitystä. Kristuksessa kaikki uskovat kaikkialla maailmassa kuuluvat yhteen ja samaan pelastettujen seurakuntaan, suureen Jumalan perheeseen. Siksi terveisten lähettäminen on tär-

keä tapa ylläpitää keskinäistä yhteyttä. Rooman keisarin palvelusväestä oli myös pelastunut useita ja he halusivat kertoa ilonsa saamastaan armosta myös Filippiin seurakunnalle terveisten muodossa.

Lopuksi Paavali vielä rukoilee: *Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa.* Kirje alkoi armon toivotuksella ja päättyy samaan, mistä lähtikin. Kaikki uskovan elämässä on pelkkää armoa, Jumalan yksipuolista suosiota ja rakkautta meitä kohtaan Jeesuksen Kristuksen tähden. Kaikki elämässämme riippuu siitä.